

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 10
23 de març de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 8, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre les accions empreses per a impedir la instal·lació a Catalunya d'un magatzem per als residus nuclears generats a les centrals nuclears espanyoles (tram. 310-00040/09) p. 3

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes amb relació a la indústria de la motocicleta (tram. 310-00039/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a garantir la seguretat de les instal·lacions energètiques de Catalunya (tram. 310-00029/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre el programa «Forma i contracta» (tram. 310-00036/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el corredor ferroviari del Mediterrani (tram. 310-00037/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre l'impuls del nivell d'excel·lència de la recerca a Catalunya (tram. 310-00038/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre les retallades pressupostàries que afecten la política cultural (tram. 310-00033/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la política de personal de la Generalitat (tram. 310-00034/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la seguretat en el món agrari (tram. 310-00030/09) p. 12

Pregunta

al Govern sobre el suport a les famílies (tram. 310-00032/09) p. 14

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la imputació de l'exresponsable de finances de Convergència Democràtica de Catalunya en el cas Palau (tram. 317-00020/09) p. 15

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la imputació de l'exresponsable de finances de Convergència Democràtica de Catalunya en el cas Palau (tram. 317-00022/09) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la compatibilitat entre la situació econòmica i l'eliminació de l'impost de successions (tram. 317-00025/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les aportacions del Govern a la cimera per a la reactivació econòmica (tram. 317-00021/09) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la cimera per a la reactivació econòmica (tram. 317-00023/09) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els objectius i la implicació del Govern en la cimera per a la reactivació econòmica (tram. 317-00024/09) p. 21

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de mesures en l'àmbit hipotecari (tram. 270-00001/09) p. 22

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de mesures contra el sobreendeutament personal i familiar i de protecció enfront de procediments d'execució que afecten l'habitatge habitual (tram. 270-00002/09) p. 25

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 1/2000, d'enjudiciament civil (tram. 270-00004/09) p. 27

Interpel·lació

al Govern sobre la sobirania fiscal (tram. 300-00031/09) p. 37

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'integració dels immigrants (tram. 300-00032/09) p. 42

Interpel·lació

al Govern sobre la coordinació i l'impuls de la política lingüística (tram. 300-00027/09) p. 47

Interpel·lació

al Govern sobre les relacions amb l'Ajuntament de Barcelona (tram. 300-00028/09) p. 53

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial (tram. 300-00029/09) p. 58

Interpel·lació

al Govern sobre el present i el futur de l'energia nuclear a Catalunya (tram. 300-00030/09) p. 62

Interpel·lació

al Govern sobre la desocupació juvenil i les polítiques de joventut (tram. 300-00033/09) p. 67

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 8.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Xavier Muro i Bas i Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació, i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de mesures en l'àmbit hipotecari (tram. 270-00001/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de l'esmena a la totalitat (Text presentat: BOPC 6, 4)

3. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de mesures contra el sobreendeutament personal i familiar i de protecció enfront de procediments d'execució que afecten l'habitatge habitual (tram. 270-00002/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de l'esmena a la totalitat (Text presentat: BOPC 6, 5)

4. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei 1/2000, d'enjudiciament civil (tram. 270-00004/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació de l'esmena a la totalitat (Text presentat: BOPC 37, 73)

5. Interpel·lació al Govern sobre la sobirania fiscal (tram. 300-00031/09). Uriel Bertran Arrué, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre la política d'integració dels immigrants (tram. 300-00032/09). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre la coordinació i l'impuls de la política lingüística (tram. 300-00027/09). Pere Bosch Cuenca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre les relacions amb l'Ajuntament de Barcelona (tram. 300-00028/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial (tram. 300-00029/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre el present i el futur de l'energia nuclear a Catalunya (tram. 300-00030/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la desocupació juvenil i les polítiques de joventut (tram. 300-00033/09). José

Antonio Coto Roquet, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el futur de l'aeroport de Girona (tram. 302-00013/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00014/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial (tram. 302-00015/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes pel Departament de Salut per a adaptar-se al Pla de reequilibri econòmic i financer de la Generalitat per al 2011 (tram. 302-00016/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de l'article 122 de l'Estatut (tram. 302-00017/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes en els àmbits de la mobilitat i l'estalvi energètic davant l'increment dels preus del carburant (tram. 302-00018/09). Joan Herrera Torres, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral. I comencem per les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre les accions empreses per a impedir la instal·lació a Catalunya d'un magatzem per als residus nuclears generats a les centrals nuclears espanyoles (tram. 310-00040/09)

La primera pregunta al Govern és sobre les accions empreses per impedir la instal·lació a Catalunya d'un magatzem per als residus nuclears generats a les centrals nuclears espanyoles. Formula la pregunta l'excel·lentíssim senyor Alfons López i Tena, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Alfons López i Tena

Gràcies, presidenta. Aquesta és la pregunta. Quines són les accions empreses pel Govern per a complir els mandats del Parlament i impedir que s'installi a Catalunya el magatzem de residus nuclears que generen les centrals nuclears espanyoles?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta... Excel·lentíssim senyor diputat, la competència en matèria de gestió de residus radioactius correspon al Govern de l'Estat, que l'executa a través de l'Empresa de Residus Radioactius, Enresa.

El Govern ha establert la construcció d'un magatzem temporal centralitzat, tot i que no ha decidit encara la seva ubicació.

Com molt bé ha dit, aquest Parlament va establir amb dues resolucions el rebuig de la ubicació a Catalunya d'aquest magatzem; el Govern coincideix amb aquesta posició.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssim senyor diputat.

Alfons López i Tena

Honorable senyora presidenta... Honorable senyor conseller, en aquest Parlament ja som conscients i coneixedors del que fa aquest Parlament. La pregunta no és aquesta, no és que m'informi del que fa el Parlament...; de quines són les accions que ha pres el Govern per a complir el mandat del Parlament i per a impedir aquesta instal·lació. Ja sabem que, des del punt de vista de la gestió de residus nuclears, la competència li correspon al Govern espanyol. N'hi ha d'altres, de competències, que li corresponen al Govern de Catalunya; entre elles, complir els mandats del Parlament, entre altres coses perquè vostè mateix ha dit que el Govern hi està d'acord.

Per tant, el que li pregunto, i torno a insistir-li, és quina és la mena d'accions concretes que ha fet en els tres mesos que ja porta de mandat a efectes que aquest mandat del Parlament es compleixi, és a dir, a efectes que el Govern espanyol no prengui la decisió d'instal·lar a Ascó el magatzem de residus nuclears de les centrals nuclears espanyoles.

Perquè també li recordo diverses coses. En primer lloc, que no em referiré al que passa al Japó, no, ja em referiré a una altra cosa, al fet que a Catalunya es genera un percentatge de l'energia nuclear molt més superior que a la resta de l'Estat espanyol, amb un cost inferior quant a la generació d'electricitat, però que els beneficis d'aquesta generació d'electricitat per via nuclear no se'ls emporten ni Catalunya ni empreses catalanes, sinó Espanya i empreses espanyoles, amb la qual cosa assumim els riscos que comporta la generació d'energia nuclear però no els beneficis. I ara, amb la pretensió del Govern espanyol d'instal·lar-lo a Ascó, també assumiríem els riscos de tenir un magatzem de residus nuclears espanyols però no els beneficis. No s'assembla ni de lluny el que pagaria Espanya per instal·lar-ho a Ascó al que paga França per instal·lar-ho al Gabon.

Per tant, li insisteixo que la seva obligació és complir els mandats del Parlament i la seva obligació és explicar què concretament està fent el seu Govern perquè el Govern espanyol no prengui la decisió que aquí assumim els seus residus nuclears rebent com a compensació menys del que rep el Gabon, que és una antiga colònia francesa però en l'actualitat té la gran sort de ser un estat independent i posar les seves pròpies tarifes i els seus propis preus per assumir els residus nuclears i els riscos que altres generen.

Moltes gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyora presidenta... Excel·lentíssim senyor diputat, en efecte, els reactors nuclears de les centrals espanyoles generen durant la seva vida operativa combustible utilitzat –plutoni, urani–, que actualment es disposa en les mateixes centrals, en piscines, que, com estan saturades, una comissió interministerial està mirant de decidir la creació d'un magatzem temporal centralitzat, la ubicació del qual està per determinar, i no se'ns ha comunicat mai, ni del ministeri ni d'enlloc, que hagi de ser a Catalunya.

Com dic, el Parlament, en sessió de comissió, l'11 de març de 2008, Resolució 150/VIII, va rebutjar la ubicació aquí, a Catalunya, i el Govern se suma a aquesta resolució. A més, l'any passat, l'11 de març de 2010, en ple, aquest Parlament també va aprovar una resolució, en aquest cas la 632/VIII, en què ho tornava a rebutjar. I això és el que hem comunicat tant al ministre com al secretari d'Energia, que el Govern té aquesta postura. D'altra banda, ells, unilateralment, no ens han comunicat re, i per tant nosaltres ens hem avançat a expressar-los la nostra posició. I, com no hi ha res més, amb aquesta posició crec que és suficient.

La presidenta

La segona pregunta és sobre les actuacions previstes amb relació a la indústria de la motocicleta.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes amb relació a la indústria de la motocicleta (tram. 310-00039/09)

La formula la il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, lamento haver de fer de nou una pregunta sobre una empresa que vol marxar del nostre país i lamento profundament que es tracti de Derbi, una altra empresa del sector de la moto, però a més a més una empresa catalana gairebé centenària que es va vendre a la Piaggio italiana,

com tantes altres multinacionals que es van instal·lar aquí amb el Govern del senyor Pujol a les quals no es va demanar cap compromís ni d'inversió ni de permanència a llarg termini. Ara ens trobem que el grup italià anuncia que vol traslladar la producció a Itàlia i el que al·lega són unes pèrdues que no són reals, perquè sabem que va obtenir beneficis.

Aquesta decisió pot deixar al carrer unes dues-centes persones d'una comarca ja prou malmesa per l'atur, maltractada per l'atur. I, en aquest context, conseller, el que li demanem..., què és el que ha de fer el seu Govern, que és que utilitzi les competències que té per negociar i per impedir aquests ERO i deslocalitzacions que no tenen cap justificació, que no avancin aquests ERO.

Per aquest motiu, senyor conseller, li volem preguntar si ha parlat amb la direcció de l'empresa, amb la direcció italiana de l'empresa, per fer que aquesta empresa, que és competitiva, que és catalana, que és especialitzada, romangui al nostre país. I, si hi ha parlat, com que no ens ho ha comunicat, ens digui si s'ha pres alguna decisió i què pensa fer vostè al respecte.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Il·lustre senyora diputada, Catalunya és i seguirà sent referent en el sector de la motocicleta a escala global. És cert que la caiguda de les vendes els darrers tres anys ha estat molt forta, deguda a la crisi econòmica, i també a una política errònia envers al sector: accés, per exemple, a les zones de muntanya; elevació de l'edat mínima de conducció d'un ciclomotor, o, per exemple, la política de compres públiques.

És per això que el Departament d'Empresa i Ocupació, colze a colze amb el sector, està elaborant un pla de relançament del sector, incloent-hi també les empreses multinacionals, concretament intentant evitar o limitar els processos de relocalització.

Estem en converses amb aquesta empresa que vostè esmenta, tant amb el comitè d'empresa com amb la direcció, i en properes dates –em sembla que és la setmana vinent– ens desplaçem fins i tot a la seu central a Itàlia per parlar-ne.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Laura Massana Mas

Gràcies. Senyor conseller, nosaltres volem també que Catalunya segueixi sent un referent industrial, però no parlem de ser amics dels negocis i d'aquests que, efec-

tivament, fan negocis i després, quan hi ha un lloc millor per fer-los, se'n van.

Vostè ha dit ara que té un pla de relançament, que no l'ha explicat. Jo el convido que ho faci, perquè entenem que és un sector productiu i potent en el nostre país i volem que així continuï sent.

Però de totes maneres vostè diu que ha parlat amb els sindicats. Jo sé que ells estan queixosos, igual que ho està la mateixa Derbi i altres empreses de la moto, perquè vostè es va reunir amb part del sector però no es va reunir amb tot el sector; no perquè no fossin empreses de motos catalanes com les que vostè es va reunir..., no vol dir que no s'hagués de reunir amb Derbi i Yamaha, que són empreses que ocupen moltes persones de Catalunya i que, de fet, tenen arrel catalana.

Doncs, en aquest sentit, l'emplaçaríem a rectificar i l'emplaçaríem que, en tot cas, en aquest pla, es creï una taula de concertació entre la Generalitat, els sindicats i també els ajuntaments afectats, doncs, per aquest atur per definir aquestes estratègies, perquè sols vostès crec que no són capaços..., o en tot cas no poden fer-ho sols, perquè hi han moltes, moltes altres variables que crec que haurien vostès de contemplar.

Nosaltres entenem també que ja és el moment de plantejar-se de recuperar marques emblemàtiques com Derbi. Estaria aquest Govern amb capacitat de comprar la marca Derbi i produir aquí? Perquè nosaltres no entenem com entén el senyor Homs que Derbi és un cas aïllat; Derbi és l'emblema, i darrera d'ella hi ha altres empreses de la moto, com les que he esmentat, Ossa i Rieju, que totes elles conformen...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha exhaurit el temps.

Laura Massana Mas

...aquest... –sí, sí, senyora presidenta–, conformen aquest capital humà i aquest teixit... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Presidenta... Il·lustre senyora diputada, miri, el clúster de la moto inclou moltes empreses, i ens hem reunit amb totes, una dotzena de fabricants, més de quaranta proveïdors. Catalunya representa el 84 per cent del sector de la moto a l'Estat; el sector factura al voltant de 1.000 milions d'euros, el 60 per cent són proveïdors; dóna feina a unes vuit mil persones, set mil de les quals són proveïdors, no fabricants.

I hem establert un pla estratègic que, per cert, presentarem públicament també juntament amb els fabricants i els proveïdors els propers dies, que inclou, eh?

—només uns trets—, tota la qüestió d'optar per l'especialització industrial, és a dir, enduro, trial, allà a on tenim grans avantatges competitius a escala global i a on hi ha valor afegit, no la producció en massa.

Optarem encara més per la internacionalització, malgrat que la major part dels fabricants i proveïdors destinen al mercat mundial el 80-90 per cent de la seva producció. Òbviament, aquí haurem de fer probablement integracions corporatives.

Anirem a la motorització elèctrica; per exemple, el projecte MIUS 4.0, que es presenta també dintre d'un parell de mesos. I a la recuperació de marques catalanes, òbviament, no només la que vostè esmenta, sinó Bultaco o Sanglas.

Per tant, el Departament d'Empresa i Ocupació opta per guanyar el futur, guanyar el futur del sector de la moto, juntament amb els proveïdors i els fabricants. I espero que tothom ens acompanyi per guanyar aquest futur.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures per garantir la seguretat de les instal·lacions energètiques de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a garantir la seguretat de les instal·lacions energètiques de Catalunya (tram. 310-00029/09)

La formula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, el terratrèmol que ha patit el Japó i el posterior accident del complex nuclear de Fukushima han tornat a encendre a tot el món el debat sobre el futur de l'energia i sobretot de la seguretat de les centrals. I el nostre país no en som pas una excepció. Aquest debat sempre ha estat ben viu des de la posada en marxa del primer reactor nuclear a Vandellòs fins, més recentment, la possible ubicació d'un cementiri nuclear a Ascó que emmagatzemi tots els residus nuclears que es generen en el conjunt de l'Estat espanyol.

Aquest accident al Japó ens demostra malauradament una vegada més que el risc existeix, i de quina manera, quan parlem de centrals nuclears. No vull ara fer un llistat de tots els successos que han patit les centrals catalanes, però sí que vull destacar-ne dues dades. La primera: la central nuclear Vandellòs 2 és la planta atòmica que, d'ençà de la seva posada en marxa el març del 88, aplega el major nombre de successos notificables i d'aturades no previstes de tot l'Estat espanyol. I segona dada: els plans d'emergència no es-

tan actualitzats; el darrer simulacre d'emergència que involucrava població va ser l'any 87.

Som conscients, doncs, que Catalunya no tenim competències plenes en matèria nuclear i que no tenim ni veu ni vot en el Consejo de Seguridad Nuclear, som espectadors, malgrat la nostra contribució evident a la producció d'energia nuclear en el conjunt de l'Estat.

Senyor conseller, volem saber si el Govern de Catalunya té coneixement a hores d'ara de l'abast de les proves de resistència que hauran de passar les tres instal·lacions nuclears catalanes tal com han decidit les autoritats europees. Volem saber aquesta informació.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyora presidenta... Il·lustre senyor diputat, en efecte, la Llei 33/2007, de 7 de novembre, estableix en el seu article primer que l'organisme competent en matèria de seguretat nuclear i protecció radiològica és el Consell de Seguretat Nuclear. Però, com sap molt bé, el Departament d'Empresa i Ocupació té assignada l'encomanda de funcions del Consell de Seguretat Nuclear. Per això, i en raó dels esdeveniments que vostè relatava, no només ens hem reunit amb tots els alcaldes de la zona, sinó que vam convocar membres del Consell de Seguretat Nuclear, que es van desplaçar al departament i ens van informar, fil per randa, d'una manera molt puntual, de tota la situació, i molt particularment van fer una revisió exhaustiva de tota la qüestió de la seguretat nuclear i protecció radiològica a les centrals nuclears catalanes. I li puc dir que podem estar raonablement tranquils.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Sergi de los Ríos i Martínez

Per tant, senyor conseller, entenem que aquestes proves de resistència, aquestes proves de test, ja han estat fetes, segons la seva resposta, o no estan fetes? No ho hem acabat d'aclarir, perquè en pocs dies entenem que unes proves d'aquestes dimensions no es realitzen.

I, per un altre costat, relatiu al magatzem nuclear, en una pregunta anterior ja ens ha deixat clar —aquesta vegada sí— que la posició del Govern coincideix amb la posició del Parlament, cosa que en la seva compareixença, doncs, realment no vam descobrir, ja que, segons deia, havia d'estudiar encara més aquesta qüestió del magatzem de residus nuclears.

Però, amb la resposta que ha donat abans, entenem que amb «comunicar» no n'hi ha prou, que s'ha de ser més contundent i molt més segur a l'hora de defensar els nostres interessos.

La presidenta

Se li ha exhaurit el temps. Té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyora, molt honorable presidenta... Il·lustre senyor diputat, primer, hauré de repassar la meua compareixença perquè no recordo haver dit això. Òbviament que vam repassar totes les qüestions de seguretat sísmica amb relació a fenòmens marítics, eh?, vam repassar-les..., que estan prou actualitzades.

Per altra banda, l'encomanda que té el Departament d'Empresa i Ocupació ens obliga a tot el que fa referència a la vigilància radiològica ambiental a l'exterior. Com sap, això es fa per dues vies: l'extracció i anàlisi de mostres. Això amb un conveni que tenim amb la Universitat Politècnica de Catalunya, amb la Universitat de Barcelona, la Fundació Bosch i Gimpera, ara també la Rovira i Virgili, i, d'altra banda, això es fa, lògicament, en qüestions de medi ambient i també d'aliments; i, per altra banda, totes les xarxes d'estacions de mesura que es fan en temps real i permanentment. Per una banda, tenim la xarxa de vigilància: equips de mesura de la taxa de dosi equivalent, i dues estacions de mesura de l'aigua al riu Ebre; i, per altra banda, tenim la xarxa general a les grans conurbacions catalanes –Barcelona, Girona, Tarragona i Lleida– i les estacions de mesura a la frontera –Vielha, Puigcerdà i Roses.

I, d'altra banda, també fem el control de les instal·lacions radioactives industrials i mèdiques. I, d'altra banda, també li faig palès que el departament està present en tot el que fa referència a rebre informació puntual, per exemple, en els comitès locals d'informació de Vandellòs i d'Ascó, i també pel que fa referència a rebre els successos dels esdeveniments noticiables als quals vostè feia referència.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el programa «Forma i contracta».

Pregunta

al Govern sobre el programa «Forma i contracta» (tram. 310-00036/09)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Borràs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, allò que preocupa més els catalans, sens dubte, és la crisi. I, quan diem la «crisi», volem dir, lògicament, la situació d'atur en què milers de persones, milers de dones i homes de Catalunya, es troben en aquests moments: segons l'EPA, 686.000 persones; segons l'atur registrat, 602.000.

Aquesta situació, que és preocupant –i, de fet, és l'eix principal d'actuació d'aquest Govern que tot just s'inicia–, és eix principal, com li deia, amb l'objectiu per mirar de reduir aquest atur al llarg de la legislatura a la meitat. Aquest és el compromís que el president Artur Mas prenien en el seu debat d'investidura. I, per dur-ho a terme, són moltes, múltiples, les accions que s'han de dur a terme i en més d'una direcció.

De fet, el 25 de març –és a dir, d'aquí a ben pocs dies–, es produeix una cimera que abordarà la situació. Però, més enllà de la mateixa cimera, són moltes les actuacions que el Govern haurà d'impulsar amb polítiques concretes; polítiques concretes de cara a les empreses, per facilitar que puguin tirar endavant, que se'n pugui generar de noves, i, amb paraules seves, «treure les pedres innecessàries que es troben en el camí».

Per altra banda, lògicament, cal treballar en la formació de les persones: formació de les persones per millorar la seva ocupabilitat. Tan important és generar ocupació com que les persones estiguin preparades per poder ocupar, precisament, aquests llocs de feina. Cal, doncs, un encaix real entre els llocs de feina que es generen i que es generaran amb l'ocupabilitat de les persones.

I, amb tot això, conseller, hi insisteixo, és bàsic que la formació –cosa que fins ara creiem que no ha estat orientada d'aquesta manera– pugui anar lligada a aquestes opcions que les empreses donen.

De fet, una de les demandes principals que les empreses posen és aquesta: com pot ser que, davant de tanta manca, doncs, de feina, a vegades, no trobem les persones adequades.

Per tant, conseller, nosaltres li diríem: què suposa per a Catalunya el nou programa de «Forma i contracta» respecte a les polítiques d'ocupació del Govern de la Generalitat de Catalunya. Què pot representar per a l'ocupació...

La presidenta

Senyora diputada...

Meritxell Borràs i Solé

...de tantes persones.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Il·lustre senyora diputada, en efecte, l'eix vertebrador, l'objectiu prioritari, com vulgui dir-ne, del Govern i del Departament d'Empresa i Ocupació, és crear llocs de treball i reduir la taxa d'atur. Dins d'aquest objectiu prioritari, el Servei d'Ocupació de Catalunya va convocar, ara, el 24 de febrer de 2011, el programa «Forma i contracta».

Aquest programa consisteix en el fet que el Servei d'Ocupació de Catalunya selecciona i finança el cent per cent de la formació d'aturats amb el compromís de l'empresa amb la qual signa l'acord de contractar un mínim del 60 per cent de les persones formades. Així ho vam fer, recentment, amb un acord que hem signat el Departament d'Empresa i Ocupació amb l'empresa SEAT per formar i, possiblement, contractar, aquesta empresa, un mínim de set-cents treballadors per fabricar aquí, a casa nostra, a Martorelles, l'Audi Q3.

Concretament, amb aquest programa hem seleccionat –les estem seleccionant– un total de 1.200 persones aturades. L'element, el perfil característic d'aquestes persones és que tenen el cicle formatiu de grau mig o superior, normalment especialitat industrial; n'estem formant al voltant de les 1.200. I aquesta empresa, concretament SEAT, es compromet a contractar un mínim de set-cents contractes, lògicament, indefinits. Això es farà amb un centre que, per a nosaltres, serà referència amb la nostra política, que és –igual que nosaltres– el centre de formació de SEAT a la Zona Franca. Concretament, aquest acord el vam signar amb el vicepresident de recursos humans, el senyor Josef Schelchshorn, que és un mostra personal del que volem: formació a l'aula i formació pràctica i progrés. Aquesta persona ha arribat a ser vicepresident de recursos humans.

Això, com saben, ja ho impulsem mitjançant la integració dels diferents subsistemes de formació professional –inicial reglada, ocupacional i contínua–, per tant, amb una acció conjunta del Departament d'Ensenyament i d'Empresa i Ocupació; formació dual i en alternança perquè la gent aprengui ofici, els joves sobretot; generin, com vostè deia, il·lustre diputada, ocupabilitat i ocupació, tinguin feina.

I, per tant, en definitiva, millorem la productivitat i la competitivitat de les empreses i l'economia catalana.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el corredor ferroviari del Mediterrani.

Pregunta

al Govern sobre el corredor ferroviari del Mediterrani (tram. 310-00037/09)

La formula la il·lustre senyora Maria Victòria Forns, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Victòria Forns i Fernández

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, després dels anuncis realitzats pel ministre Blanco i la posterior visita de la delegació de transport i turisme del Parlament Europeu, quines són les previsions temporals en què l'Estat espanyol posarà en servei la connexió ferroviària del corredor del Mediterrani amb la línia d'alta velocitat. Així mateix, ens interessaria saber quines accions durà a terme l'Estat per tal d'impulsar l'ex-

cució de les obres en curs, com l'adjudicació de les obres pendents.

Val a recordar que aquestes obres són fonamentals per invertir en el futur de Catalunya, sobretot, pel que fa al tercer rail entre el port de Tarragona i Barcelona i l'execució dels accessos ferroviaris entre el port de Barcelona i l'aeroport del Prat. Tarragona troba en el port, segurament, el pol econòmic i logístic més important que vertebrava els territoris del sud de Catalunya i estén la seva influència especialitzada arreu del Principat.

Tanmateix, voldríem conèixer les mesures que emprendre el Govern de Catalunya per tal de fer complir els compromisos de l'Estat espanyol pel que fa a la definició de la línia d'alta velocitat entre Castelló i Tarragona. I quina és la previsió de les obres de desdoblament de la via entre Vandellòs i Tarragona amb l'objectiu de resoldre la congestió que hi ha en aquest tram.

Vist el disseny d'aquests projectes, Tarragona resta, per segona vegada, apartada de l'alta velocitat, amb les conseqüències que se'n poden derivar en un moment en què cal fomentar el creixement econòmic.

A nivell pràctic, una tarragonina o un tarragoní que vulgui agafar el tren d'alta velocitat haurà de tornar a desplaçar-se a l'estació de línia convencional i des d'allí a la nova estació intermodal ubicada fora del municipi, o bé desplaçar-se fins a l'estació del Camp de Tarragona, de Perafort i la Secuita. Sembla com si els tarragonins estiguessin condemnats a ser ciutadans de segona en un estat en el qual sistemàticament se'ns nega el dret a l'alta velocitat, mentre la fa arribar a llocs ben recòndits en l'execució del vell sistema radial.

I, finalment, quina serà, doncs, l'estratègia del Govern de Catalunya per tal d'evitar aquesta discriminació comesa, un cop més, pel Govern de l'Estat cap a la ciutat de Tarragona.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, bé, aquesta infraestructura a la qual vostè es refereix, penso que és una infraestructura que com poques simbolitza d'allà on venim els catalans i cap a on volem anar. És una infraestructura que, si es fa bé i ràpid, pot esdevenir el que va ser en el seu moment la Via Augusta per al nostre país: un eix, entre altres coses, de riquesa i de benestar. Jo penso que poques infraestructures com aquesta poden representar un retorn en forma d'impuls econòmic en el nostre país tan i tan gran.

Ara bé, convé saber on som, convé saber què se'ns planteja, i també que ningú no aixequi falses expecta-

tives sense que l'acompanyin proves fefaents. Els catalans tenim sobrada experiència de donar-nos de cara amb la realitat centrípeta de l'Estat.

La política d'infraestructures de l'Estat és, i em temo que ho continuarà sent, bàsicament, radial i centralitzadora. Els 150.000 milions d'euros que varen arribar amb ajuts europeus, i que s'han empleat en el tren d'alta velocitat, han reforçat la capitalitat política, però també el fet de convertir Madrid en el gran pol econòmic de l'Estat. I, mentrestant, com vostè deia, es manté un vergonyant tram de via única al sud de Tarragona.

Però alguna cosa està canviant: d'una banda, les comunitats de Múrcia i València estan alineades amb Catalunya en la defensa d'aquest eix; d'altra banda, el ministre Blanco ha entès el missatge i va venir a Barcelona, la setmana passada, a presentar-nos el seu projecte, com el Parlament Europeu, la seva comissió de transports, s'ha interessat també per aquest eix.

Ara necessitem concreció, i concreció ràpida per part del Govern espanyol: en primer lloc, una defensa clara de la declaració d'aquest eix com a eix prioritari per part de la Unió Europea; en segon lloc, la calendarització del desdoblament del tram entre Tarragona i Vandellòs; en tercer lloc, la connexió amb ample europeu del port de Tarragona; en quart lloc, el tercer rail amb tot el seu tram, i, en cinquè lloc, el nou accés al port de Barcelona.

Amb aquests elements damunt de la taula i defensats pel Govern espanyol vencerem el nostre escepticisme i el transformarem en entusiasme...

La presidenta

Senyor conseller... –senyor conseller–, se li ha exhaurit el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...però estem a l'espera de la concreció.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'impuls del nivell d'excel·lència de la recerca a Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre l'impuls del nivell d'excel·lència de la recerca a Catalunya (tram. 310-00038/09)

La formula, la pregunta, la il·lustre senyora Mireia Canals, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, presidenta. Il·lustres diputats i diputades, honorable conseller, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'excel·lència de la recerca a Catalunya i

la seva internacionalització és un objectiu de primera magnitud per tal d'impulsar els nivells de recerca del nostre país.

Assistim aquests dies al desè aniversari de l'ICREA, l'Institut Català de Recerca, que, com vostè ens recordava en la seva compareixença informativa a la Comissió d'Ensenyament i Universitats del dia 1 de març, és un organisme que impulsa i coordina línies de recerca i més de 220 investigadors de primera línia mundial.

També vam presenciar en aquesta comissió la voluntat per part de la resta de grups parlamentaris d'impulsar i desplegar amb la màxima eficiència els nivells d'excel·lència de la recerca a Catalunya. Són diversos els parcs científics i grans infraestructures que situen la recerca a Catalunya en pla internacional: el sincrotró Alba, el Centre de Supercomputació de Barcelona i el Centre Nacional de Microelectrònica, entre d'altres, amb un molt bon posicionament, ho reitero, a nivell internacional. La setmana passada assistíem a la col·locació de la primera pedra del nou edifici de l'Institut Català de Fotònica, a Castelldefels.

Tot això fa que li plantegem la pregunta següent: quines mesures i iniciatives preveu el Govern per continuar impulsant els nivells d'excel·lència de la recerca a Catalunya i la seva internacionalització?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Moltes gràcies. Efectivament, la recerca passa per un bon moment a Catalunya; quasi m'atreveixo a dir, perquè avui en dia se'n parla, que no havia estat tan bé des dels temps de l'abat Oliba. L'any passat vaig passar-lo a Brussel·les, i us puc ben dir que avui en dia Catalunya està en el mapa de la recerca europea; encara no a l'avantguarda completa, però en el mapa, i està molt ben considerada.

Alguns exemples. Un –l'ha mencionat la diputada– és ICREA. Efectivament, hem celebrat el desè aniversari –el temps passa ràpid–, i només una xifra d'indicadors: dels aproximadament cent ajuts que ha concedit el Consell Europeu d'Investigació, que és la convocatòria més competitiva que es fa a Europa..., a l'Estat espanyol hi han anat cent; d'aquests cent, una tercera part són investigadors d'ICREA, trenta-dos sobre aproximadament cent, la qual cosa vol dir que és una institució de 230 persones, dels quals més del 10 per cent han obtingut aquests ajuts.

Quines mesures prendrem amb ICREA? ICREA el mantindrem. Com saben, tots els sectors, malauradament, de la nostra societat, en la mesura que són receptors de fons públics, patiran els ajustos que hem

d'implementar. I el mateix és el cas del món de la recerca. I vull des d'aquí agrair al món de la recerca la seva comprensió; no dic «felicitat», però la seva comprensió per aquestes mesures d'encaixar els ajustos que corresponen. Però també hem dit sempre que els ajustos no serien lineals; o sigui, dintre de l'ajust general que prendrà la recerca, la decisió ha estat que ICREA continuï...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...amb nivells estables.

La presidenta

...se li ha exhaurit el temps.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt bé.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les retallades pressupostàries que afecten la política cultural.

Pregunta

al Govern sobre les retallades pressupostàries que afecten la política cultural (tram. 310-00033/09)

Formula la pregunta la il·lustre senyora Consol Prados, del Grup Parlamentari Socialista.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, el passat 16 de febrer, en la seva compareixença en la Comissió de Cultura d'aquest Parlament, ens va anunciar que el seu departament també quedava afectat per les retallades. De fet, forma part dels anuncis reiterats d'aquest Govern. Vostè, per això, sí que va exposar que no seria una retallada lineal, però sense cap altra concreció més. Un mes després no en tenim constància, ni en quines quantitats ni en quines direccions s'aplicaran aquestes retallades. De fet, no en tenim constància en aquesta cambra, però tampoc en té constància el sector.

És per això, senyor conseller, que li demanem que sigui més explícit i ens concreti quines són les seves propostes.

La presidenta

Per respondre, te la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Senyora presidenta... Senyora diputada, bé, en la mateixa línia del que ja vàrem anunciar aquí. Estem treballant un pressupost que no està aprovat, que s'aprovarà en aquesta cambra, doncs, d'aquí a unes setmanes, i és en funció d'això que, analitzant quina és la situació de les polítiques, en fi, preexistents, les que hem trobat, les coses que estan a mig camí, les coses que estaven per fer, les coses que estaven compromeses, estem delimitant quins seran els marges que tindrem per fer aquests ajustaments, sempre amb el criteri de finesa i acord i cooperació amb el sector.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, de moment, vostè ha aconseguit una cosa, que és el consens entre un ampli sector de la cultura, un consens en contra de les retallades. I ha aconseguit un fet més preocupant, que és que planin les incerteses sobre el sector. Els darrers dies s'han fet públics diferents manifestos, com el del Cercle de Cultura, com el de la plataforma «No retalleu la cultura», com el del mateix Conca. El passat dilluns es feia una concentració a la plaça dels Àngels, davant del Macba, una concentració plàstica i poètica però també contundent, que defensava que el pressupost de Cultura no és una despesa, és una inversió, i considero que tenen raó.

Volem que siguin conscients, vostè i el Govern del qual forma part, que posen en perill un procés que ja s'havia iniciat per tal de normalitzar el pressupost i apropar-nos als països del nostre entorn; apropar-nos-hi de forma progressiva, arribar al 2 per cent del pressupost de la Generalitat tan esperat i tan desitjat.

La crisi no comença ara, la crisi va començar fa tres anys, i som conscients que no s'ha de retallar, que es posa en risc, no s'ha de retallar, per tant, el que ja és un pressupost fràgil. Vostè ens parla de cirurgia fina, però no sabem quins òrgans vol tocar; ens parla d'estratègia a llarg termini, i està bé, però de moment els mandats són de quatre anys.

Compartim, senyor conseller, les preocupacions del sector, perquè la cultura és el sector productiu del valor afegit, que crea llocs de treball no deslocalitzables, i, per tant, també és una sortida de la crisi i no la víctima. La cultura és talent, és creativitat, és innovació, aquests factors que tant necessitem ara. La cultura forma part del desenvolupament social i econòmic d'un país. Estalviar en cultura, per tant, ens farà més pobres, com deia un ponent precisament també a la concentració de dilluns. Els creadors, els emprenedors, les empreses culturals, les institucions necessiten certes coses, que de moment no tenen, i és vostè qui té el deure d'aclarir-ho.

Gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Gràcies, presidenta. Senyor diputada, amb els sectors culturals tenim un parell de conviccions compartides –ho dic perquè ahir a la tarda vam estar units pràcticament tres hores amb els principals representants del sector. Una de les conviccions és que els malestres actuals no són la conseqüència d'unes accions que encara no s'han pres. El malestar actual no pot ser la conseqüència d'uns ajustos que encara no s'han produït; hi ha un rerefons que ve de molt més enllà i que em sembla que és el que cal entendre que s'està produint. I el sector en termes generals ho entén perfectament, eh?

En l'àmbit de la cultura s'han fet polítiques de durada curta, i estem plantejant amb el sector una mirada llarga que permeti, justament, afrontar aquesta excepcionalitat, que l'únic moment que probablement no és correcte per afrontar-la és el d'alguns ajustos que s'estan produint a nivell general amb les polítiques de govern. Suposo que vostè no m'ha demanat que la política cultural sigui diferent de les altres polítiques socials.

Per tant, en això estem d'acord amb el sector. Hi estem d'acord des d'ahir a la tarda. Ja hi estàvem d'acord abans, eh?

I la segona qüestió en què estem d'acord és que aquests ajustos s'han de fer d'una manera correcta, d'una manera fina, treballant aquelles coses que més ens convenen, perquè des del punt de vista dels sectors menys afavorits o dels sectors més necessitats les polítiques siguin coherents. I això és el que ja hem anunciat, eh?: hem anunciat que treballarem d'una manera una mica diferent allò que en diem «les terminals» més vinculades als sectors populars, creatius, de la vida cultural catalana, treballarem d'una manera una mica diferent els grans equipaments, treballarem d'una manera una mica diferent allò que són les indústries de la cultura, aquestes que reclamen inversió i no subvenció. Tot això està en procés de treball. És evident que tant vostè com molts dels diputats presents saben que les polítiques o són de llarga durada o creen malestar, que és el que està succeint ara.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la política de personal de la Generalitat.

Pregunta

al Govern sobre la política de personal de la Generalitat (tram. 310-00034/09)

La formula la il·lustre senyora Laia Bonet, del Grup Parlamentari Socialista.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Senyora vicepresidenta, la senyora Pilar Pifarré, secretària d'Administració i Funció

Pública, el passat 12 de març, en la seva única entrevista pública des que ha estat nomenada, va afirmar el següent: «Al voltant dels serveis» –parlava ella dels serveis públics– «hi ha un greix de persones dedicades a fer tasques burocràtiques que podem quantificar entre 15.000 i 20.000 persones.» Dimecres passat li vaig formular aquesta pregunta en la seva compareixença a la comissió; no vam obtenir resposta.

Aquesta tribuna, aquesta, no la pot ajornar, senyora vicepresidenta. Per això li reitero avui, aquí, si comparteix o no la literalitat de les declaracions de la seva secretària.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

(Joana Ortega i Alemany)

Sí, gràcies, presidenta. Senyora diputada, miri, les comparteixo al cent per cent, però les hi explicaré, perquè em sembla que no han estat prou clares. Perquè el que vam dir i el que va explicar la senyora Pifarré, i així ho posem de manifest, és que calia transformar i calia canviar funcions que exercien molts funcionaris de l'Administració i que feien únicament tasques burocràtiques. Això és el que va dir la secretària general de Funció Pública i això respon a les dues polítiques, als dos eixos principals de les polítiques d'ocupació per al personal funcionari que defensa el Govern i que estic convençuda que vostès també comparteixen. Primer, polítiques a curt termini que es basen a posar ordre, revisar, transformar i simplificar moltes normes, moltes funcions i molts processos, perquè aquesta Administració sigui realment sostenible, àgil, col·laboradora i de qualitat, que estic convençuda que vostès també ho volen. I polítiques a mitjà termini, que vagin en la línia de reformar el que és la funció pública i que puguin desenvolupar l'estatut del directiu públic.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyora diputada.

Laia Bonet Rull

Senyora vicepresidenta, avui vostè ha perdut novament una oportunitat de marcar la seva autoritat en aquest departament. Aquestes declaracions mereixen una severa desqualificació per part de la màxima responsable política, i si no les ha desqualificat avui, aquí, només era atribuïble a tres raons, la primera de les quals, que vostè ha confirmat, és perquè vostè les comparteix; la segona, si vostè no les hagués compartit però, en canvi, no tinguéssim el poder de fer rectificar o no sabés com fer-ho, i la tercera possibilitat, la tercera raó, que vostè no les compartís però que no li semblés tan greus o que cregués que també eren un error de

transcripció o d'interpretació, en definitiva. Qualsevol de les tres raons considero que són igual de greus.

Primera, si les comparteix, que és el que ens ha dit vostè, això les inhabilita, a vostè i a la senyora Pilar Pifarré, a totes dues, per a la seva funció pública, política i dirigent. La falta de sensibilitat, de tacte i de respecte són un símptoma de la seva falta de confiança en el nostre sistema públic i en els seus treballadors. Vostès confonen l'eficàcia i l'eficiència amb el menyspreu, amb la falta de respecte.

Segona possibilitat: que vostè avui hagués dit que no les compartia però que no podia desautoritzar-la. Només seria en aquest cas..., perquè ens trobaríem novament amb el joc d'equilibris interns entre Convergència i Unió, que fa que es perdonin sistemàticament els errors; un matrimoni de conveniència, una coalició de govern que no en té res, de coalició de govern. Estem tips de les seves baralles internes (*rialles i remor de veus*), i considerem que ja és hora de governar.

Tercera possibilitat: que no les comparteix però que no les considera tan greus. (*Persisteix la remor de veus.*) Però, bé, senyora Ortega, el temps de...

La presidenta

Diputada...

Laia Bonet Rull

...la impunitat –acabo–, el temps de la impunitat s'acaba. No tindran ni prou majoria, ni prou control polític, ni prou suport mediàtic, que puguin tapar les vergonyes i les misèries de les seves actuacions...

La presidenta

Senyora diputada... Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Senyora Bonet, miri, jo crec que, de falta de tacte, sensibilitat i de defensa del que és el servei públic, vostès n'han donat moltes mostres. I no ens vinguin a donar lliçons aquí tampoc ara del que ha estat la cohesió de govern, perquè li asseguro que aquest és un govern totalment cohesionat.

Però, escolti, el que és greu, el que és greu, senyora Bonet, és que vostès han fet més precària que ningú l'ocupació pública, perquè vostès..., el 2003 hi havia 9.768 interins, i al desembre del 2010 n'hi havia 14.957. I no computo ni docents, ni sanitaris, ni mestres, ni mossos. Vostès han cobert gairebé tres-cents llocs de comandament i de responsables amb interins, llocs que estaven reservats a funcionaris –vostè ho sap. I això, què ho justifica? Doncs, segurament, el tracte partidista amb què han gestionat el personal. Vostès han creat llocs eventuais d'assessorament i confiança política i els han assignat funcions reservades únicament a funcionaris; vostè ho sap, perquè els tribunals els han anul·lat molts nomenaments. I vostès han regulat indemnitzacions a personal d'alta direc-

ció més enllà del que preveu la normativa –sí, senyora Bonet, vostè ho sap–, i han permès, a més a més, una pràctica de dietes i indemnitzacions d'alts càrrecs que no resisteix ni la mínima anàlisi. Per tant, escolti, el que no ens podem permetre és aquest dispendi d'erari públic. Jo no sé si el comparteix o no.

Escolti, jo el que sí que vull deixar ben clar és que aquest és un govern que ni vol ni té intenció d'acomodar ningú...

La presidenta

Senyora vicepresidenta...

La vicepresidenta del Govern

...i sobretot cap funcionari..., i en això vostès haurien de tenir un plus de responsabilitat i no fer demagògia.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la seguretat en el món agrari.

Pregunta

al Govern sobre la seguretat en el món agrari (tram. 310-00030/09)

La formula la il·lustre senyora Dolors López Aguilar, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Dolors López Aguilar

Sí, gràcies, presidenta. Honorable conseller, el nombre de denúncies sobre fets contra el sector agrari que ha rebut el Cos de Mossos d'Esquadra s'ha incrementat notablement; des de l'any 2007 s'han multiplicat per quatre en el conjunt de Catalunya. I permeti'm que aquesta diputada per Lleida, una província eminentment agrària, faci una referència especial a la regió policial de Ponent, que encapçala el rànquing en nombre de denúncies, concretament 860 l'any 2010, xifra que representa un augment del 12 per cent respecte al 2009 i que fa que Ponent acumuli la meitat dels robatoris del sector agrari a Catalunya.

El sector està molt preocupat per aquesta situació, i vostè, conseller, és coneixedor de les dades i de la preocupació dels pagesos. Per això, segurament, es va comprometre a elaborar un programa operatiu específic per al món rural, un programa que li demanem que ens concreti, que ens digui quines són les previsions respecte als efectius que es destinaran, respecte als diners amb què es dotarà aquest programa, i també quines comissaries atendran específicament el món rural.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta; gràcies, senyora diputada. El cert és que els fets penals coneguts durant l'any passat, durant l'any 2010, en el que podem entendre com a món rural, és a dir, 90 per cent del territori de Catalunya, que aplega el 20 per cent de la població del país i que congrega una part molt important, en aquest cas, doncs, de l'activitat del sector primari i que, per tant, afecta també molts productors en el camp agrari i en el camp ramader, ens porten no només a preocupar-nos sinó a ocupar-nos seriosament d'aquest increment, un 11 i mig per cent amb relació a l'any 2009, de fets delictius que es van produir l'any 2010. I en qualsevol dels casos li donaré les estadístiques, perquè pugui comprovar que sense menystenir el que passa a les Terres de Ponent, que és evident, doncs, que tenim allà un, també, increment en aquest sentit de la delinqüència, més del 27 per cent dels fets delictius es concentren en el Camp de Tarragona, el 17 per cent a la regió de Ponent, el 16 per cent a les Terres de l'Ebre; és a dir, un 60 per cent, i més, en aquest territori important del país, sense menystenir el que està passant en aquests moments també a la regió metropolitana i a la regió de Girona, parlant des d'un punt de vista policial.

En aquest sentit, ens proposem d'una manera immediata, i ho farem demà amb el conseller d'Agricultura, en el Camp de Tarragona, de presentar un programa operatiu específic amb què, a través de l'increment de les relacions amb les entitats, amb els interlocutors, amb les persones, amb l'increment també de més efectius i d'altres cossos implicats, volem prevenir i reduir els fets delictius i augmentar la percepció de seguretat d'aquest territori.

La presidenta

Per pregar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Dolors López Aguilar

Sí, gràcies, presidenta. Conseller, li agraeixo les dades i les xifres, però ja les teníem, eh?, ja les tenim, ja disposem d'aquestes xifres. El cas és que continuem sense tenir un pla concret i específic; no sabem quants efectius, no sabem quines comissaries es dedicaran específicament al món rural. Vostè, a Mollerussa, a la Fira de Sant Josep, va anunciar a bombo i platerets una comissaria específica al Pla d'Urgell, però també va dir que estaria condicionada als pressupostos, amb la qual cosa encara no sabem si es podrà fer efectiva o no.

Miri, conseller, de moment tot són promeses de caràcter general, declaracions d'intencions..., segur que amb bona voluntat, condició necessària, però no suficient. Per resoldre els problemes, per governar, es necessita alguna cosa més que paraules i voluntat. Els programes s'han de concretar i s'ha d'especificar com es pensen dur a terme, i de moment l'únic que es concreta amb aquest Govern són reduccions i retallades. En resum, molt bones paraules, i mentrestant els pa-

gesos continuen patint robatoris que fiquen en perill la subsistència de les seves explotacions. La situació és molt greu, i cal prendre mesures; amb paraules, ja no és suficient...

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors López Aguilar

Disculpi, un segon. Abans de...

La presidenta

Se li ha exhaurit el temps.

(Rialles. La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Pausa.)

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Disculpi, però no l'he acabat d'entendre bé, al final, senyora diputada. *(Rialles.)* Bé, en qualsevol dels casos..., en qualsevol dels casos, deixi'm dir-li que jo pensava que vostès, al revés que el Govern sortint, sí que entendrien que fins que no tens el pressupost no saps què és el que pots gastar. Anem malament si no ho entenen vostès, això, tampoc, perquè vol dir que sobretot a nivell espanyol no tindrem massa bones solucions. *(Remor de veus.)*

En qualsevol dels casos, deixin-me que els digui que demà mateix presentarem el pla. És evident que amb una resposta de dos minuts i mig no li puc detallar el conjunt d'actuacions, que li garanteixo que seran, d'alguna manera, molt orientades a prioritzar la proximitat –grups especials d'operació a nivell del món rural–, a posar en joc més efectius –ens coordinarem també amb el Cos d'Agents Rurals–, a establir relacions conveniades amb totes les entitats i institucions, amb els sindicats. Hem tingut més de quatre-centes reunions de qualitat amb agents i amb institucions durant aquests darrers mesos, la policia està fent molt bon servei, però és evident que hem de fer un esforç. I aquest esforç, ho repeteixo, l'orientarem per prevenir els delictes contra el patrimoni...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...–ja acabo, senyora presidenta–, i l'orientarem, evidentment, a establir els canals més òptims per donar resposta no només a la seva inquietud, sinó a la de milers de ciutadans...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Interior

...que en aquests moments esperen la resposta del Govern.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el suport a les famílies.

Pregunta

al Govern sobre el suport a les famílies (tram. 310-00032/09)

La formula la il·lustre senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, el passat 15 de febrer, en comissió, va donar una sèrie de xifres que posaven de manifest els problemes econòmics que s'han trobat en el seu departament. Concretament, vostè va fer referència a les més de 230.000 famílies que encara no han cobrat l'ajut per fill que els pertocava percebre l'any passat, una dada que suposa el 74 per cent de les 312.000 amb dret a percebre les prestacions.

Pel nostre partit, i especialment en aquests moments de crisi, la família és l'ONG que més ajuts necessita. Per tant, ens interessa que vostè, conseller, ens expliqui si té previst algun tipus de campanya informativa dirigida a les famílies catalanes que van veure com acabaven l'any 2010 sense haver rebut la prestació a què tenien dret, una campanya per donar-los a conèixer quan podran disposar d'aquest ajut econòmic. Tanmateix, li vull preguntar quina és la previsió que té el Govern de cara al 2011 respecte a aquest assumpte, que, ho repeteixo, afecta més de 300.000 famílies catalanes.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

(Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, pel Govern de la Generalitat la família és una estructura social bàsica a la qual cal donar suport. Estructura la nostra societat, li dóna força, la cohesiona. I, per tant, aquesta és una prioritat. Tant és així que, malgrat la situació econòmica, la crisi, 95.000 famílies..., millor dit, 95.000 infants ja han rebut la prestació, perquè és per infant a càrrec, i en les properes setmanes 14.000 més dels que hi ha pendants, doncs, també rebran aquest ajut. I, per altra banda, amb l'aprovació del pressupost de la Generalitat es determinarà quines són les ajudes per enguany.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Conseller, no en va li qüestiono aquest assumpte. El secretari de Família, el senyor Terrassa, va afirmar fa pocs dies que seria molt difícil mantenir els ajuts a les famílies amb fills de zero a sis anys, i textualment deia que tot dependria dels diners disponibles. També constata que, en les circumstàncies actuals, els anys 2011 i 2012 seria difícil mantenir les subvencions tal com estan ara.

La resposta que vostè m'ha donat i les paraules del secretari de Família tenen poc a veure amb el seu programa electoral, on es comprometien no solament a proporcionar els ajuts, sinó que de forma agosarada s'atreveien a dir que les incrementarien, tant des del punt de vista de la quantitat de la prestació econòmica com dels anys durant els quals es té dret a percebre-les. De fet, així estava contemplat ja en la Llei de suport a les famílies de l'any 2003.

Que jo sàpiga, senyor conseller, la crisi ja hi era present, quan el seu partit va elaborar el seu programa electoral. Però quedava molt bé anunciar a bombo i platerets més diners per a les famílies amb infants a càrrec.

Nosaltres sí que apostem per la família, i per això ja li anuncio que avui mateix hem registrat una proposició de llei de suport a les famílies nombroses, que esperem que el Govern se la miri amb bons ulls i rebí el màxim suport d'aquesta cambra.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, com molt bé vostè sap, un programa per a unes eleccions no és per a un any, és per a una legislatura, i, per tant, nosaltres al llarg d'aquesta legislatura volem donar suport a les famílies. I, evidentment, això ho hem fet abans. La Llei de suport a les famílies és una llei de l'any 2003, i durant el temps..., jo mateix, com a diputat, vaig presentar una llei de famílies nombroses. En el nostre programa –no ho ha dit– també hi ha impulsar una llei de famílies nombroses i una altra llei per a famílies monoparentals; per tant, aquesta és una línia.

Després hi ha molts altres ajuts, a part dels econòmics, que evidentment són importants. Ara, aquests dies, acabem de treure el programa «Vacances en família», o «L'estiu és teu», que també és suport a les famílies. (*Remor de veus.*) Aquests dies s'ha presentat, aquests dies s'ha presentat la convocatòria d'enguany. Per tant, totes aquestes ajudes també ajuden la família, i es fan.

I després, també les mesures de conciliació de la vida familiar, personal i laboral.

Per tant, tot aquest conjunt de mesures... I renovar un organisme, que també necessitem fer-ho, que és l'Observatori de la Família, perquè creiem que també s'ha de fer amb les dades actuals, amb quina situació hi ha, i, per tant, des d'aquest observatori, renovar els seus membres i fer-ho.

Jo, senyora diputada, veient el que vostè diu... És cert, vivim una crisi econòmica, tenim menys recursos, vivim una situació difícil. Però el que sí que li dic amb tota la contundència és que el que no està en crisi són els nostres valors i els nostres ideals (*remor de veus*), del Govern, ni els personals, a favor de la família i a favor de les persones. Les polítiques socials, per a nosaltres, són els nostre nord, i això no està en crisi.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació substanciarem les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la imputació de l'exresponsable de finances de Convergència Democràtica de Catalunya en el cas Palau (tram. 317-00020/09)

La primera és sobre la situació política, i la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, a finals de la setmana passada coneixíem la notícia de la imputació de l'exsecretari de finances de Convergència i Unió en el cas Palau. Es va obrir en seu parlamentària una comissió parlamentària, amb el suport de Ciutadans i altres grups parlamentaris, que es va titllar de «tribunal polític» –paraules del mateix portaveu, avui, de Convergència i Unió.

Nosaltres hem demanat que vostè, com a president, expliqui com veu aquesta situació, perquè la comissió va fer unes conclusions, que deia que hi havien indicis de possibles delictes; la fiscalia va imputar dues persones, en aquest cas, de Convergència i Unió, o de Convergència Democràtica de Catalunya, per aquell cas, i curiosament el jutge ha arribat a la mateixa conclusió.

En canvi, la presidència del consorci, i en aquest cas la Generalitat, va retirar la imputació demandada pel Govern anterior, i quinze dies després que vostè fos president va demanar la retirada d'aquest document que imputava i que demanava la imputació en aquest cas.

En agradaria que avui aquí, en seu parlamentària..., li brindem l'oportunitat que expliqui quin va ser el criteri pel qual el president de la Generalitat va donar ordres que es canviés aquest criteri d'imputació,

i què en pensa ara, després de saber que fiscalia, justícia, comissió d'investigació, en la mateixa línia van amb això. Evidentment que respectem la presumpció d'innocència, però, senyor president, és un cas molt greu, estem parlant de possibles comissions il·lícites, il·legals, de finançament irregular, en obra pública, dels diners públics de la Generalitat, i, per tant, li brindem l'oportunitat que ens expliqui a tots els catalans quina és la seva opinió i que expliqui per què va demanar aquest canvi de criteri.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyor Rivera, dir-li que no hi ha hagut cap canvi de criteri després d'una ordre, com diu vostè. No hi va haver tal ordre. Simplement va ser, doncs, una decisió, des del punt de vista estrictament tècnic i en l'àmbit estrictament jurídic... (*Remor de veus. Pausa.*) Gràcies, senyora presidenta. En l'àmbit estrictament jurídic.

I, respecte a l'altra cosa que vostè deia, doncs, miri, és molt senzill. Oi que hi ha d'haver un judici? Es va demanar que hi hagués una causa separada. Això deu anar en la línia de buscar la veritat, perquè, si no, no s'hauria demanat una causa separada. No té sentit ordenar que es retirin determinades actuacions per part del Gabinet Jurídic Central i, al mateix temps, demanar una causa separada. Suposo que vostè veu la contradicció.

Què vull dir amb això? Que el judici no s'ha fet, i que, a partir d'aquí, cal esperar que es faci el judici. Jo li puc dir una cosa: que nosaltres –i jo, personalment– col·laborarem a fons per aclarir la veritat, perquè, com vostè pot comprendre, som i sóc el primer interessat que aquesta veritat es conegui.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Senyor president, vostè diu que no va haver-hi ordre, però els ciutadans saben –i, si no ho saben, ho diem– que el president del consorci és el president de la Generalitat: vostè. Per tant, depèn de vostè la decisió. En tot cas, si és un criteri tècnic, sota la seva empara política. Per tant, sí que hi ha canvi, senyor president; sí que hi ha un canvi, no és tècnic. Un escrit demanava la imputació de dos membres del partit que governa, i l'escrit, quinze dies després de governar, demana que es retiri la imputació. I el jutge diu que s'imputi. Per tant, és un canvi de criteri que s'ha d'explicar. Vostès van blindar en seu parlamentària, en una comissió, que no vingués a comparèixer el senyor Gordó a explicar-ho. No es preocupi, que vindrà a Justícia, i Ciutadans donarà suport perquè se sàpiga també aquesta veritat política, no només jurídica.

Però, li dic una cosa, senyor president, el que em preocupa d'això és que Convergència i Unió confongui Convergència i Unió amb Catalunya, Convergència i Unió amb el Palau, Convergència i Unió amb la Generalitat, Convergència i Unió amb els interessos de tots els catalans.

Per tant, li demano que col·laborin en aquest sentit polític, no només judicial –només faltaria–, que hi col·laborin; però, sobretot, que deixin de confondre Catalunya amb Convergència i amb els interessos..., per fer, en aquest cas, un favor a aquelles persones...

La presidenta

Senyor Rivera, se li ha exhaurit el temps.

Albert Rivera Diaz

...que puguin estar imputades, d'un partit polític.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Veig que vostè avui deu haver esmorzat bé, eh?, perquè va realment embalat. (*Rialles.*) No, escolti..., jo li ho torno a dir: no hi ha hagut cap ordre als serveis jurídics per canviar aquest criteri. Vostè pot seguir insistint que això és d'aquesta manera, però jo també tinc el dret a explicar-li la veritat, i la veritat és que no hi ha hagut cap ordre en aquest sentit. Hi va haver, a nivell estrictament jurídic, aquesta nova orientació.

També li dic el mateix que li he dit abans: no hi ha cap voluntat, per part de l'actual Govern ni per part meua, de tapar res. Al final som i sóc el primer interessat i els primers interessats que tot això es condueixi, això sí, d'una manera, diguem-ne, normal, no? I «normal», què vol dir en un estat de dret? –i vostè ho hauria de saber, senyor Rivera. «Normal», en un estat de dret, vol dir que s'ha de fer un judici, que no és poca cosa. I es farà. I, mentre no hi hagi sentència, suposo que vostè estarà d'acord amb mi que, encara que hi hagi algun indicatiu, aquests indicis no són de culpabilitat, sinó que van en la línia de la presumpció d'innocència. I després del judici ja es veurà què passa. Però vostè no faci la sentència abans que els jutges i abans que el judici.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la imputació de l'exresponsable de finances de Convergència Democràtica de Catalunya en el cas Palau (tram. 317-00022/09)

La formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, és evident –ja li ho han fet a l'anterior pregunta–: el jutge ha decidit imputar el senyor Daniel Osàcar, tesorero de Convergència i Unió. Vostès, avui, ens han fet arribar el document de la cimera anticrisi –avui–, és a dir, menys de quaranta-vuit hores abans. La celeritat que van tenir els serveis jurídics, una vegada vostès van entrar al Govern, per retirar la imputació, en aquest cas, que es demanava des del consorci, de forma unilateral i sense demanar-ho ni consultar-ho als altres membres del consorci –l'Estat i l'Ajuntament–, contrasta amb la poca celeritat a l'hora de portar un document tan important.

Vostès estan en un mar de contradiccions en aquest tema, i jo crec..., o el vull creure a vostè quan diu que vol arribar fins al final; n'estic segur, perquè això és un malson per a vostès, i estic convençut que vostès volen arribar fins al final. Però crec que hauria d'aclarir, davant d'aquesta cambra, amb quines mesures i quines persones i de quina manera es va donar l'ordre als serveis jurídics per retirar la imputació, que ja estava en curs, al senyor Osàcar.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigcercós, jo li ho puc dir més alt, li ho puc dir..., no ho sé, d'una manera diferent, girant-me cap allà, girant-me cap aquí..., però, ja li ho he dit abans al senyor Rivera –no sé si vostè no estava atent–: no hi ha hagut tal ordre –no hi ha hagut tal ordre. Vostès potser ho consideren inversemblant perquè potser estaven acostumats a donar ordres d'aquestes, però no hi ha hagut tal ordre... (*remor de veus*) –no hi ha hagut tal ordre. S'ho creurà o no s'ho creurà..., vostè està en el dret de no creure-s'ho, però jo també tinc l'obligació d'explicar la veritat: aquesta ordre no hi va ser. Hi va haver, després de tot un procés, un canvi d'orientació des del punt de vista estrictament jurídic. Però, els ho torno a recordar, en el mateix temps que es feia això es demanava causa separada del tema del Palau de la Música. Per tant, no confonguin les coses. Si es demanava causa separada és que no hi havia cap voluntat d'amagar res, perquè, si no, no s'hauria demanada aquesta causa separada; és del gènere «tonto» plantejar-ho d'aquesta manera... No li ho dic a vostè, eh?, ho dic en general, que consti i que quedi clar.

Per tant, escolti'm, ens creuran o no. Jo em puc esgarriar aquí intentant, doncs, fer-li entendre que no hi ha hagut tal ordre. Si no s'ho creu..., no s'ho vulgui creure; però, en qualsevol cas, ha estat així.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Sí, senyora presidenta. Senyor president, vostè ha parlat de voluntat. Jo el vull creure, però la primera voluntat del seu Govern va ser no separar la causa; després van rectificar i després van rectificar sobre la marxa.

I en aquest marc de contradiccions que vivim –el saïnet dels vuitanta quilòmetres per hora o, ara, el de l'impost de successions–, assistim a un altre, en aquest cas, quan escoltem el senyor portaveu, el senyor Turull, quan diu que d'aquesta manera, molt millor, perquè el senyor Osàcar es podrà defensar una vegada l'hagin imputat. Si, realment, vostès pensaven que era molt millor que l'imputessin per poder-se defensar, segurament allò lògic era actuar d'una altra manera i aplicar transparència.

El que li demanem en aquest cas, senyor Mas, és que no passi igual que a la comissió d'investigació. I la comissió d'investigació encara espera que el seu grup, el seu partit, la seva fundació aportï la documentació que se'ls va demanar, sobretot de la gestió dels fons rebuts del Palau de la Música per part de la fundació de Convergència Democràtica de Catalunya. Encara ho estem esperant. Per tant, jo estic convençut, senyor Mas, que vostè voldria que fos el màxim de transparent i acabar amb aquest tema. Però crec que ens mereixem..., en aquesta cambra –i la ciutadania s'ho mereix–, una explicació molt més fefaent.

I també li volia demanar una altra cosa, i crec que han d'anar de pressa en això i que han de ser contundents, perquè, ja ho vaig dir fa poc i ho torno a dir, jo no vull veure el president del meu país anant a un jutjat o venir a una comissió nova d'investigació. No ens ho mereixem, ni vostè, ni aquest Govern, ni aquest Parlament.

Per tant, li demano la màxima celeritat, la celeritat que van tenir vostès en el seu moment, eh?, per donar conseqüències o no, o inspirar o respirar els serveis jurídics perquè fessin marxa enrere en allò que ja estava en curs, que era la imputació del senyor Daniel Osàcar, tesorero de Convergència Democràtica.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per contestar, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí... Senyor Puigcercós, jo li demano que siguem seriosos. Ser seriós, què vol dir, en aquest cas? Doncs,

vol dir que hi ha un judici que sembla que començarà. Això, en tot cas, ho ha de decidir el jutge. Si hi ha un judici que començarà i hi ha persones que han de comparèixer en aquest judici com a imputats... –per cert, no una sola, perquè, d'imputats en aquest tema del Palau, n'hi ha d'altres també, com vostè deu recordar perfectament, no?, i no, precisament, de Convergència i Unió–, doncs, escolti'm..., deixi que el judici es faci, perquè el que no farà ningú que hagi d'anar a declarar com a imputat en un judici és utilitzar altres mecanismes per defensar-se. Això és elemental. Qualsevol persona que ha de comparèixer en un judici es defensarà en el judici, perquè és on està protegit, des d'un punt de vista legal, i hi té tot el dret del món, perquè una persona que va en un judici no és culpable, d'entrada.

Per tant, jo els demano un mínim de seriositat. Vostès van organitzar una comissió d'investigació des del Govern per a aquest tema. Que és que no hi va anar el senyor Osàcar en aquesta comissió?, que és que no li van fer tota mena de preguntes?, que no van arribar a unes conclusions?, que és que no van... (*remor de veus*) –perdó–, que és que no van impedir, entre vostès, que jo mateix hi comparegués? Perquè jo vaig demanar comparèixer en aquella comissió d'investigació, i em van dir que no, vostès! I ara demanen tota mena d'explicacions.

És a dir, hi ha una comissió d'investigació, que la munta l'anterior Govern, contra un partit de l'oposició; el cap de l'oposició en aquell moment demana comparèixer, i vostès diuen que no, i després demanen explicacions. Visca la coherència!

La presidenta

President...

El president de la Generalitat

Per tant, una mica de seriositat.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la compatibilitat entre la situació econòmica i l'eliminació de l'impost de successions (tram. 317-00025/09)

La formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Senyor Mas, vostè ha parlat de transparència. Vostè ha parlat que vol aclarir les coses, però és que fa dos mesos vam demanar l'informe que certifiqués el can-

vi de criteri, i no han donat explicació. Ho vam demanar a la compareixença del senyor Gordó, i vostès s'hi van negar.

Com que veig que sobre aquest tema vostè xiula... (*veus de fons*), sí, xiula i despista, li preguntaré a veure..., sobre una altra de les contradiccions del Govern, perquè en aquest tema està clar que vostè continuarà xiulant fins al dia..., no sé si del judici final, però, potser, fins al dia que es determini la seva responsabilitat.

Vull preguntar-li sobre una altra incoherència: vostè ha dit que la situació, a Catalunya, de les seves finances, amenaça l'estat del benestar i, fins i tot, l'autogovern. La pregunta és: és compatible això amb el fet d'eliminar l'impost de successions? Expliqui-m'ho, senyor Mas.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

És compatible perquè, com vostè recordarà, no fa gaires mesos, quan vostès governaven, varen fer una reducció significativa de l'impost de successions. És a dir, vostès, en plena crisi, amb un 18 per cent d'atur a Catalunya i havent de fer ajustaments, que els van començar a fer, encara que poquet, van eliminar una part molt substancial de l'impost de successions.

La part que vostès van eliminar, senyor Herrera –això vostè..., potser serà una contradicció de cara al seu electorat–, però, la part que vostès van eliminar de l'impost de successions serà superior en quantia a la que s'acabarà eliminant a partir d'ara.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

Miri, senyor Mas, estem a tres dies de la cimera –acabem de rebre el document– i tenim un problema: que vostès encaren la cimera amb un apriorisme –amb un apriorisme–, només retallades en la despesa i sense tocar els ingressos; és més, tocant els ingressos a la baixa.

L'estat del benestar –l'estat del benestar– no és, precisament, el problema; és un factor d'equitat i és un factor de competitivitat per a l'economia catalana –és un factor de competitivitat per a l'economia catalana. I, en canvi, el que és un problema és la manca d'ingressos, la reducció d'ingressos fruit de la crisi econòmica i de la reducció de l'esforç fiscal que vostès van ser coprotagonistes, amb en Rodríguez Zapatero, en les darreres retallades fiscals a Madrid i que també van afectar –i tant, i de valent– el Govern de la Generalitat i les seves finances.

Miri, avui l'impost de successions té com a objectiu reduir les desigualtats. El que hem fet és que aquest

impost només el pagués qui hereta i qui hereta molt, moltíssim. I vostès el que fan és eliminar-lo. I, això, sí, després diuen que no hi ha quartos, que no hi ha diners per garantir l'estat del benestar, i que ens apropem a l'estat de la caritat, que segurament és allò que proposen per al terç que no se n'acaba de sortir.

Senyor Mas, nosaltres volem un president que reparteixi alguna cosa més que somriures, que no reparteixi tantes retallades i que opini sobre el debat energètic –que, per cert, encara no ha opinat després de l'accident de Fukushima–, un govern que lideri la política industrial després del que està passant en el sector de la moto, un govern que exerceixi lideratge i lideratge sense l'apriorisme de no tocar els ingressos i de només anunciar retallades. Aquest no és el Govern que tenim. Tenim un govern bipartit, més que mai, i un govern que improvisa, però, sobretot...

La presidenta

Senyor Herrera, se li ha exhaurit el temps.

Joan Herrera Torres

...un govern que retalla i de valent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor Herrera, li donaré una dada aproximada, no és una dada exacta, però, perquè vostè en pugui prendre nota: quan vostès van iniciar l'anterior legislatura es recaptaven, per l'impost de successions, aproximadament, uns 750, 800 milions d'euros. Amb el pla que vostès van aprovar aquesta recaptació hauria baixat, el 2012, amb tot el programa aprovat, a 258, 260, 262. Faci càlculs!

Això és el que està fent, vostè, de discurs ara? Ara tot el gran problema és la reducció de l'impost de successions? Quan vostès van passar de recaptar 750, 800 milions d'euros a 250, 260 l'any 2012... (*Veus de fons.*) Que és que no feien falta escoles i hospitals i centres d'atenció primària i programes per a la gent que estava a l'atur i tot això? (*Veus de fons.*) I per què van reduir aquests diners, vostès que són tan d'esquerreres i tan progressistes? Per què ho varen fer? (*Veus de fons.*)

Per tant, jo li demano una mica de coherència, senyor Herrera. Això..., estaria bé que vostè fes aquest discurs si hagués aconseguit aturar la rebaixa de l'impost de successions, però no va poder, no ho va poder fer, al final va votar això, vostè això ho va votar, i està atrapat, està atrapat en aquesta enorme contradicció. Vostè ha estat també autor, i segurament molta gent li ho agrairà, d'una rebaixa substancial de l'impost de successions, i aquest Govern, d'acord amb el seu programa electoral, àmpliament votat per la ciutadania, li ho vull

recordar, amb un coneixement explícit del que s'estava dient allà, aquest Govern complirà el seu programa i, efectivament, anirà més enllà, perquè el que jo no vull i no vol aquest Govern és que Catalunya tingui tractes discriminatoris a nivell fiscal respecte d'altres territoris de l'Estat espanyol. I, per tant, quan s'hagi fet la nova reforma de l'impost de successions, estarem igual o millor que el País Valencià i que Madrid, que són dos dels territoris que tenen fiscalitats més favorables en aquest sentit.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les aportacions del Govern a la cimera per a la reactivació econòmica (tram. 317-00021/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, voldríem saber, des del Grup Parlamentari Popular, quines són les mesures que el Govern de la Generalitat, i ho reitero, Govern de la Generalitat, portarà a la propera cimera del dia 25 de març per aconseguir solucions per sortir de la crisi econòmica i crear ocupació a Catalunya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Bé, en aquesta cimera del dia 25 de març..., que jo espero, per altra banda, doncs, que surti bé, crec que li convé al país que surti bé, i evidentment «sortir bé» no vol dir simplement que formalment surti bé, sinó que realment hi hagi un determinat contingut.

Vostès des d'avui mateix tenen un document que ha elaborat el Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement, el tenen des d'avui aquest matí. (Pausa.) Sí, perquè els l'hem enviat nosaltres. Si vostè..., sí, miri, vostès l'han rebut segur –l'han rebut segur. (Veus de fons.) Consulti la bústia... (Més veus de fons.) I vostès, segur. Vostès també, vostès també l'han rebut. S'ha enviat a tothom, per tant... (Remor de veus.) S'ha enviat a tothom... (Persisteix la remor de veus.) Sí, escoltin, fa mitja hora, però dos dies abans de la cimera. Jo els vull recordar... No diguin això, escoltin. Jo encara tinc la carta de convocatòria de l'anterior cimera. Sap quan ens van arribar a nosaltres els documents? La nit anterior. (Remor de veus.)

La nit anterior! I ara els arriba dos dies abans. És un document que no ha fet el Govern, però que l'ha encarregat el Govern –que l'ha encarregat el Govern–, i que, escoltin, s'ha d'analitzar a fons d'aquí al divendres. Nosaltres ho estem fent en aquest moment. Conté molt bones idees, crec jo. No sé si vostès les compartiran totes o no; no tenen per què compartir-les totes. Ni tan sols nosaltres hauríem de compartir-les totes, perquè és un document fet per un consell assessor, de gent rellevant, per altra banda, i que vostè coneix molt bé. I a partir d'aquí, de tot això que diu més del que hi afegirà el Govern, nosaltres en parlarem el dia 25 de març.

Deixi'm dir-li una cosa, agafant, diguem-ne, el seu guant, no?, i el que també en algun moment, doncs, he sentit que deia el senyor Nadal, etcètera. Jo sóc també el principal interessat que surtin acords concrets d'aquesta cimera, no només un relat, sinó acords concrets. I, per tant, la nostra millor predisposició respecte a tothom, respecte a vostès, respecte al Partit Socialista, respecte a tothom per poder concretar aquests acords.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora diputada.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, el proper dilluns farà quatre mesos des que els catalans varen anar a les eleccions. Els catalans van parlar alt i clar, van dir que volien un canvi de govern i que volien un canvi d'orientació a la política econòmica, que consideraven equivocada i erràtica, del Govern tripartit.

Després d'aquests quatre mesos, dissortadament, avui, senyor president, estem parlant més de casos de corrupció. I aprofito l'avinentsa per demanar-li que, si tanta transparència desitja vostè, el que hauria de fer és donar suport a la presència del senyor Gordó a la Comissió de Justícia, i recolzar-ho per part del seu grup, i també donar suport a les compareixences que el Partit Popular ha demanat pel presumpte cas de corrupció de GISA, que estic ben segura que la seva voluntat així ho demostrarà.

Però, senyor president, des de llavors fins ara tenim una ràtio més baixa de qualificació de la nostra sol·lència; som la comunitat autònoma més endeutada d'Espanya; estem amb un ball de xifres incomprensibles en la nostra situació de dèficit, i vostè ha tingut moltes dificultats per poder col·locar més de 360 milions de deute del país.

Vostè va dir que teníem el Govern dels millors, i resulta que tenim un govern descoordinat; un govern que, això sí, parlen molts, fins i tot de fora del Govern, però no governa ningú; un govern en què hi han anunciat continuats de retallades pressupostàries, i ara hem vist les contradiccions permanents de l'impost de successions, que vostè va anunciar en el seu programa que es suprimiria immediatament.

Vostè el dia 25 ens porta el balanç del que ha estat l'acord estratègic del Govern tripartit. Miri, vostè va parlar d'aquest balanç i d'aquest acord tripartit dient que era absolutament inconcret, i el seu grup, el senyor Fernández Teixidó, va fer esment que la valoració d'aquest acord era patètic. Nosaltres no volem treballar ancorats en el passat; nosaltres li volem dir quin és el balanç que pensem de l'acord estratègic del Govern tripartit. Miri, l'any 2005, quan es va signar, l'atur estava en 280.000 persones a Catalunya; l'any 2008 quan es va tornar a reeditar, l'atur s'havia incrementat a 311.000, i ara, el febrer del 2011, que s'exhaureix aquest acord, l'atur a Catalunya són 602.000 persones. Aquest és el balanç de l'acord estratègic que vostè vol donar i vol treballar amb ell l'inici de la cimera.

Nosaltres no volem polítiques equivocades del passat, senyor Mas...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...nosaltres volem... –acabo, senyora presidenta–, nosaltres volem un pla de xoc per a la competitivitat a Catalunya i aquest és el nostre... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Respecte a l'impost de successions, miri si serà tan immediat que serà amb efectes 1 de gener del 2011. *(Veus de fons.)* L'1 de gener del 2011; més immediat no pot ser, realment és ràpid això.

Ara, deixi'm dir-li, respecte a la cimera, una cosa, senyora Sánchez-Camacho. No hi guanyarà res vostè, crec jo, eh?, fent veure que tots els altres són dolents i vostès són els bons. *(Pausa.)* Sí que ho ha dit, diu: «Tot el que va fer el tripartit, tot el que va fer el Partit Socialista va estar molt malament, perquè aquest acord estratègic ens ha portat al desastre.» Això és el que ha dit vostè. Doncs escolti'm, doncs miri, doncs no és exactament així –no és exactament així–, perquè de tothom se n'ha d'aprofitar allò que ha fet millor i allò que és bo. I de l'acord estratègic algunes coses estan ben orientades, però és que hi estaran d'acord vostès, també. Algunes coses, no li dic tot, però algunes coses segur que es poden aprofitar...

La presidenta

Senyor president, se li ha exhaurit el temps.

El president de la Generalitat

...i algunes es poden aprofundir. I amb aquest actitud serà millor.

La presidenta

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la cimera per a la reactivació
econòmica (tram. 317-00023/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, pel que hem vist aquesta setmana, aquests quinze dies últims, i el que hem vist en aquesta mateixa sessió, tindria motius, molts, per preguntar-li, per exemple, sobre l'episodi de l'impost de successions, o motius per preguntar-li sobre la biografia dels seus consellers i conselleres, o per preguntar-li sobre els pressupostos i el seu calendari, o per preguntar-li també sobre l'abast de les retallades i el caràcter indiscriminat amb què ho han plantejat. Podria fins i tot també preguntar-li amb molta contundència sobre l'afer del Palau, del qual s'ha parlat a bastament en aquesta sessió de control. No ho faré. Nosaltres hem demanat que comparegui el secretari del Govern en la Comissió de Justícia, i tinc el convenciment que allò que ha dit vostè reiteradament aquí i fora d'aquí ho complirà, que és que vostè és el principal interessat a arribar fins a les últimes conseqüències i assumir-les. I esperem que ho faci.

En canvi, sí que vull preguntar-li per la cimera de divendres i específicament, en aquest primer torn, perquè em faci la valoració del president de la Generalitat de Catalunya de l'acord estratègic i la seva voluntat de continuar tirant-lo endavant.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Miri, varem dir sempre, jo ho vaig dir abans de les eleccions, i per tant no vaig enganyar mai ningú, que el nostre Govern seria un govern que tot allò que es considerés que estava ben orientat calia que tingués una continuïtat, que nosaltres no volíem arribar al Govern per arrasar amb tot el que s'havia fet fins aleshores, per canviar qualsevol tipus de criteri, sinó per aprofitar allò que estava ben orientat i, en qualsevol cas, per canviar aquelles coses que, a criteri nostre, doncs, no estaven prou en la direcció correcta.

L'acord estratègic. Vostè recordarà perfectament, perquè vostè estava en el Govern, que es va signar el primer acord l'any 2005 i es va reiterar una altra signatura el

2008. Per tant, hi ha coses de l'acord estratègic que evidentment són perfectament aprofitables; n'hi ha d'altres que caldrà entre tots actualitzar-les, perquè és que el 2009, el 2010 i el 2011 no és la situació econòmica i social que teníem l'any 2005 quan es va idear aquest instrument. I en aquest sentit, aprofitem entre tots allò de bo que té, que segur que hi ha coses bones, i actualitzem entre tots allò que cal actualitzar, amb unes condicions de país radicalment diferents.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, presidenta. Miri, ahir mateix vam conèixer l'anunci de l'empresa Alstom que suprimirà quatre-cents llocs de treball i traslladarà part de la fabricació de la seva factoria de Santa Perpètua a França. És un fet greu que se suma a molts dels altres que hem comentat en aquesta mateixa sessió i que hem conegut i que són objecte de preocupació del nostre grup i de tots els altres grups de la cambra.

Crec que en la cimera de divendres és important que el conjunt dels grups i dels agents econòmics i socials siguin capaços de trobar mesures concretes orientades a la reactivació econòmica, a la creació de riquesa, a la generació d'ocupació de qualitat, a la creació de crèdit per als sectors empresarials, a la resposta convincent als sectors socials que han sigut més tocats per la crisi, a respostes específiques per a sectors específics que tenen problemes concrets. I crec que, molt probablement, donada la manca de temps i la insuficiència de la documentació, no n'hi ha prou, no n'hi haurà prou amb la sessió de divendres i és més que probable que aquesta cimera hagi de tenir continuïtat si volem tots que tingui l'efecte que ha de tenir de clima de confiança i de seguretat per part de la ciutadania en els seus governants i en el conjunt de les forces polítiques. No en farem prou amb divendres, caldrà anar molt més enllà.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, senyora presidenta. Miri, la nostra actitud, jo crec que ha quedat clara, i en qualsevol cas hi insistiré, no? Nosaltres volem, en aquesta cimera, escoltar tothom; volem escoltar-los a vostès i volem escoltar també els agents econòmics i socials; volem escoltar la veu dels empresaris, volem escoltar la veu dels sindicats i volem escoltar la gent experta, de primer nivell del país, que cada dia toquen anàlisi econòmica i que ens poden ajudar a tots plegats a anar trobant les sortides que cal.

Per tant, jo els convido a tots a tenir una actitud el màxim de positiva. En qualsevol cas, el Govern i el seu president no volen tenir un protagonisme especial, per

entendre'ns. No es tracta de posar-se medalles, no es tracta de fer-se una foto; es tracta d'entre tots trobar els camins per lluitar contra allò que és una xacra social importantíssima, que és aquest nivell d'atur que tenim.

Vostè diu: «Hi ha algunes empreses que anuncien reduccions de plantilla.» És veritat, però la mateixa Alstom, i això també s'ha de dir, en el tema de l'energia eòlica, van com una pastilla, van contractant molta gent, i gent de molt alt nivell professional en aquest cas, i és la mateixa empresa..., vaja, és la mateixa empresa, és el mateix grup. I jo mateix cada setmana estic visitant diferents indrets del país per assistir a ampliacions de fàbriques, a ampliacions d'instal·lacions productives, no?, que també creen llocs de treball.

Tindrà continuïtat o no aquesta cimera? Jo voldria que sí, però vostès entendran que això depèn molt de si aconseguim entre tots que aquesta cimera tingui el to positiu que el nostre país en aquest moment està esperant.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els objectius i la implicació del Govern en la cimera per a la reactivació econòmica (tram. 317-00024/09)

I la formula l'honorable senyor Ramon Espadaler, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable senyor president, és evident i s'ha posat de manifest en aquest torn de preguntes parlamentàries, doncs, que estem immersos en una crisi, una part substantiva de les causes de la qual escapa del que són estrictament les capacitats del mateix Govern de la Generalitat, i una altra part d'aquesta crisi, doncs, evidentment, té unes característiques més pròpies; una crisi, també s'ha dit, al llarg d'aquestes intervencions que m'han precedit, que té diferents expressions: la més dramàtica, la més punyent, la que ens dol més a tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, i se n'han donat xifres ara mateix, és l'expressió de l'atur. També n'hi han d'altres, d'expressions concretes, en la dificultat de les empreses a trobar finançament econòmic, en el tema dels impagaments, etcètera. Té moltes, moltes expressions.

Coneixedors, evidentment, d'aquesta realitat, i conscients i coherents amb quin era, doncs, el nostre compromís, contret en el debat d'investidura, com bé s'ha recordat, el divendres d'aquesta setmana complim el que va ser un d'aquests acords en el marc de la investidura, de convocar aquesta cimera, a partir d'un document, que també s'hi ha fet referència, no pas elaborat

pel Govern, sinó pel Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement, no?

Som perfectament conscients, i ho apuntàvem en el primer moment de la pregunta, que el marge de maniobra, la capacitat del Govern de fer front a aquesta crisi, doncs, té uns límits, i més quan sabem que una part important de les causes d'aquesta ultrapassen el que és l'estricta àmbit nacional i fins i tot l'estricta àmbit estatal.

Però, en qualsevol cas, molt honorable president, des del Grup de Convergència i Unió –i en part alguna resposta l'ha donat, però demanàvem si la poguéssim ampliar–, home, voldríem conèixer quins són els objectius del president i del Govern de la Generalitat davant d'aquesta cimera, quin és el grau d'implicació del mateix Govern en la cimera i sobretot quin és el grau d'implicació que el president de la Generalitat, el president de Catalunya, i el Govern de Catalunya demanen a la resta dels agents que prendran part..., d'aquesta crisi: els grups parlamentaris, els grups polítics que hi seran representats i els grups econòmics i socials –sindicats i patronals–, doncs, que divendres, a partir d'aquest document, prendran...

En definitiva, voldríem saber quin és el full de ruta no només per a aquest divendres, sinó també, una mica, quin és el full de ruta del Govern amb relació al que farem divendres, de futur. L'endemà de la cimera, quina és la voluntat, quin és el capteniment del Govern al respecte?

Gràcies, senyor president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyora presidenta... Senyor diputat, miri, el divendres, efectivament, assajarem un escenari relativament nou. De fet, és una experiència, aquesta cimera; a veure com aconseguim, entre tots, conduir-la. Perquè és una experiència, a més a més, bastant inèdita. Abans hi havia l'acord estratègic, però l'acord estratègic es va fer entre el Govern, la patronal –o les patronals, els empresaris– i els sindicats. Ara, a més a més, hi posem tots els grups parlamentaris, que no hi eren, i a més a més hi posem quinze persones de primerísim nivell en el país, que no tenen res a veure amb els partits polítics i que estan disposats –sense cobrar, per cert–, doncs, a ajudar amb les seves idees. Això és inèdit.

Aleshores, a tots ens correspon –a mi el primer, òbviament, com a president– que això, aquesta experiència, surti bé. I la continuïtat d'aquesta experiència dependrà del fet que siguem capaços, entre tots, que surti bé en un moment en què el país el que ens reclama és el màxim consens possible, les millors idees possibles i la màxima capacitat d'acció possible, al servei d'intentar aconseguir que hi hagi una reducció significati-

va de l'atur a casa nostra, que *només pot venir* a través de la creació de riquesa, que *només poden fer* el teixit productiu i, especialment, les petites i mitjanes empreses. I aquest és l'esquema.

I el Govern hi anirà amb un conjunt de propostes, que jo les comentaré d'aquí a divendres i que n'anirem parlant, perquè vostès vegin per on van les coses; a més a més de tot el que ja està recollit en aquest document –molt exhaustiu, per altra banda, i crec que molt valuós– d'aquest consell assessor que presideix el Salvador Alemany, que ens fa una diagnosi i unes propostes concretes, que cal l'atenció de tots els grups, dels empresaris, i també dels sindicats.

Jo espero que aquest bon ànim, doncs, es pugui traslladar; nosaltres, des del Govern, hi farem tot el possible. Espero que serveixi, i si realment serveix, lògicament, això ha de tenir una continuïtat en el futur; que aquesta experiència inèdita, que no s'ha fet enlloc de l'Estat espanyol, que farem a Catalunya –i en això serem capdavanter–, que aconseguim donar un bon senyal a dintre de Catalunya, i un senyal també de confiança de cara a aquella gent que ha de crear riquesa, que són els que ens han de treure d'aquest pou on estem, de la xacra de l'atur, que en aquest moment, desgraciadament, el nostre país té.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de mesures en l'àmbit hipotecari (tram. 270-00001/09)

El segon punt de l'ordre del dia és la Proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de mesures en l'àmbit hipotecari. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per acord de la Junta de Portaveus, els comunico que el debat d'aquest segon punt de l'ordre del dia es substanciarà conjuntament amb els punts 3 i 4, que són la Proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de mesures contra el sobreendeutament personal i familiar i de protecció enfront de procediments d'execució que afecten l'habitatge habitual, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i la Proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 1/2000, d'enjudiciament civil, presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, en primer lloc presentarà la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt honorable presidenta, molt honorable president de la Generalitat, vicepresidenta, consellers, diputades, diputats, persones que avui ens acompanyen, en primer lloc voldria manifestar..., director general d'Habitatge –perdoni–, en primer lloc, voldria manifestar, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i, crec, de tots els diputats d'aquesta cambra, la solidaritat i el compromís de tots els diputats amb les persones que en aquests moments passen situacions d'extrema dificultat per haver perdut el seu habitatge a causa d'un embargament, per impagament de préstec hipotecari, i especialment el compromís d'aquesta cambra, que s'exemplifica amb el debat d'avui i amb el resultat que ha estat anunciat als mitjans de comunicació pels diferents partits, el compromís de trobar les mesures per poder pal·liar aquesta situació. I des d'aquí també aprofito per enviar una salutació a les entitats que avui ens acompanyen al Parlament, com la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, associacions veïnals, organitzacions sindicals, socials i de consumidors.

Creiem que el Parlament ha d'atendre la situació de dificultat en què es troben moltes famílies i moltes llars. L'any 2009 es van produir 18.000 execucions hipotecàries a Catalunya, i fins a setembre del 2010, 14.000. Un procés, el d'execució hipotecària, que comença amb la reclamació de quantitat deguda per part de l'entitat bancària; que després s'executa directament, en aquest cas pels tribunals, posant el bé hipotecat a subhasta; que, en cas de no trobar postor, segons la normativa de la Llei d'enjudiciament civil, se la pot adjudicar el creditor, és a dir, l'entitat financera, pel 50 per cent, amb les conseqüències de la pèrdua de l'immoble per part de la família que hi vivia, i també el manteniment del deute pendent, perquè la majoria de vegades l'embargament de l'immoble no és suficient per cobrir la totalitat del deute, i, per tant, un deute que impedeix a moltes famílies tenir una segona oportunitat de tirar endavant el seu projecte familiar i vital.

Una situació, la dels embargaments hipotecaris, que en tres anys, des de la crisi econòmica, del 2007 al 2010, ha augmentat un 485 per cent a Catalunya; que no podem dir que és un aspecte que respongui només a una manca de responsabilitat individual de les persones que van contraure una hipoteca. És un fenomen polític, un fenomen econòmic, que s'està convertint en un verdader problema social i econòmic.

Com hem arribat fins aquí? Hem arribat fins aquí perquè en el cicle expansiu passat, basat sobretot en una bombolla immobiliària, ens trobàvem amb un estancament dels salaris reals, amb una alça dels preus de l'habitatge fomentada per un augment de la inversió especulativa en matèria d'habitatge, que en aquests moments suposa que hi hagi un estoc important d'habitatges buits, i també ens vam trobar en aquesta situació perquè hi havia uns tipus d'interès situats de manera continuada a nivells molt baixos. L'accés a l'habitatge per part de les famílies, doncs, es va basar sobretot en el crèdit, en l'accés al crèdit.

Un accés al crèdit que podríem qualificar com una orgia del crèdit, en què va haver-hi un verdader cercle viciós que va portar a un augment de preus de l'habitatge i a unes pràctiques en matèria hipotecària, realment, exercides per algunes entitats financeres, que diríem que serien poc prudents: atorgaments del crèdit per més del 80 per cent del valor de taxació de l'habitatge; es destinava, en alguns casos, més del 50 per cent dels ingressos familiars al pagament de les quotes hipotecàries; augment de la durada dels crèdits hipotecaris a quaranta i cinquanta anys, i tota una sèrie de productes i contractes vinculats a l'habitatge que, en alguns casos, són clarament abusius –clàusules de sòl, *swaps*, assegurances sobre el tipus d'interès.

Tot això es va produir amb una evident passivitat dels organismes reguladors, del Banc d'Espanya, el mateix que, doncs, avui ha hagut d'intervenir, per les dificultats que pateixen les entitats financeres, a causa d'aquesta situació de crèdit excessiu en l'àmbit immobiliari. A més, es va produir el que s'anomena un fenomen de *crowding out*, és a dir, una canalització del crèdit cap al sector immobiliari i no cap a l'economia productiva. El resultat d'avui: una dependència excessiva del sistema financer respecte al sector immobiliari, que situa el sistema financer de l'Estat espanyol, i també el català, en una situació molt feble davant del sistema financer europeu.

Com dèiem, no ens trobem davant de casos aïllats, no ens trobem davant de situacions que responguin només a la possible irresponsabilitat individual de persones que van contraure préstecs hipotecaris sabent que no els podien pagar. Estem parlant de 18.000 habitatges embargats l'any passat i que, per tant, no podem atribuir només, doncs, a conductes individuals. Hi ha un marc institucional i un marc econòmic que han incentivat clarament aquestes situacions. Una part d'aquest marc institucional és la part normativa, de què aquest Parlament pot respondre en l'àmbit de les seves competències, i també de les seves capacitats, per proposar reformes al Congrés dels Diputats.

La normativa actual sobre cobrament en l'àmbit, doncs, de la morositat hipotecària genera, en l'àmbit concret que ens ocupa, un evident risc d'exclusió social per a les famílies afectades, i també genera uns alts costos en el procés d'embargament per part de les entitats financeres. Els orígens de la situació que ens trobem ara, de la situació d'extrema dificultat d'aquest problema social i econòmic, són els que són, però avui tenim l'oportunitat d'impulsar un canvi normatiu, a través no només de la nostra proposta de proposició de llei per presentar davant de la Mesa del Congrés dels Diputats, sinó també de les que han presentat altres grups, també de la iniciativa legislativa popular d'àmbit estatal, que els moviments socials i la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca han presentat avui mateix.

Passo, tot seguit, a detallar el contingut de la nostra proposta de modificació normativa.

En primer lloc, una modificació de la Llei d'enjudiciament civil, una llei de l'any 2000 que, com hem explicat anteriorment, permet a les entitats financeres adjudicar-se la propietat de l'habitatge pel 50 per cent

del seu valor i de seguir perseguint el deutor, perquè pagui la resta del deute. Proposem una modificació de la normativa a través de l'addició d'un nou apartat a l'article 693 de la Llei d'enjudiciament civil, en què a partir d'unes determinades condicions, com el fet que ens trobem davant d'un embargament sobre habitatge familiar, en què el deutor sigui de bona fe, per tant, que no hi hagi una insolvència estratègica sobrevinguda, ni que ens trobem tampoc –com la primera condició és la d'habitatge familiar– amb el cas de segones residències... Establím també un control judicial: que sigui un jutge qui apreciï quan hi concorren aquestes causes. Que, si hi concorren aquestes causes, què és el que proposa la nostra proposta, valgui la redundància, de normativa? Que s'adjudiqui l'habitatge al creditor, és a dir, que el banc es quedi amb les claus de l'habitatge, i que per aquest fet quedin satisfetes totes les quantitats que es deguin: pel principal, pels interessos, pels venciments dels préstecs, pels interessos de mora i les costes del procediment.

No és una normativa que ens l'hàgim tret del barret; és una normativa que existeix en països del nostre entorn jurídic i econòmic. Bèlgica, França, Alemanya, tenen lleis que s'anomenen «de segona oportunitat», perquè qui perd l'habitatge a causa d'un embargament hipotecari tingui una segona oportunitat per refer-se.

També proposem una addició a l'article 90 de la Llei general per a la defensa dels consumidors, amb una addició per tal que es declarin abusives les clàusules de sòl. Com vostès saben, les clàusules de sòl són, doncs, uns contractes que s'han adherit a molts contractes de préstec amb garantia hipotecària, en què hi ha un límit per baix a la variació d'un tipus d'interès variable. Per parlar de manera molt més clara: s'han establert límits en què es computen els interessos a partir del 2 i mig més el diferencial, i en aquests moments, en què trobem un euríbor que està al voltant del 2 per cent, hi ha moltes famílies que estan pagant un interès molt més alt i que no es beneficien d'aquesta baixada de tipus d'interès, que ha estat molt important els darrers anys. Per tant, proposem que es declarin abusives aquestes clàusules, que s'abstinguin, com ja han determinat també alguns jutges, les entitats financeres d'utilitzar-les de cara al futur i que es retornin els cobraments indeguts.

Voldria aprofitar els cinc minuts finals d'aquesta intervenció per posar sobre la taula arguments contraris a les oposicions que hi han en aquesta reforma que avui presentem.

En primer lloc, s'ha qüestionat l'oportunitat de regular la dació en pagament no com una opció de contracte, que avui ja existeix, sinó com una possibilitat d'afegir-s'hi perquè així ho estableixi la llei; doncs, s'ha combatut aquesta proposta, perquè es considera, per part de determinats sectors, que podria generar una inestabilitat en el sistema financer. En primer lloc, nosaltres considerem que aquesta proposta no ha de ser de caràcter general; hem dit quins havien de ser els condicionants perquè s'apliqués la dació en pagament, encara que no estigués prevista en el contracte de préstec hipotecari; per tant, bona fe i que fos habitatge habitual. Creiem, evidentment, que és oportuna

una regulació molt més àmplia i una reforma profunda del sistema hipotecari a l'Estat espanyol per tal que es basi en garantia real, és a dir, sobre el bé, i que aquí s'acabi la responsabilitat, i no en garantia personal, sobre la persona que, doncs, adquireix el deute.

Diferents estimacions, les més prudentes des del punt de vista dels qui defensem aquesta reforma, i les més pessimistes des del punt de vista dels que les combaten, valoren, estimen el possible cost per a les entitats financeres d'aquesta mesura en 15.000 milions d'euros. Estic parlant que és..., evidentment, unes estimacions fetes, des del nostre punt de vista, amb la màxima prudència. Més o menys la mateixa quantitat que costarà l'avanç de la imposició de les normes de Basilea III al nostre sistema financer, que requereixen 15.152 milions d'euros per adaptar-se, per culpa d'aquest avançament de dos anys de les imposicions de les normes de Basilea III.

També és una quantitat molt inferior a la que ha dotat l'Estat, a través del Fons de reordenació ordenada bancària, per tal de salvar el sistema financer. I hem de considerar també que aquest cost serien actius per a les entitats financeres, que en el moment actual probablement tindrien poca capacitat de convertir-se en diner, en líquid, però que evidentment serien actius que conservarien de cara al futur.

En segon lloc, s'ha argumentat, de manera, creiem, doncs, nosaltres, molt feble, que això suposaria un encariment del cost d'hipotecar-se. Realment en un moment en què no es concedeixen hipoteques, en què els diferencials s'han multiplicat, en què el crèdit està absolutament tancat a empreses, a particulars, creiem que posar sobre la taula aquest argument, quan veiem tots els condicionants que hi han ara, no té cap mena de sentit; sobretot si ho comparem amb la morositat de les famílies, que està a l'entorn del 4-5 per cent, respecte d'altres sectors que sí que han treballat, que també han utilitzat préstecs hipotecaris, també en l'àmbit immobiliari: crèdits promotors, 14 per cent de morositat l'any passat.

Creiem que aquesta normativa, al contrari, la que nosaltres proposem, ajudaria que les entitats financeres apreciessin molt millor els béns que s'ofereixen com a garantia d'un préstec. Si tu saps, i ets l'entitat financera, que hauràs de quedar-te amb aquest habitatge i que no podràs fer veure que té menys valor del que té, no podràs quedar-te'l pel 50 per cent i seguir perseguint el deutor, o sigui, que només et quedaràs amb l'habitatge, apreciaràs molt millor quin és aquest valor. Tots coneixem pràctiques en què directament taxacions han estat inflades per poder accedir a préstec. Per tant, creiem que des del punt de vista del cost d'accedir a contractes d'hipoteca, tampoc es sostenen els arguments contraris a aquesta reforma.

I, en tercer lloc, hi ha un argument potser més polític, més ideològic, que apel·la a la responsabilitat individual de qui va adquirir aquest préstec. Ho torno a repetir: quan estem parlant de desenes de milers de famílies en el cas de Catalunya, de centenars de milers en el cas de l'Estat espanyol, creiem que no es pot sostenir que això sigui simplement una qüestió d'irrespon-

sabilitat dels qui van contraure aquests préstecs. Només voldria donar una xifra: el nombre d'habitatges embargats l'any passat és superior al nombre d'habitatges visats. Per tant, s'embarguen més habitatges a Catalunya que no habitatges es visen per ser construïts. Per tant, estem parlant d'un fenomen econòmic i social. Hem d'evitar una fallida massiva de famílies, de la mateixa manera que s'ha evitat una fallida massiva del nostre sistema financer i de les entitats bancàries. Si es demana la responsabilitat individual a totes les persones que tinguin hipoteca, què no s'hauria de fer amb les direccions de les entitats financeres que en aquests moments estan sent sostingudes amb avals per part dels pressupostos públics?

Finalment, volem celebrar per part del nostre grup que aquesta proposició de llei i la resta es puguin tramitar en aquesta cambra, de la mateixa manera que també celebrem el compromís adquirit fa pocs minuts al Congrés dels Diputats per part del Govern espanyol que s'estudiaria la creació d'una subcomissió per tractar la dació en pagament, a resposta a una pregunta del nostre diputat Joan Ridaó. Creiem que són petits avenços per poder donar una sortida a aquestes desenes de milers de famílies que estan en risc d'exclusió social, en risc de viure per sempre més de l'economia submergida, si no canviem aquesta normativa. Són petits avenços, però sobretot és la responsabilitat d'aquests diputats de poder canviar aquesta normativa i donar-hi resposta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de mesures contra el sobreendeutament personal i familiar i de protecció enfront de procediments d'execució que afecten l'habitatge habitual (tram. 270-00002/09)

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyora consellera, diputats, diputades, públic assistent, director general d'Habitatge, una salutació i una solidaritat amb la gent de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, per les execucions hipotecàries, solidaritat que a través d'ells volem fer arribar als milers de famílies i persones que avui hem referit aquí, que es veuen afectades per l'amenaça o per la realitat, ja, de perdre el seu habitatge; la nostra solidaritat i el recolzament a la iniciativa legislativa popular que estan impulsant a nivell de tot l'Estat, amb l'objectiu d'alliberar..., d'aconseguir el reconeixement de la dació en pagament.

El nostre projecte, que presentem avui, com ha anunciat la presidenta, coincideix amb el que acaba de presentar el company d'Esquerra Republicana i el que presentarà Ciutadans en el tema del reconeixement de la dació en pagament, però pretenem anar més enllà per abordar també les causes que fan possible aquesta situació on hem arribat, que és la facilitat per al sobreendeutament immobiliari, i per abordar al final també la conseqüència de mantenir el dret a l'habitatge en la situació dels llançaments.

Per cert, vull aprofitar per il·lustrar el senyor portaveu del Govern, que no ens acompanya a la tribuna però ahir va tenir l'honor de dirigir-se a nosaltres, la deferència, va tenir, de dirigir-se a nosaltres en roda de premsa, per recordar-li que aquest grup parlamentari a Madrid reiteradament ha presentat propostes entorn de la reforma de la Llei del mercat hipotecari, en què no vam comptar amb el suport ni del Grup de Convergència i Unió, ni del PP, ni dels socialistes, per abordar aquesta problemàtica l'any 2008, quan es va intentar encara fomentar més aquesta capacitat de sobreendeutament i donar més peixet a les entitats financeres. I veurà la proposició que hem presentat, de resolució, en la comissió, per donar suport a les famílies que estan en aquesta situació i donar continuïtat a les polítiques que el Govern catalanista i d'esquerres, amb l'Ofideute, amb les ajudes al pagament del lloguer, amb les ajudes al pagament d'hipoteques, va fer. És a dir, senyor Homs, lliçons no, gràcies.

Volem abordar la reforma d'un mercat hipotecari, d'un sistema hipotecari que és econòmicament ineficient, que ha distorsionat el sistema financer espanyol fins a provocar una crisi específica espanyola, que unit a l'alliberament del sistema financer, a la desregularització total, ha contribuït a la bombolla immobiliària incrementant artificiosament la capacitat d'endeutament de la gent, de disposar de diners per accedir a uns immobles que semblava que sempre s'havien de sobrevalorar. Això ha tingut un efecte pervers no només sobre les famílies, no només sobre l'urbanisme i la ciutat, sinó sobretot perquè ha detret recursos productius a altres sectors de la nostra economia que han buscat més benefici en la venda de les altres activitats –avui n'hem vist algun cas– i la inversió en el sector immobiliari.

Però sobretot es tracta d'un sistema hipotecari injust socialment, que s'ha demostrat dramàticament contrari al que se'ns havia venut, que és un sistema que garantia l'accés a la propietat de l'habitatge de totes les famílies amb uns preus ajustats, quan, al contrari del que veiem..., és que en aquest moment són milers les famílies que han estat enganyades per aquest esquer de la disponibilitat del diner fàcil i les «vivendes» que sempre valdrien més. Ara ens trobem que el que tenim hipotecat són no les cases, sinó moltíssima gent treballadora que afegeix al drama de l'atur la pèrdua de l'habitatge. Sempre, en aquest país, han primat els interessos de les entitats financeres, han tingut una posició dominant, han pogut fixar límits en el crèdit pel que fa a la reducció de les clàusules terra –avui afortunadament declarades nul·les–, o l'import del crèdit l'han pogut fixar amb societats de taxació de la seva

propietat, o han limitat la possibilitat de discutir en l'execució hipotecària causes de nul·litat, causes de falsificació o causes d'engany en el contracte hipotecari, que afortunadament fa pocs dies un jutge de Sabadell ha portat al Tribunal Constitucional, perquè limitava el dret a la defensa de la gent.

Això ha provocat en aquest moment que ens trobem amb un risc cert que milers de famílies perdin l'habitatge i, a més, hagin encara de respondre del 50 per cent, com a mínim, del crèdit que se'ls havia concedit. Però és que en el llançament no s'acaba el problema. Aquesta situació els porta que moltes famílies, com aquí també s'ha insinuat, es vegin abocades o bé al subsidi públic, o bé a les ajudes públiques, o bé a haver de treballar en negre, perquè, en el cas contrari, veuran els seus sous embargats de per vida, amb l'afegit de costes, d'interessos acumulatius. Un veritable desastre, una veritable injustícia i un veritable diferencial respecte a països més avançats del nostre entorn.

Però és que a més hem de pensar en quines conseqüències té això en el nostre futur. Ens podem permetre que milers de famílies quedin al carrer? Que la gent no pugui continuar en el sector productiu? Que no pugui refer la seva vida? Que no pugui accedir a un habitatge digne? S'ha dit aquí, però val la pena recordar-ho, per la gravetat: entre el 2007 –principi de la bombolla immobiliària– i el tercer trimestre del 2010, s'han produït a Espanya 250.000 execucions hipotecàries, de les quals 47.838 a Catalunya; un 51 per cent, uns cinquanta procediments hipotecaris iniciats pràcticament cada dia. Però és que, a més, no totes les execucions corresponen a habitatges habituals; per tant, encara que no en tinguem dades exactes, sí que sabem que ens trobem amb un nivell de morositat que l'any 2007 estava al 0,6 i l'any 2010 s'ha situat al 2,9, és a dir, s'ha més que triplicat, s'han multiplicat per cinc les persones que tenen problemes per pagar la hipoteca i que ja estan en procés d'execució o que s'hi trobaran abocats. L'any 2010, a més, s'han produït cada dia divuit famílies desnonades, ja sigui per procediments hipotecaris o arrendataris.

Hem d'assenyalar que la responsabilitat està en el sistema financer espanyol, i la responsabilitat està en una autoritat financera reguladora –Banc d'Espanya–, que no ha fet el seu paper, que s'ha deixat portar pels interessos de les grans banques i dels grans sectors immobiliaris. I, si no, aquestes són les dades. En deu anys, del 2000 al 2009, el crèdit a promotors immobiliaris es va multiplicar a Espanya per deu: 320.000 milions de recursos financers al sector immobiliari. A la construcció, per tres: 120.000 milions d'euros –també ens diu que s'afavoreix més la promoció especulativa que no el sector productiu de la construcció. I els consumidors es van multiplicar per quatre, fins a arribar a 640.000 milions d'euros. Això vol dir que, si ho sumem tot plegat, tenim que el sector immobiliari va arribar a acumular el 85 per cent del crèdit al sector privat, en detriment del crèdit a altres activitats productives.

Doncs bé, amb les lleis, la nostra i les altres que avui admetrem a tràmit, la bombolla no s'hauria inflat tant, el sistema hipotecari espanyol hauria estat més sa, els

preus no haurien crescut de forma artificiosa i el valor de les «vivendes» s'hauria mantingut. Fals, per tant, que es digui que retocar aquest sistema hipotecari va en contra del crèdit, va en contra de l'estabilitat del sector immobiliari. És al revés, en tenim l'exemple aquí: és aquest sistema ineficient i socialment injust el que ens ha portat a la situació que no té futur si no el sanegem de soca-rel.

Pensin, senyors i senyores diputats, que tradicionalment les entitats financeres prestaven, com vostès saben, com a màxim el 80 per cent del valor en taxació o del preu de venda dels pisos. El cert és que una entitat com Caixa de Catalunya ens diu avui que més del 32 per cent dels crèdits hipotecaris vigents l'any 2008 s'havien concedit al 100 per cent, i fins i tot per damunt del 100 per cent, del valor taxat, ja molt elevat. Si aquestes pràctiques heterodoxes no haguessin passat a ser normals, no haguessin estat consentides pel Banc d'Espanya i no haguessin estat saludades per les autoritats econòmiques, avui les entitats ni es trobarien amb tant crèdit fallit ni amb tants immobles amb un valor insuficient per garantir el crèdit. Tenen responsabilitat el Banc d'Espanya, les entitats i les autoritats econòmiques de l'Estat.

Per això la primera part de la proposició que avui els presentem es destina a posar límits a l'endeutament futur, posant terminis màxims d'amortització a trenta anys, limitant la possibilitat d'obtenció del crèdit al 80 per cent del valor i limitant la càrrega financera que han de suportar les famílies al 30 per cent dels seus ingressos. Això és bo, perquè garanteix que la gent podrà pagar i que els valors seran ajustats.

Per altra part, en el títol segon vetllem també perquè s'incrementi aquella part dels ingressos familiars que siguin inembargables a les persones deutores, de tal manera que tinguin no només un mínim de subsistència, sinó que puguin fer front en el seu cas al lloguer d'un altre habitatge a un preu més just.

Per últim, en el títol tercer és on donem cabuda a l'anomenada «dació en pagament», els mateixos termes que s'han assenyalat aquí en el sentit que en el lliurament de l'habitatge, en cas d'actuar de bona fe i tractar-se de l'habitatge habitual, no de qualsevol operació immobiliària, no qualsevol promotor, sinó família amb habitatge habitual i de bona fe, en aquest cas, quedi alliberat del deute.

Però, nosaltres, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, defensem que amb la dació no n'hi ha prou. No podem entendre que la pèrdua de l'habitatge sigui la millor opció en tots els casos, perquè la família hipotecada s'allibera del deute però perd l'habitatge, i per tant no estem complint el deure constitucional i el que ens hem posat en l'Estatut de Catalunya de garantir l'accés a un habitatge digne en qualsevol situació, i no necessàriament ha de ser en propietat.

És per això que, en l'últim títol del nostre projecte, el que plantejem és que puguin tenir-se altres alternatives, de la mateixa manera que s'estan concertant entre promotors i entitats de crèdit, de la mateixa manera que s'està donant a França i a Bèlgica, com ja s'ha destacat aquí, el que se'n diu «la llei de segona

oportunitat», que es pugui transformar, després de la dació en pagament..., de l'habitatge en pagament a l'entitat, es pugui negociar una continuació de contracte de lloguer amb opció de compra sobre aquest mateix habitatge, o un vitalici quan es tracti ja de persones grans que han pagat molt per aquest habitatge, i que, per tant, puguin continuar gaudint d'aquesta possibilitat, o, per què no?, beneficiar les persones del mateix que poden fer les empreses, una quitació o una espera. Perquè el que proposem no és tan complicat. El que proposem s'està fent i se'ls ha donat a les entitats promotores espanyoles. Pensin que fins aquest moment les entitats financeres espanyoles han acceptat dacions en pagament per 80.000 milions d'euros; la meitat prové de promotors, en molts casos els promotors no són embargats, fan la dació de pagament i, a més, se'ls fa una quitació, se'ls fa una espera, es renegocia el deute.

Per què això que poden els grans promotors no es pot fer per a les famílies d'una forma ordenada i sota control judicial? És assumible per l'economia espanyola el cost financer d'aquest projecte i d'aquestes propostes? Si ho són aquestes actuacions en favor de les promotores, més ho ha de ser en favor de les famílies, que, com s'ha destacat aquí, en el pitjor dels casos són 15.000 milions d'euros el que suposaria, tenint en compte, a més, que la propietat continua quedant-se a les entitats financeres. Per tant, que no es digui que no es pot fer, també, aquesta actuació amb efectes retroactius.

Senyores i senyors diputats, és que les mesures d'ajuda de reordenament del sistema financer i bancari espanyol que ha aprovat el Govern no s'apliquen a les entitats financeres amb relació als deutes que van contraure fa quatre i fa cinc anys? No se'ls aplica l'efecte retroactiu? Per què les mesures de sanejament per a la banca poden ser amb efectes retroactius i les mesures de sanejament i d'ajuda a les famílies no poden ser amb efectes retroactius amb tots els controls?

No té cap sentit dir que això és possible per als grans promotors i no és possible per a les famílies. No podem admetre aquest caràcter poruc que ha expressat el Govern socialista a Madrid quan ha pactat amb Convergència i Unió fa pocs mesos una proposta, *una proposición no de ley*, en què simplement es diu, com avui ho torna a reiterar el president del Govern, que constituiran una subcomissió per estudiar-ho, però, a continuació, ha dit: «Pero no es posible.» ¿No es posible, no quiere o no le dejan, señor presidente del Gobierno?

Això potser ho hauríem d'aclarir, perquè aquestes possibilitats estan a les nostres mans. Només hi ha una cosa que justifica, potser, aquesta diferència de tracte, i jo l'he trobada en una cita d'Honoré de Balzac –sembla que al segle XIX no ens havíem mogut del que tenim ara. Diu, Honoré de Balzac, en un fullet que els recomano, que estic segur que la banca llegeix molt bé, que és diu: *L'art de pagar els deutes sense gastar-se un cèntim*. Què diu? «Quants més deutes es tenen, més crèdit s'obté; però, quants menys creditors es tenen, més ajudes es poden esperar.» És exactament la situació que vivim en el nostre país: com més

t'endeutes, més ajudes tens, l'Estat està al teu costat i els ministres d'Economia van pel món per trobar-te diners. Quan només tens una entitat creditora, estàs a les seves mans.

Senyores i senyors diputats, siguem valents, el compromís que avui adquirim tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra té una correspondència a Madrid. Allò que discutirem i pactarem, segur, en comissió, després de fer un tràmit d'audiència a totes les entitats, a tota la gent que ens pot ajudar –professionals, advocats, associacions de perjudicats–, això, traslladem-ho a Madrid amb contundència. Sabem que estem ajudant no només un aspecte social, sinó que estem ajudant, també, a sanejar el nostre sistema financer, i que no podem acceptar condicionants que no s'explicitin, i que no podem acceptar un tracte desigual entre aquells que es poden acollir a un concurs de creditors, amb grans advocats al darrere, i aquells que no poden acollir-se al concurs de creditors familiars malgrat algunes famílies també ho han aconseguit.

I hem de saludar aquí que hi ha un poder judicial progressista en aquest país que posa en evidència aquestes limitacions del sistema hipotecari i aquesta desigualtat. Actuem, doncs, en aquest sentit per fer efectiu allò que el poble de Catalunya va aprovar: el dret a un habitatge digne per a totes les persones és un principi rector de les polítiques catalanes i és un dret exigible gràcies a la nostra Llei del dret a l'habitatge.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei 1/2000, d'enjudiciament civil (tram. 270-00004/09)

En nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera. I demano, si us plau, al públic que no aplaudeixi.

Carmen de Rivera i Pla

Gràcies, presidenta. *Conseller*, señoras y señores diputados, asociaciones y público que nos acompaña, a este Parlamento se traen muchas propuestas, pero pocas veces se traen propuestas como esta, que verdaderamente interesan y espera la ciudadanía, y que tienen el consenso de la mayoría de grupos, como se ha visto aquí esta mañana, sobretodo además de porque lo han propuesto tres grupos por la retirada de la enmienda a la totalidad del Grupo de Convergencia y Unión.

Esta propuesta para presentarla en la Mesa del Congreso de los Diputados es regular la dación en pago, lo que consideramos una reforma urgente, justa y nece-

saria. Se pide o se prevé modificar la LEC. Así, Ciutadans se hace eco de una demanda de la sociedad civil y de la gravísima situación de muchas familias que al padecimiento de la crisis económica suman la imposibilidad del pago de la hipoteca, la pérdida de su vivienda familiar y la pervivencia aun de una deuda que responde exclusivamente a una sobretasación, permitida interesadamente por las entidades financieras, y que los lastra de por vida, no solo a ellos, sino a padres y, en muchos casos, a sus hijos, y que, en cualquier caso, está poniendo en cuestión, de una forma gravísima, el derecho efectivo constitucional a una vivienda digna y en su caso a una condena, no solo a la exclusión social, sino a la muerte civil, o dicho, lisa y llanamente, a la pobreza; puesto que en dichas familias, además de perder la vivienda, pesará sobre ellas una deuda que nunca acabaran de saldar.

Mientras los ciudadanos asistimos impávidos a las medidas gubernamentales del sostenimiento al sistema financiero, por el que se han inyectado miles de millones de euros en forma de cheque en blanco, nada se les ha exigido a cambio, miles de familias se encuentran completamente desprotegidas legalmente. Y ninguna medida se ha tomado para paliar las gravísimas dificultades por las que actualmente atraviesan.

Ciutadans, en esta propuesta, recoge lo que ya es un clamor social y se une a lo que los representantes de los ciudadanos en el Parlament de Catalunya demandan y que no podemos eludir por más tiempo. En este sentido, pensamos que la regulación de la dación en pago es una reforma urgente, puesto que, tras la explosión de la burbuja inmobiliaria, han perdido mucho valor los pisos objeto de hipoteca. Dos, por una inexistencia de políticas de las administraciones que garanticen el acceso a la vivienda a través de un alquiler accesible y estable. Tres, porque existe un sobreendeudamiento muy importante de las familias como consecuencia del acceso a la vivienda que a su vez ha sido promovido, creemos de una forma incontrolada e irresponsable, por las autoridades económicas del país. Porque el endeudamiento al que están al que están sometidas las familias en España, además, está sujeto a cláusulas de amortización de duración de cuarenta o incluso cincuenta años, financiando incluso el 100 por cien o incluso hasta el 120 por cien del valor de tasación, lo que está muy por encima de los límites que aconseja la prudencia bancaria y que había venido siendo habitual, del 80 por ciento.

Además, en muchas ocasiones, dichos prestamos se pactaron a través de cláusulas confusas en las que se descartaban escenarios de subida de intereses o de recesión económica, y cláusulas que incluso podrían clasificarse directamente de abusivas.

Toda esta situación, como aquí se ha dicho, no solo alcanza a las 350.000 familias que en estos momentos y en los tres últimos años se han visto sometidas a la ejecución hipotecaria de su vivienda habitual, sino a cientos de miles de ciudadanos que, a fecha de hoy y aun estando al corriente de pago de sus hipotecas, pende sobre ellos la amenaza de verse imposibilitados súbitamente de pagar el recibo de su hipoteca.

Por ello es necesario abordar esta reforma sin demoras, sin excusas. Además de urgente pensamos que es una reforma justa, puesto que la legislación aplicable supone un verdadero maltrato jurídico para las personas que se encuentran en situación de insolvencia, y una injusticia que condena a las familias más vulnerables y desprotegidas.

La modificación que se propone consiste, concretamente, en la adición de un cuarto párrafo al artículo 693 de la Ley de enjuiciamiento civil, al efecto de permitir la figura de la dación en pago y poder así cancelar la deuda objeto de ejecución completa y definitivamente.

En el procedimiento actual, regulado en el artículo 671 de la LEC, se establece el supuesto de que si la subasta queda desierta, sin postor, el acreedor podrá adjudicarse el bien por el 50 por ciento del valor de la tasación, sin perjuicio del cobro del resto de la deuda pendiente. Ello significa que en la práctica se dé una situación que va en detrimento del más elemental sentido de la justicia; que las entidades financieras, en gran medida corresponsables de la situación de crisis en la que nos encontramos, se están adjudicando inmuebles a mitad de precio y además siguen reclamando el pago de la deuda restante, más las costas y los intereses. Así, resulta que las entidades financieras obtienen un beneficio muy superior al inicialmente pactado, provocando una situación de desequilibrio evidente entre las partes procesales, perjudicando de forma clarísima a la más desfavorecida, e incluso legalizando en esta actual situación económica que nos hallamos un enriquecimiento injusto, amparado legalmente por la norma procesal.

La propuesta que somete a aprobación Ciutadans es una solución necesaria, adecuada y razonable: la dación en pago relativa a la única vivienda disponible de la familia, después de valorar judicialmente la buena fe del deudor y la situación en que se contrajo el crédito, y que con ello se declare cancelada la totalidad de la deuda. Con esta modificación se completa la legislación española en un marco acorde con el entorno de países occidentales.

Una medida como la que se propone facilitaría la negociación extrajudicial, que ya se viene efectuando entre particulares y entidades financieras, pero sin respaldo legal. Y además regularía, con mayor seguridad jurídica, los supuestos que han sido resueltos mediante autos de ejecución, que han tenido que ampararse, únicamente, en una interpretación social de las normas, basado en el artículo 3 del Código civil, que, como saben, obliga a interpretar las normas en su contexto temporal y social.

Señorías, al igual que en la legislación francesa se prevé la Ley de la segunda oportunidad o que en la legislación inglesa se permite la dación en pago, o en otras legislaciones se permite la negociación parcial de la deuda a los deudores de buena fe, entendemos que en la legislación española la figura más adecuada es la dación en pago integrada bajo una forma de imperativo legal y tutelada por la autoridad judicial. Ello quiere decir que el deudor debe ser de buena fe, que

haya una justa causa que haga imposible el pago de la cuota como una pérdida sobrevenida de empleo, enfermedad, divorcio..., y fundamental: que se trate de la vivienda habitual y única del deudor.

Por eso pensamos que la opción más efectiva para introducir la dación en pago sin alterar significativamente el procedimiento de ejecución hipotecaria, y, por lo tanto, facilitando, desde un punto de vista técnico jurídico, es la adición de un solo párrafo al artículo 693 de la Ley de enjuiciamiento civil, apartado que introduciría la posibilidad de comparecer ante el tribunal y, entregando efectivamente el bien hipotecado, obtener la cancelación de la totalidad de la deuda, siempre y cuando se cumplan los requisitos ya aludidos.

Ciertamente, con esta modificación que se pretende, el proceso de ejecución dejará de ser una simple vía de apremio, como es ahora, para convertirse en un juicio declarativo con plenas garantías para las partes, y especialmente reequilibrando la situación de igualdad procesal de las partes que refuerza la totalidad..., la tutela judicial efectiva respecto de los deudores hipotecarios.

Somos conscientes de que si esta reforma prospera los bancos reaccionarán para compensar los efectos negativos que una medida así supone para sus balances. Pero, en la ponencia conjunta que previsiblemente se creará, deberán, entendemos, y así lo solicitaremos, comparecer asociaciones de afectados, bancos, cajas, colegios de abogados, entidades financieras, para entre todos buscar soluciones viables para este problema.

Concluyendo, señorías, y dado que se han retirado todas las enmiendas a la totalidad presentadas contra las tres proposiciones presentadas por los tres grupos que aquí han hablado sobre esta propuesta, proponemos que se abra una ponencia conjunta de manera inmediata para que con la máxima celeridad se traslade esta petición a la Mesa del Congreso de los Diputados.

Son muchas las personas, las familias y entidades de la sociedad civil, entre ellas las aquí presentes, como la Asociación de Afectados por la Hipoteca, que están esperando una solución, y el Parlament de Catalunya debe hacer frente a esta responsabilidad y dar una oportunidad.

Muchas gracias.

La presidenta

Procedirem ara al posicionament dels altres grups parlamentaris pel que fa a les propostes presentades.

Atès que han estat retirades les esmenes a la totalitat, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Inicio la meva intervenció saludant els representants de les entitats i associacions específiques que s'ha format per demanar una millora de la legislació en favor de les persones afectades per l'impagament hipotecari, també als regidors i regido-

res, del món municipal, d'urbanisme i habitatge, preocupats per aquesta qüestió i per l'afectació directa dels ciutadans i les ciutadanes del seu municipi, que ens acompanyen, sindicalistes i professionals del món jurídic que també estan avui aquí amb nosaltres.

El PSC el que vol és que les polítiques públiques garanteixin el dret a l'habitatge, entès com el dret de les persones a disposar d'un habitatge digne, ja sigui tant en règim de propietat com de lloguer. Cal continuar treballant com a política pública bàsica en la millora de l'accés de les famílies en risc de desnonament a l'oferta pública d'habitatge en règim de lloguer i també treballar per acompanyar aquelles persones que en aquests moments estan en el procés possible d'iniciar la pèrdua del seu habitatge.

Pel Grup Socialista, el que és important i és fonamental en aquest plantejament és el compliment de la Llei 18/2007, de l'habitatge, que crea tots els mecanismes que desenvolupen a la vegada les competències del Govern de la Generalitat, competències exclusives en matèria d'habitatge, i que a mi m'agradaria recordar i assenyalar, no només en el que fa referència a l'article 137 de l'Estatut, a l'article 26 de l'Estatut, eh?, o a l'article 123 de l'Estatut, que és específic de consum, sinó aquelles a què la mateixa Llei de l'habitatge, com torno a dir, la 18/2007, fa referència; totes aquelles que fan..., i assenyalaré exclusivament l'article 2, que fixa la responsabilitat de l'Administració de la Generalitat de Catalunya de fer efectiu el dret a un habitatge digne i adequat establert per la Constitució i l'Estatut, com recull la mateixa llei i la resta de drets constitucionals, protegir els drets dels consumidors usuaris de l'habitatge i promoure l'eradicació de qualsevol discriminació en l'exercici del dret a l'habitatge per mitjà de l'establiment de mesures d'acció positiva en favor de col·lectius vulnerables, situació que entenem, des del Grup Socialista, que és la que es dona avui per a les persones afectades per les execucions hipotecàries. I és per això que és aquest el nostre punt de partida, amb aquest ànim participem en aquest debat i a més a més traslladarem a la ponència les nostres propostes.

Treballem..., i hem presentat en aquest Parlament instruments i mesures que estimulin, que impulsin l'acció de govern, obligant al compliment del que és la norma legislativa i la norma estatutària, en el suport a les persones que estan a punt de perdre el seu habitatge. I en el cas d'aquelles que, per processos de desnonament, l'hagin perdut, nosaltres considerem que la política pública del Govern de la Generalitat de donar o d'afavorir un habitatge en condicions és la que ha de primar en aquests moments d'aquesta situació.

Una de les qüestions importants que crec que hem de destacar en aquest debat és que el debat sobre la dació en pagament forma part, és una de les parts del debat, però el tema fonamental, i el tema fonamental i bàsic a parer del Grup Socialista, és justament que les polítiques públiques, les reformes legislatives han d'anar orientades a continuar garantint l'accés de les persones al dret a l'habitatge, no l'accés a la propietat exclusivament, absolutament legítim, sinó l'accés de les persones al dret a l'habitatge.

La dació, per tant, entenem que és una mesura que cal revisar, en cal fer una relectura, des del punt de vista legislatiu, però entenem que no soluciona el problema bàsic que s'ha plantejat a totes les persones que han tingut un desnonament del 2007 cap aquí. Es deia abans, i hi estem d'acord, ho hem demanat al Govern, la necessitat d'observar en el conjunt de la ciutadania quin és el volum de famílies, quin nombre de famílies i de persones estan desnonades del seu habitatge habitual.

I es deia abans també que la dació en pagament, i també ens ho diuen els professionals del món jurídic, s'aplica, com es deia abans per part del diputat Milà, en altres casos; per exemple, de promotors immobiliaris. Per què? Perquè poden fer allò que encara no està legislat per a les persones individuals, que és, per exemple, traslladar un deute a futur. I, en canvi, sí que nosaltres entenem que aquesta revisió podria contemplar alguna d'aquestes qüestions.

Per tant, l'atenció i el debat de la dació no resol el problema de les persones desnonades en aquests moments, i a futur només es podria resoldre en funció d'aquesta reforma legislativa. Nosaltres en som partidaris, que es faci aquesta relectura legislativa, i que inclús es pugui fer, eh?, una normativització de la dació de l'habitatge quan és el cas de l'habitatge habitual i en els casos també –s'han dit abans, els recollim– en els quals es pugui dir bona fe del deutor i una sèrie de condicions econòmiques necessàries perquè evidentment es pugui, doncs, aplicar aquest tema de la dació.

Cal dir-vos també, diputades i diputats, que, consultat el món jurídic, i sobretot la jurisprudència d'aquells magistrats que apliquen..., veuen dificultats en l'aplicació de la dació tal com està concebuda en el debat actual. Però, en canvi, diuen i plantegen que és un factor realment destacat el paper de *buque* insígnia que està fent el debat sobre la dació de l'habitatge –vaixell insígnia, perdó, la translació...–, perquè el debat sobre la solució de l'execució hipotecària és absolutament necessari, perquè també ens diu el món jurídic que tot el sistema actual de l'execució hipotecària és insuficient, ha fallat, no resol els temes ni per al deutor ni per al creditor, per la qual cosa, evidentment, se necessita l'atenció d'una reforma.

I en aquesta funció de vaixell insígnia del debat, jo crec que és un pas endavant i és important, és una inflexió interessantíssima la que s'ha produït aquest matí en el Congrés dels Diputats en el qual hi ha un compromís oficiós, no oficial, que el mateix president del Govern, Rodríguez Zapatero, impulsarà a través del Grup Socialista una subcomissió que treballi aquesta relectura d'aquesta documentació tan necessària des del punt de vista de poder analitzar una modificació de la dació en pagament.

Però, com us deia abans, nosaltres entenem que podem actuar en aquests moments en un altre àmbit, que són totes aquelles famílies i persones que en aquests moments, donada la seva situació econòmica, necessiten renegociar una hipoteca. I aquí és on nosaltres creiem que hi pot haver intervenció molt directa del Parlament de Catalunya –molt directa del Parlament

de Catalunya– recordant i evidentment no només recordant sinó exigint al Govern l'agilització dels processos de mediació que es van crear com a instruments de treball en política d'habitatge en el Govern anterior. Ofideute ha de tenir un paper fonamental, i ha de ser dotada, l'Ofideute, i el Departament de Territori i Sostenibilitat en tot allò que faci a l'habitatge, dels recursos necessaris perquè pugui operar en el proper pressupost: 75 milions d'euros van ser destinats, en el pressupost del 2010, a donar suport a ajuts de lloguer; 5 milions d'euros, destinats a les actuacions d'emergència, entendríem que són actuacions d'emergència, i 2 milions d'euros per a aquelles persones que estan en situació de sense sostre; per tant, 82 milions d'euros de suport a la situació d'aquestes famílies que podrien ampliar-se –que podrien ampliar-se– i que, com dèiem abans, haurien de ser motiu de discussió pressupostària i social per atendre aquestes qüestions.

I ens referim concretament al fet que el procés de mediació i d'acompanyament a les famílies i persones que tenen una problemàtica, que en aquests moments s'estan renegociant les seves hipoteques, és un paper actiu i fonamental que ha de tenir el Govern de la Generalitat. Hem presentat iniciatives parlamentàries, però aprofito la presència del conseller d'Economia i del secretari d'Habitatge perquè en prenguin nota, d'aquesta demanda, perquè els instruments hi són des del punt de vista legislatiu i des del punt de vista de l'Administració, i es pugui treballar en aquesta direcció.

Creiem també que..., i això és una de les qüestions fonamentals en les quals nosaltres farem èmfasi i traslladarem a la ponència que es constitueixi, la necessitat de la creació de la figura legal del préstec responsable, figura que el que ve a dir és «tornem a aquelles normes en les quals es basava la possibilitat de contreure o de signar una hipoteca», i condicions aquestes que, per un cantó, la hipoteca no superi el 80 per cent del bé; que, per altra banda, l'endeutament, o sigui, l'impacte econòmic d'aquella hipoteca, es pugui regular, aproximadament, que no superi el 30 per cent dels ingressos de la família, i una temporalitat que no superi els trenta anys, que aquesta és una norma que està corrent. Jo l'he adoptada, però penso que fins i tot un crèdit a trenta anys és un crèdit d'una durada molt extensa. Per tant, que bé que poguéssim tornar a aquella mitjana de les hipoteques dels anys vuitanta de deu i quinze anys. Una mica ho dic perquè d'aquesta manera també segurament que podríem reduir l'impacte de l'adquisició de l'habitatge en la renda de les famílies.

Per altra banda, s'ha dit abans, però jo hi torno a insistir, el Grup Socialista plantejarà la necessitat que el Banc d'Espanya imposi a les entitats financeres una regulació bàsica per a la concessió de préstecs hipotecaris. És a dir, tot allò que estem dient en aquestes condicions del que hauria de ser la hipoteca en aquest nou període hauria de ser una intervenció directa i activa del Banc d'Espanya i de les autoritats econòmiques perquè evitem allò que és l'altre fenomen que està també a la base de la problemàtica actual, que és la problemàtica del sobreendeutament de les famílies.

Dir-vos també que saludem de forma molt important una proposta que el Consell de Col·legis d'Advocats de

Catalunya eleva al Congrés, i diu que aprofitem aquesta circumstància del que és la tramitació de la Llei d'agilització processal per fer algunes modificacions en la Llei d'enjudiciament civil que poden millorar aquestes circumstàncies. I aquestes iniciatives, alguna d'elles, que diuen que la subhasta en el procés de l'execució no sigui mai inferior al 80 per cent, eh?, del valor d'aquests béns, doncs, és un element important que hauríem d'incorporar –s'ha denunciat el que està passant actualment–, i que l'endeutament restant del 20 per cent sí que sigui, pugui ser gestionat per part del deutor i del creditor.

Quant a les propostes concretes. No voldria entrar-hi, en les propostes concretes, perquè no tinc temps ara de poder parlar-ne. Hi ha molta coincidència per part del Grup Socialista amb relació a les propostes que tenim, en alguns altres aspectes segurament que haurem de discutir-les amb una major profunditat. Però, en tot cas, el que vol el Partit Socialista i el que vol el Grup Socialista és treballar ben clarament per una política activa d'habitatge, que garanteixi el dret a l'habitatge, i en aquesta matèria de la dació en pagament i de les reformes legislatives continuar per aquella via de la negociació i de la gestió que avui, a més a més, ha tingut aquesta bona notícia que el president Zapatero s'ha compromès a impulsar en el Congrés dels Diputats una subcomissió que estudiï el tema de la dació en pagament en el marc d'una relectura clara de tot allò que fa el sistema hipotecari en el nostre país.

Per tant, dret de l'habitatge, reformisme legislatiu o reforma legislativa, però, sobretot, polítiques per a garantir l'accés a l'habitatge a tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Gràcies, presidenta, diputades i diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María de Llanos.

María de Llanos de Luna Tobarra

Moltes gràcies, senyora presidenta. *Conseller, diputats...*, público y también asociaciones asistentes, en relación con las propuestas presentadas por los grupos parlamentarios de Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya e Izquierda Unida y Alternativa y por el Subgrupo Parlamentario Ciudadanos, para presentar en la Mesa del Congreso de los Diputados las proposiciones de ley relativas a la protección de las viviendas habituales, queremos comentar lo siguiente.

El Grupo Popular somos tremendamente conscientes de la grave situación económica por la que están atravesando miles de familias en toda España. En muchos de los casos la pérdida del empleo de alguno de los miembros de la unidad familiar está provocando que en muchos hogares españoles no se pueda hacer frente a los gastos corrientes, situación alarmante que se ve agravada cuando todos los miembros de la familia están en paro. Muchas de estas familias, en su momento, suscribieron créditos hipotecarios para adquirir

su vivienda habitual, créditos que debido a fatales circunstancias sobrevenidas ya no pueden atender.

Según los datos oficiales del Consejo General del Poder Judicial, entre 2007 y 2010, más de 350.000 personas han sido ejecutadas y expulsadas de las que eran sus viviendas o locales en procedimientos hipotecarios. La ejecución hipotecaria por impago del crédito hipotecario produce, como acabo de decir, la pérdida de la vivienda habitual para miles de familias. La ejecución se traduce en subastar la vivienda hipotecada con la finalidad de saldar la deuda contraída con cargo al dinero obtenido en la citada subasta. En la gran mayoría de los supuestos el precio que se obtiene de la venta en subasta no cubre el importe total de la deuda, situación que se agrava todavía más cuando no hay postores interesados en adquirirla, en cuyo caso, y de acuerdo con nuestro sistema legal, el acreedor puede adjudicarse la vivienda por el 50 por ciento del valor de la nueva tasación. Ello conduce a que se liquide tan solo con la venta una parte ínfima de la deuda hipotecaria, dando lugar a que el deudor, además de quedarse sin su vivienda habitual, sin su vivienda familiar, tiene que seguir pagando el resto de la deuda que no se ha podido saldar.

Esto es así porque nuestra legislación hipotecaria establece, con carácter general, que el deudor debe responder de la deuda hipotecaria con todos sus bienes presentes y futuros; es decir, establece una responsabilidad universal e ilimitada.

No obstante lo anterior, la citada ley hipotecaria establece una excepción a esta regla general, recogida en el artículo 140, en el sentido de permitir que pueda constituirse una hipoteca en la que se pacte que la deuda garantizada sólo puede hacerse efectiva sobre el bien hipotecado; de esta manera el deudor sólo respondería de la deuda con la vivienda hipotecada y acabaría aquí su responsabilidad ya que no podría alcanzar a ningún otro bien del deudor. Esta figura de hipoteca es muy similar a la dación en pago de la vivienda como forma de cancelar la deuda hipotecaria que hoy se presenta en esta cámara.

En el Partido Popular estamos a favor de hacer un debate responsable, serio, sobre este tema, y pensamos que es necesario reconsiderar, estudiar y cambiar determinadas cláusulas, como las cláusulas del suelo o de los tipos de interés de demora, que están alcanzando el 29 por ciento cuando se declaran vencidos anticipadamente los créditos por impago o los actuales seguros de tipos de interés. Pero creemos que este debate no puede dejar al margen un estudio sobre el impacto que todas estas reformas pueden suponer en el conjunto del sistema financiero español. Por este motivo, el pasado 16 de junio del 2010, en el Congreso de los Diputados nuestro grupo parlamentario presentó la propuesta de que lo que actualmente se regula como estacional, es decir, la posibilidad de que la ejecución sólo alcance al bien hipotecario, que todo esto se pudiera convertir con carácter general.

El Grupo Parlamentario en el Congreso de Esquerra Republicana, Izquierda Unida e Iniciativa per Catalunya Verds presentaban una proposición no de ley para

la dación de la vivienda en pago de la totalidad de la deuda hipotecaria en términos muy similares a los que hoy se presentan en este Parlament. Y he de señalar que el citado grupo aceptó, como enmienda de sustitución a su proposición no de ley, la presentada por el Partido Popular, en la que se instaba al Gobierno, como he dicho, a establecer como regla general en los préstamos hipotecarios y para los deudores de buena fe, que la obligación garantizada se haga sólo efectiva sobre los bienes hipotecados en los términos que he comentado del artículo 140, pero también teniendo en cuenta el impacto que dicha medida pueda suponer sobre el conjunto del sistema financiero español; enmienda que además conoce perfectamente el señor Herrera al darse la circunstancia que al ser en esas fechas diputado del Congreso defendió la proposición no de ley presentada por su grupo y que, finalmente, como acabo de comentar, aceptaron sustituirla por la del Partido Popular.

Es sumamente importante que exista un equilibrio entre acreedores y deudores, y se ha de hacer de manera inteligente para evitar el efecto perverso de poder provocar en el mercado que las hipotecas sean muy restrictivas. Somos conscientes de que no se debe perjudicar a los que actualmente están hipotecados, pero hemos de tener muy en cuenta el equilibrio al que hacía referencia, porque el efecto perverso sería impedir a los jóvenes el acceso a los préstamos hipotecarios y, por tanto, crearles una imposibilidad real de adquirir la vivienda.

Quiero señalar que, recientemente, en el Congreso, también por parte de mi grupo parlamentario, se recomendó al Banco de España que desarrollara una regulación sobre los tipos de interés de demora en los préstamos y créditos hipotecarios. Recomendamos que los intereses hayan de tener un límite máximo, situado entre el tipo de interés por descubierto bancario y los intereses comerciales, así como que en las operaciones hipotecarias el vencimiento anticipado no pueda ejecutarse hasta que se haya incurrido el impago durante un mínimo de seis meses.

Todas estas propuestas y recomendaciones son fruto del interés y de la preocupación de mi grupo por la problemática actual de las ejecuciones hipotecarias. Pero creemos que debe analizarse el tema con seriedad, con prudencia, valorando todas las posibles repercusiones que tendrán las reformas que consideramos necesarias abordar, ya que, como ustedes saben, son de muy amplio espectro, pues tendrán repercusiones de tipo económico, social, jurídico y financiero.

Nuestro partido comparte el espíritu que anima las iniciativas que se nos presentan pero queremos que tengan la mayor eficacia posible. El Partido Popular comparte la preocupación por las familias que están perdiendo sus casas debido a los procedimientos de ejecución instados por las entidades crediticias como consecuencia del impago de las hipotecas. Compartimos la preocupación de todas las familias de buena fe que, desbordadas por circunstancias sobrevenidas, no pueden hacer frente al pago de sus hogares y se están viendo no sólo en el desamparo de quedarse sin un techo, sino que, además, al quedar endeudados de

por vida hasta la plena cancelación de la deuda, se ven arrojados a la marginalidad.

Para todas estas familias creemos que deben emprenderse las correspondientes reformas normativas, pero, como decía con anterioridad, debe abordarse desde la reflexión, valorando todos los pros y los contras para evitar los efectos perversos que pudiera conllevar, buscando el perfecto equilibrio entre acreedores y deudores, y teniendo por ello muy en cuenta el impacto que pueda producirse en el también frágil y preocupante sistema financiero español.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyora presidenta, il·lustres diputades i diputats, honorables membres del Govern, i públic, associacions i entitats que són aquí, que, per primera vegada en el temps que jo porto com a diputat en aquesta cambra veig que hi ha més gent a la tribuna de públic que no entre els diputats, la qual cosa indica un tema molt clar.

Tenint en compte que parlem d'una qüestió que afecta desenes de milers de famílies, centenars de milers de persones i desenes de milers de milions d'euros es posa de manifest que allò que tractem aquí avui són mesures que no serveixen absolutament per a res. I no serveixen per a res, i sento ser tant clar en el poc tems que tinc per intervenir, per una raó, perquè, sí que, efectivament, aquí parlem d'una qüestió en què no es tracta de mediació, bona fe o qüestions d'aquesta mena, del que parlem és de tota una altra cosa, o d'allò que hauríem de parlar i resoldre és de tota una altra cosa, i és el fet que hi ha uns préstecs concedits que en el moment en el qual s'executa la hipoteca sobre l'habitatge habitual d'una persona, d'una família, aquell habitatge, el preu que s'obté d'aquest habitatge, tenint en compte com s'ha fet la taxació, tenint en compte que s'espera la segona subhasta de manera que s'adjudiqui per al 50 per cent del valor, tenint en compte com funcionen les subhastes judicials i el funcionament dels voltors que van al voltant, el resultat és que qui se l'adjudica se l'adjudica per un preu molt inferior al valor del mercat en el moment en el qual s'executa, no en el moment en el qual es va fer l'hipoteca, que també, sinó en el moment mateix en què s'executa, amb la qual cosa queda pendent una part substancial del crèdit que encara s'ha de pagar.

Aquesta part substancial de crèdit es pot pagar de tres maneres, ho poden pagar tres persones diferents: una, els mateixos deutors, que és la situació actual, que és la situació que ha estat sempre, i que és la situació que a aquesta cambra li importa tant com per estar aquí el nombre de diputats que hi estan presents i del Govern per canviar-la; dues, les mateixes entitats financeres, que és del que es tracta; tres, els contribuents –els con-

tribuenys—, en una intervenció, precisament, del Grup Socialista, en la qual es remet a ajudes públiques, etcètera.

Bé. La nostra proposta en aquesta matèria està molt clara: és que siguin les entitats financeres les que assumeixin el cost de la sobrevaloració i de la infraadjudicació dels béns. Dit amb unes paraules més senzilles, que en el moment en el qual..., que sigui una potestat unilateral del titular de l'habitatge la d'entregar a l'entitat financera, al marge d'aquestes qüestions estranyes que es parla en aquests projectes de bona fe... Bona fe, de què? Bona fe, sobre què? De què parlem aquí de la bona fe! Al marge del qui hagi d'anar a una intervenció judicial, que no servirà absolutament per a res, perquè no només perdrà l'habitatge, no només estarà pendent del deute, sinó que, a més, tindrà un plet davant d'un jutge al qual el sistema judicial espanyol no es basa en la justícia del cadí, es basa en l'aplicació de les normes; i, en conseqüència, atribuir a l'autoritat judicial una facultat de mediació de bona fe, doncs, potser funcionaria bé en un altre àmbit però no en aquest.

Per tant, del que es tracta és que el deutor pugui donar-ho unilateralment, que el poder el tingui el deutor, que ho entregui unilateralment al creditor —és a dir, a l'entitat financera—, i que, a partir d'aquest moment, l'entitat financera perdi la resta del deute, que no pugui reclamar-ho. I això al marge del funcionament judicial.

Hi ha un altre sistema que funciona en aquesta matèria. L'any 93 o 96, precisament, es va fer servir per la problemàtica que en aquell moment existia, i era el trasllat de la baixada dels tipus d'interès als consumidors pels préstecs hipotecaris, i es va fer servir en una llei de novació i subrogació de crèdits hipotecaris, que també en aquell moment es deia que no podia ser, que era inconstitucional, que era contrària, que la retroactivitat no era possible, que esfondria el sistema financer. El cas és que es va fer, funciona i funciona sobre la base de compareixença notarial, inscripció en el Registre de la propietat, sense cap referència ni a les bones fes ni a les intervencions judicials ni a cap qüestió d'aquesta mena.

Curiosament, en aquesta cambra nosaltres vam presentar, Solidaritat Catalana per la Independència, una proposició de llei en aquesta línia el dia 29 de desembre, i CiU, Socialistes, el PP, que són els grups que formen la Mesa del Parlament, han fet mans i mànigues, si fa no fa, perquè aquesta sigui l'hora en què encara no hagi arribat a aquest plenari i hi arribin aquests projectes de llei posteriors o proposicions posteriors, que, insistim, no serviran absolutament per a res.

Votarem a favor de la seva presa en consideració, perquè es formi aquesta comissió. Ja saben vostès que quan no es vol resoldre un problema el que es fa és una comissió o una subcomissió. I hi ha eleccions municipals; això durarà fins a les eleccions municipals, es donarà l'aparença que aquí hi ha una preocupació pels interessos dels ciutadans, de les famílies i etcètera, però el resultat serà exactament el mateix.

O bé s'estableix un sistema pel qual la capacitat de decisió unilateral la té el deutor, que entrega l'habitatge a l'entitat financera i això produeix l'extinció total del deute, o bé es fa això —i es pot fer tant en dret català, i per tant aquesta cambra és competent per fer-ho, com en dret espanyol, i per tant el Congrés dels Diputats és competent per fer-ho—, o, si no, el que farem serà proposicions d'aquesta mena, en les quals, a més, es troba a faltar una certa, diguem-ne, manca de tècnica jurídica. És a dir, quan es parla, en la proposició de Ciutadans i en la d'Esquerra Republicana de Catalunya, que és la mateixa, en el punt de la dació, quan es parla de la bona fe, el deutor de bona fe, «bona fe» què vol dir? Que és un bon pare de família, que va a missa els diumenges, que no s'emborratxa molt, que no pega a la seva dona? Què vol dir «bona fe», en aquesta matèria? És a dir, què haurà de fer un jutge per apreciar la bona fe d'aquesta persona? Perquè aquí no es diu res d'això. Les paraules són molt maques, però el procediment judicial... Vagi vostè a..., perd l'habitatge, té el deute i li ha d'explicar a un jutge que és una persona de bona fe. Sobre què, en què i en quina matèria?

També en el punt següent, quan es parla —en aquest cas, específicament d'Esquerra Republicana—, quan faculta que les entitats de crèdit podran reintegrar als consumidors unes determinades quantitats. Home, és que no cal establir-ho; evidentment que poden —evidentment que poden—, ja poden ara. La qüestió és si han de fer-ho, la qüestió és si se'ls obliga a fer-ho. La qüestió és: si la limitació dels tipus d'interès es declara, com es declara aquí, abusiva —la limitació de la baixada del tipus d'interès, el sostre per sota de la baixada del tipus d'interès, aquest terra, es declara abusiva—, i el resultat és la declaració d'abusiva, i que llavors l'entitat financera ho podrà reintegrar als consumidors. I tant que podrà! També ara ho pot reintegrar als consumidors. La qüestió és: està obligada a reintegrar-ho? El consumidor està..., té el dret de descomptar aquells diners del que ha de pagar a l'entitat financera o és simplement una actuació de bona fe, també, per part de l'entitat financera?

Per tant, no ens enganyem. Senyores i senyors, aquí votarem a favor perquè ja s'obrirà aquest meló, però aquest meló va dirigit d'una manera molt clara que no es faci absolutament res, que quedi una declaració que s'ensorri en uns procediments judicials en els quals els jutges no podran fer absolutament res, en unes facultats de bona fe absolutament inapreciables, en unes declaracions en les quals..., per exemple, en la proposta d'Iniciativa, quan es diu en un moment determinat que alternativament el creditor pugui interessar la persecució de l'execució sobre el bé lliurat en pagament per fer efectiu el seu crèdit dinerari, és a dir que l'entitat financera s'adjudica l'habitatge i els diners que encara se li deuen pugui executar-los sobre el mateix habitatge que l'entitat financera s'ha adjudicat, per tant, s'executarà a si mateixa, cosa absolutament impossible des del punt de vista legal i des del punt de vista judicial.

A què respon aquesta manca de tècnica? Al que veuen vostès, senyors que estan a la tribuna, senyores i senyors que estan a la tribuna, en aquestemicicle: a

la manca d'interès, al fet que no es tracta de resoldre el problema, es tracta de fer veure que sí, segurament perquè hi ha eleccions el mes de maig; es tracta de fer veure que efectivament hi ha un interès en aquesta matèria, perquè no n'hi ha –no n'hi ha–, en cap sentit existeix aquest interès.

I, per altra banda, portar-ho al Parlament de Catalunya també genera una segona cosa, i és que ja veurem si aquí s'arriba a aprovar alguna cosa en algun moment i en el Congrés dels Diputats els mateixos grups, els mateixos partits que aquí votaran una cosa, en el Congrés dels Diputats, votaran tota la contrària, com han fet fins ara, perquè una cosa molt inferior a una proposició de llei, una simple moció o una simple proposició no de llei, ja ha estat refusada per Convergència i Unió, pel Partit Socialista, pel Partit Popular. Per tant, aquí estem fent avui una simple farsa.

Volem resoldre el problema? Abordem-lo. I abordem-lo vol dir, en primer lloc, que la Mesa ja acabi el període d'esmena rere esmena, de períodes d'esmenes a la totalitat, respecte a la nostra proposició de llei, és a dir, a la facultat unilateral per part del deutor d'entregar, unilateralment, als creditors, sense que el creditor pugui impedir-ho, fet per via d'acreditació, que és: l'habitatge habitual per acta notarial, notificació notarial, i inscripció directa al Registre de la propietat, sense necessitat de consentiment per part de l'entitat financera. Com es va fer en la llei vigent de subrogació i novació de crèdits hipotecaris en exactament la mateixa matèria.

Insisteixo que –i amb això acabaré, senyora presidenta– hi votarem a favor perquè no es pugui dir que bloquegem una solució en aquesta matèria. I estarem en aquella ponència per posar de manifest que, com es diria en castellà, i en homenatge als que aquí han fet servir el castellà, *una cosa es predicar y otra, dar trigo*.

Moltes gràcies, honorable senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputats, diputades, una salutació als representants de les associacions de protecció de l'habitatge, als regidors d'habitatge, aquí presents a la tribuna, i a professionals del sector.

Bé, dir que, en la meua condició de diputat no adscrit incorporat al Grup Mixt, estic a favor de la dació en pagament del deute hipotecari, especialment i només en el cas que el bé hipotecat sigui la «vivenda» familiar, la «vivenda» habitual. Entenc, doncs, que, de la qüestió de la bona fe, a què es fa referència en les tres proposicions de llei, en participo, d'aquest criteri, i que, per tant, amb el lliurament de l'habitatge, amb el lliurament de les claus a l'entitat financera, entenc que s'ha de donar per acabat el deute, s'ha de donar per extingit el deute.

Penso que és una qüestió de justícia, atesa la situació de dificultat econòmica que estan passant els catalans i les catalanes com a conseqüència d'aquesta crisi econòmica que patim, i que el motiu pel qual patim aquesta crisi, com saben tots vostès, és l'esclat de la bombolla, de l'anomenada «bombolla financera i immobiliària».

A més a més, de la proposta que fa referència a considerar abusives les clàusules de sòl i sostre, especialment, doncs, referent a considerar abusives les clàusules que s'incorporen als préstecs hipotecaris que fixen un límit a la variació a la baixa dels tipus d'interès variables, també hi estic a favor; penso que està ben proposat i participo també d'aquest criteri.

I el que sí que, doncs, no acabo de trobar bé, pel fet que suposa una sobreregulació, és referent, diputat, al que fa referència als ingressos inembargables. Penso que les qüestions referents al salari mínim interprofessional ja estan regulades, ja és inembargable.

I tampoc considero que sigui apropiat incorporar-ho en una llei..., és el fet de les alternatives a continuar gaudint de l'ús de l'habitatge. Penso que està ben trobat, però penso que podria vulnerar el principi d'autonomia de voluntat de les parts intervinents en un contracte, i, de fet, doncs, ja és objecte de negociació en molts casos a la praxi, el fet de... Per altra banda, penso que qui no pot pagar la hipoteca difícilment podrà pagar un lloguer; reconvertir-ho en usdefruit se'm fa molt complicat, el fet de regular-ho en una llei, i penso que ha de ser objecte, ho repeteixo, de la voluntat de les parts. I, després, fer un pla de pagaments a mida del deutor també penso que podria vulnerar el principi d'autonomia de la voluntat de les parts.

Per tant, senyores i senyors diputats, com a diputat no adscrit incorporat al Grup Mixt, votaré a favor de les proposicions de llei que incorporen la dació de pagament del deute hipotecari i també el que fa referència a considerar abusives les clàusules de sòl i sostre referents a la limitació de les variacions a la baixa dels tipus d'interès variables.

Per tant, moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller, secretari d'Habitatge, representants d'entitats, associacions, sindicats, representants de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, que avui ens acompanyen, senyores i senyors diputats, em permetran que iniciï la meua intervenció, la primera des que vaig ser escollida diputada, expressant que per mi és tot un honor poder representar des d'aquí, del Parlament del meu país, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i en especial la gent de les Terres de l'Ebre, que és la que represento.

Pel que fa a l'objecte del debat, a les propostes dels tres grups que avui debatem, propostes per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats, el Grup de Convergència i Unió en línies generals compartim l'avaluació que es realitza de la gravetat de l'estat de la situació en què es troben moltes de les famílies per fer front al pagament del préstec hipotecari a causa d'una sobtada pèrdua dels ingressos, però no compartim la totalitat del que ens plantegen i considerem que cal introduir alguns matisos pel que fa a les causes que l'han produït i també a les mesures a adoptar.

En aquest sentit, compartim que la conjuntura econòmica recessiva esdevinguda els darrers anys ha comportat un important creixement de la taxa de l'atur i una dura caiguda dels ingressos familiars que han tingut un impacte directe en les famílies, en els seus ingressos, fet que ha provocat que en l'actualitat moltes llars tinguin dificultats per arribar a pagar la hipoteca o per arribar a pagar el lloguer, i bona part d'elles estan caient en mora i risc de perdre el seu habitatge via procediment judicial, per no parlar d'aquelles persones que ja l'han perdut i que arrossegueu un deute hipotecari, malgrat que normalment, en línies generals, les famílies el darrer que deixen de pagar és la hipoteca o el lloguer.

En contraposició, paradoxalment, aquest procés també resulta beneficiós per a les entitats financeres, ja que els immobles recuperats via execució comporten dificultats i inconvenients per pèrdua de rendibilitat i per les mesures que suposen pel que fa als costos de rehabilitació, de manteniment, de conservació i de vigilància. Així mateix, també resulta beneficiós per al conjunt de la societat, ja que incrementa el parc d'habitatges buits, que no cobreixen les necessitats d'allotjament de la població.

Ara bé, des del Grup de Convergència i Unió no volem enganyar ningú; no és hora ni matèria, per la seva sensibilitat, per fer demagògia ni crear falses expectatives. Ens cal deixar clar que el que avui podem fer, el que avui debatem, el que podem fer avui no és una cosa que tinga efectes a dia d'avui, que pugui afectar els ciutadans que estan patint a dia d'avui. I sobretot després d'escoltar el debat que m'ha precedit. Aquestes propostes que avui debatem, en cas d'arribar a aprovar-se a Madrid, no resoldran els problemes actuals que té la gent a dia d'avui per fer front al pagament del seu préstec o dels que ja els han executat el seu habitatge. Les solucions que debatem avui no són per a demà mateix. Per tant, intentem no enganyar els ciutadans i deixem clar que això que avui portem a debat no resol els problemes de la ciutadania a dia d'avui.

A la vegada, hem de tenir present que l'article 140 de la Llei hipotecària ja permet la contractació de préstecs amb garantia exclusiva d'immobles. Però també hem de tenir clar què és el que ens pot arribar a comportar aquest sistema de garantia única i què ens podem trobar quan es debat la substitució de la garantia personal en els contractes de préstecs hipotecaris per altres sistemes que no comportin l'execució personal o redueixin el risc al mínim, com pot ser la garantia hipotecària única o un sistema mixt com l'alemany. Hem de ser conscients que la substitució de la garantia

personal en els préstecs hipotecaris comportarà amb tota seguretat un encariment total del cost dels particulars i dels professionals del crèdit, atès que inevitablement suposa un increment directe de la prima de risc, l'aplicació de majors diferencials respecte a l'eufórbia, la contractació d'assegurances de protecció d'impagaments i la minva de la quantia màxima del crèdit que es concediria respecte al valor de la taxació total de l'immoble.

En aquest sentit, és necessari recordar també que el sistema actual de crèdit, malgrat les seves imperfeccions, que es fan paleses, ha fet possible l'accés al diner per a la compra d'habitatge a preus molt per sota dels mitjans a Europa, i que en la conjuntura actual algunes de les propostes que es proposen avui en aquesta cambra fan que suposi que es faci en condicions més restrictives que els darrers anys. I el que no ens podem permetre com a país és incrementar tampoc les dificultats d'accés a l'habitatge als nostres ciutadans.

Dit això, cal evidenciar que és el Govern de l'Estat el competent sobre la legislació que les tres proposicions presentades sol·liciten modificar. Tanmateix, som favorables a instar el Congrés dels Diputats a estudiar les reformes necessàries de la legislació estatal davant de les tres proposicions de llei a debat avui.

Pel que fa a la proposició de llei del Grup Parlamentari d'Iniciativa, tot i no compartir tot el contingut de la proposta, sí que estem d'acord a impulsar l'estudi de la modificació de l'article 607 de la Llei d'enjudiciament civil per tal d'incrementar la quantia d'ingressos inembargables. Al mateix temps, també som favorables a l'estudi i debat de fórmules alternatives a l'adjudicació de l'immoble pel 50 per cent sobre el valor de la taxació, quan la subhasta queda deserta, amb l'objectiu d'evitar que la família que perd l'habitatge sigui penalitzada amb una minusvàlua de la seva propietat. Ara bé, no creiem adient que s'estableixin criteris que limitin la concessió dels préstecs hipotecaris. No podem, com ja he exposat, dificultar encara més l'accés al crèdit.

Pel que fa a la proposició de llei del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i també del Grup de Ciutadans, que coincideixen exactament en un dels seus punts, estariem d'acord a impulsar l'estudi de la modificació legislativa, amb la finalitat que el deutor, en compareixença pública, davant del jutge, pugui aportar una proposta de reemborsament del principal i dels interessos endeutats viable econòmicament, o que pugui justificar les condicions que l'han abocat a l'impagament, per tal que el jutge sigui qui determini l'aplicació de la dació en pagament si ho considera oportú, igual que succeeix en altres sistemes judicials europeus.

Ara bé, pel que fa a l'addició d'un nou article al Reial decret legislatiu 1/2010, creiem que aquest increment de regulació resultaria ineficient.

Tot i això, no podem obviar, com ja he exposat, que el que avui es debat competeix exclusivament a l'Estat, tot i que després d'escoltar els arguments del Partit Socialista no puc deixar de pensar que avui el que es pretén al partit del PSC és que no es molesti el PSOE

i que aquest debat s'obri a Catalunya, mentre qui realment té les competències, qui realment pot legislar en aquest aspecte, no legisla amb la suficient agilitat que tocaria per a resoldre els problemes. Perquè no podem oblidar que el que avui aprovem pot arribar a debatre's a Madrid d'aquí a un any i mig o dos anys, temps excessivament llarg –segurament ja a la propera legislatura– per tal de donar resposta al problema que avui tenim al davant.

I el que creiem és que cal que el Govern de l'Estat, allí on és competent, reguli, legisli i resolgui els problemes dels ciutadans. Perquè el més possible és que quan aquestes propostes de llei arribin al Congrés acabin decaient, perquè segurament ja s'haurà tractat alguna altra proposta que ho reguli, abans d'arribar aquesta. I cal afirmar que, sabent que aquest és un problema que existeix al carrer, el Grup de Convergència i Unió al Congrés ha estat pioner a portar al Ple del Congrés dels Diputats aquest debat, perquè ens preocupa i hem estat els primers de portar-lo allí on es pot resoldre. Així doncs, hem proposat des del Grup de Convergència i Unió al Congrés mesures destinades a donar resposta a l'increment continuat dels desnonaments i a l'increment de persones que no poden fer front al seu pagament de la hipoteca i el lloguer.

I en concret aquestes mesures són: que s'avaluen les modificacions normatives necessàries per a perfeccionar la regulació hipotecària; que es porti a terme el seguiment de les modificacions legislatives fixades, amb l'objectiu d'incrementar les quanties com a inembargables, i també la paralització de l'execució hipotecària quan es tracti d'un procés concursal; que s'estableixin incentius fiscals per part de l'Estat per tal de fomentar la resolució dels impagaments hipotecaris, mitjançant la dació de l'habitatge, per tal que la cancel·lació del deute s'incloga com una possibilitat i una permanència també pel que fa al règim de lloguer.

També hem demanat des del Congrés dels Diputats la creació d'un fons d'eficàcia de l'Estat, gestionat per les comunitats autònomes, per a atendre l'impagament de les rendes de lloguer de l'habitatge habitual per a persones en situació d'alta vulnerabilitat social, i que s'estableixin aquells casos en què un jutge pot considerar la dació de l'habitatge, sempre que siga l'habitatge única residència habitual, com a fórmula vàlida per a la cancel·lació total del deute reclamat en el procediment d'execució hipotecària per impagament de la hipoteca.

També s'ha sol·licitat des del Grup de Convergència i Unió al Congrés que s'incrementin les quanties fixades actualment com a inembargables de sous, pensions o retribucions, per tal de resoldre un deute pendent d'una hipoteca executada; incentivar que les entitats bancàries ofereixin la constitució d'hipoteques que contemplin que l'obligació garantida es faci únicament sobre el bé hipotecat –el que coneixem com a «dació en pagament»–; regular l'obligació de les entitats bancàries d'oferir l'opció de constituir hipoteques amb la dació de l'habitatge com a fórmula de cancel·lació del deute, i regular, en darrer lloc, que es pugui incrementar el percentatge de la valoració de l'immoble hipotecat pel qual es pot adjudicar en aquest cas

en subhasta, quan queda deserta, que actualment, com saben, és el 50 per cent, tal com marca la Llei d'enjuiciament civil.

Aquestes, entre altres mesures, són les que Convergència i Unió va portar al Congrés dels Diputats i que foren aprovades, i són mesures com aquestes les que realment van dirigides a solucionar els problemes d'habitatge derivats de l'actual crisi econòmica. I en aquest sentit també els anuncio que el Grup de Convergència i Unió al Congrés, allí on toca regular, continuarà treballant per tal de presentar una proposta d'incentivar les bones pràctiques de les entitats bancàries, a fi de resoldre aquests problemes amb què ens trobem en l'actualitat.

El debat d'avui, però, tal com han pogut comprovar, ha anat més enllà d'aquestes propostes pel que fa a les modificacions legislatives en l'àmbit hipotecari. S'ha parlat també de política d'habitatge, i en aquest sentit crec que també és necessari fer referència a quina ha estat la política d'habitatge dels darrers anys. I també crec que cal fer referència que vostès, senyors d'Iniciativa, màxims responsables de la política d'habitatge de l'anterior Govern, no van portar cap iniciativa de modificació legislativa en aquesta cambrà fins que no han estat a l'oposició, i el primer que han fet és entrar-ho en el Parlament, malgrat que la situació quan governaven, fa tres mesos, era pràcticament exactament la mateixa que ara.

Perquè cal recordar quina ha estat la política d'habitatge d'aquests darrers anys, una política amb una alta producció normativa, carregada d'una forta empremta ideològica, que en molts aspectes ha acabat complicant encara més el funcionament, el creixement i la dinàmica del sector. I hem hagut de conviure amb un departament d'habitatge que funcionava al marge del Departament de Política Territorial, aquest darrer creant i creant sòl, planificant amb instruments com les ARE i creant molts nous barris i centenars i centenars d'habitatges, i ara la major part d'ells són inviables o els mateixos ajuntaments hi ha renunciat. En tenim molts exemples; en donaria dos, com és el cas de Tremp o de Móra d'Ebre. I per acabar-ho d'agreuja ens trobem que el Govern, el Departament d'Habitatge en concret, haurà de gestionar un deute que suposa començar la legislatura amb un forat de 145 milions d'euros. Aquest és el gran balanç de la política d'habitatge que ens ha deixat el Govern tripartit.

I vaig acabant. Però no vull acabar la meua exposició sense tornar a expressar que la màxima preocupació del Govern en l'actualitat està centrada en l'atenció immediata de les famílies que han patit i estant patint la crisi econòmica i l'increment de la taxa d'atur i, per tant, tenen moltes dificultats per a fer front al pagament del seu habitatge, sigui de lloguer o de compra mitjançant hipoteca. I tenim i necessitem mesures d'urgència per a evitar la pèrdua del seu habitatge i, consegüentment, la seva exclusió social.

En aquest sentit ens comprometem que aquest Govern impulsarà la mediació entre les entitats financeres i els deutors per tal de resoldre la problemàtica existent, perquè, tot i les mesures abans anunciades i adoptades,

el cert és que els desnonaments no han parat de créixer i créixer. Hem de trobar així mesures palliatives per a ajudar a resoldre els problemes derivats dels contractes signats i hem de modificar la legislació per a evitar que en el futur succeeixi el que avui ens està passant.

Per tot plegat, des del Grup de Convergència i Unió, i exposats els arguments, creiem que cal en aquest sentit portar a terme una modificació legislativa allà on toqui, que permeti resoldre els problemes existents i futurs en l'àmbit de l'habitatge, fruit de la crisi econòmica. I, per tant, tenint present que no compartim molts dels arguments que s'han exposat, considerem que cal que es doni tràmit a aquestes propostes presentades.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Senyor Milà, per què demana...?

Salvador Milà i Solsona

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...contradiccions amb la intervenció de la senyora diputada de Convergència.

La presidenta

Trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Miri, senyora diputada, vostè és la primera intervenció que fa, però jo només li diré una cosa, si es refereix a les polítiques d'habitatge que ha fet l'anterior Govern. Nosaltres vam fer en set anys el que vostès no van fer en vint-i-tres anys. *(Remor de veus.)* Només la convido, només la convido, senyora, i senyors diputats de Convergència i Unió, que continuïn esmerçant els mateixos esforços que vàrem dedicar-hi, els mateixos esforços que hi vàrem dedicar, i que continuïn els programes que s'han fet i, si pot ser, els ampliïn, els que s'han fet per a aquests sectors.

I li puc garantir una cosa, senyora diputada, en això pot tenir la tranquil·litat: nosaltres no enganyem a ningú, i ni un duro dels que han anat a política d'habitatge se n'ha anat a pagar comissions de dubtós destí.

(Remor de veus.)

La presidenta

Senyor Turull, per què demana...? *(Meritxell Roigé i Pedrola demana per parlar.)* Ah!, senyora Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Sí, per al·lusions directes, també. Senyors d'Iniciativa, sabem el que van fer, i també sabem el forat que han deixat: 145 milions d'euros, ens hem trobat, sense consignació. Aquesta és la gran política d'habitatge

que van fer vostès els set anys que van estar governant el nostre país, portant la política d'habitatge.

(Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Aragonès..., suposo que també per al·lusions.

Pere Aragonès i Garcia

Sí, per al·lusions i contradiccions. El principi de bona fe, diputat López Tena, excel·lentíssim diputat, és un principi que és comú en el dret, que s'ha tractat en aquest Parlament, i, per tant, nosaltres, tot i que evidentment estem oberts a totes les millores tècniques, de tècnica jurídica, que es podran fer en el tràmit d'esmenes, creiem que és un principi que cal mantenir.

I, en segon lloc, creiem que hem de ser molt prudents a l'hora d'utilitzar la presència o no de diputats dels diferents partits per jutjar el grau d'interès dels partits, grups o subgrups, sobre aquesta matèria, perquè aleshores voldria dir que del seu subgrup parlamentari només li interessa aquest tema a vostè, i estic segur que no és així.

Moltes gràcies.

(Alfons López i Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena?

Alfons López i Tena

No desconec el principi de la bona fe, però és que la bona fe, segons la matèria de què estigui tractant, és precisa. El que no es pot permetre és que el jutge hagi de jutjar la bona fe en abstracte, com fan vostès en la seva proposició, i Ciutadans. Per tant, de quina bona fe estem tractant, de què parlem quan el deutor és «de bona fe»?

I per l'altra banda, doncs, he dit el que he dit i em reafirmo en la matèria. Aquí s'ha donat molta més importància a les preguntes i *rifirrafes* de preguntes entre diputats i governs que a una matèria que afecta desenes de milers de persones i desenes de milers de milions d'euros.

La presidenta

Acabat el debat, i atès que han estat retirades les esmenes a la totalitat, aquestes propostes continuen la seva tramitació. Per tant, no hi ha cap votació en aquests moments.

Interpel·lació

al Govern sobre la sobirania fiscal (tram. 300-00031/09)

I passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la sobirania fiscal. Ha

estat presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. I qui la defensa? *(Pausa.)* L'exposició de la interpellació és per part del diputat senyor Uriel Bertran.

(Pausa llarga.)

Senyor Uriel Bertran, té la paraula per exposar la interpellació.

Uriel Bertran Arrué

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputades, senyor conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell, bé, el conjunt dels agents econòmics, socials del nostre país, també els diferents governs, tant l'actual com l'anterior Govern de la Generalitat, hem coincidit, s'ha coincidit durant tots aquests darrers anys que Catalunya necessita un canvi en el model productiu, un canvi en l'estructura econòmica del país, per tal de constituir una economia amb valor afegit, una economia competitiva, amb capacitat exportadora; en definitiva, un model econòmic que ens permeti superar el que ha estat el model de serveis, el model d'especulació urbanística, centrat en el sector de la construcció, que s'ha estructurat a l'Estat espanyol durant aquesta darrera dècada i que ha arrossegat Catalunya cap a aquest determinat model econòmic; en definitiva, un model que ens permeti tenir una economia competitiva.

En tots aquests anys s'han fet els acords per a la internacionalització i la competitivitat de l'economia catalana, s'ha generat molta literatura, s'han generat molts textos, però la realitat és que no hem aconseguit vertebrar aquesta economia competitiva, almenys no en la mesura necessària per poder competir amb les economies emergents de la Unió Europea, amb les economies fortes de la Unió Europea, i en l'escenari internacional.

Així mateix, les dades que tenim sobre la quota d'exportacions catalanes en el mercat mundial ens fan adonar que s'han estancat, quan no han anat davallant en els darrers anys; l'any 2003, la quota d'exportacions de Catalunya en el mercat mundial era del 0,55 per cent, en aquests moments estem al voltant del 0,05 per cent.

Hem vist com el pes de les exportacions d'alt valor afegit, és a dir, d'alt contingut tecnològic, sobre el total d'exportacions també ha baixat: l'any 2005 era del 65,1 per cent; l'any 2010, del 58,4 per cent. I aquestes dades ens fan preocupar. Veiem com, malgrat els esforços que fan els actors econòmics, socials, l'empresa catalana, per canviar aquest model productiu que ens permeti recuperar creixement econòmic, que ens permeti recuperar oxigen a l'economia catalana, no són suficients, no donen els fruits necessaris si atenem les dades fonamentals que ens indiquen quina és la competitivitat d'una economia.

En aquest sentit, el benestar de la ciutadania, i, en aquest sentit, el que són els indicadors econòmics se'n ressenten de forma molt considerable. Veiem el drama de l'atur: l'any 2008 hi havia 290.000 aturats en el nostre país, avui n'hi ha 686.000. És evident que hi ha

hagut una crisi econòmica de molt calat al nostre país, però, si comparem les dades de l'atur a Catalunya, de quasi el 18 per cent, amb les del País Basc o Navarra, que estan al voltant del 12 per cent, o de la mitjana europea, que està al voltant del 10 per cent, ens adonem com hi ha factors propis vinculats a aquesta manca de competitivitat que aprofundeixen i agreugen la crisi en el nostre país.

Hem, també, vist com el drama del tancament d'empreses industrials ha estat persistent, en els últims anys fins a nou mil empreses industrials han tancat en el nostre país o s'han deslocalitzat.

Què hem de fer, doncs, davant d'aquesta situació? També, si atenem la variació global del producte interior brut. L'altre dia apareixia un estudi de Funcas, de les caixes d'estalvi espanyoles, que ens deia el següent: «Entre l'any 2000 i l'any 2009, el creixement mitjà de Catalunya ha estat del 2,05 per cent del producte interior brut.» Això ens situa en la desena de disset comunitats autònomes –en la desena de disset comunitats autònomes– en variació del producte interior brut, mentre Madrid ha crescut el 2,51 per cent, mentre la mitjana estatal és del 2,21 per cent. Per tant, estem creixent per sota de la mitjana de l'Estat espanyol.

La literatura econòmica també ens diu quins són els factors de competitivitat, quins són els motors de la competitivitat i del creixement econòmic. Per una banda, la recerca i el desenvolupament; per l'altra, l'educació, la despesa en educació, també en infraestructures. És a dir, recerca i desenvolupament, educació i inversió en infraestructures com a motors de la competitivitat.

En recerca i desenvolupament estem lluny, també, de la despesa que fan els països més competitius de la Unió Europea: mentre Finlàndia fa una despesa en recerca i desenvolupament del 3,5 per cent del producte interior brut, Catalunya amb prou feines arriba a l'1,6 per cent.

En educació hauríem de, pràcticament, doblar el pressupost de la Generalitat de Catalunya per acostar-nos a les despeses que es fan en aquests països: Finlàndia, Dinamarca, Suècia.

En infraestructures, també estem molt per sota del que necessitaríem en inversió, només cal veure la desatenció que hi ha sobre el corredor mediterrani ferroviari; necessitaríem una inversió molt superior en infraestructures per posar-nos en els nivells de les economies més competitives.

Per posar algunes dades, necessitaríem fins a 3.104 milions d'euros en educació per poder tenir un sistema educatiu de qualitat al nivell dels països nòrdics. Necessitaríem 4.000 milions d'euros en inversió suplementària en infraestructures per situar-nos al nivell d'una economia competitiva. Necessitaríem fins a 3.000 milions d'euros per tenir una despesa en recerca i desenvolupament que sigui equivalent a la que fan aquells països que veritablement són competitius, a la que fan aquells països que veritablement aconsegueixen multinacionals en l'àmbit tecnològic, i, per tant,

que aconseguïen aquesta capacitat exportadora. Necessariem, si volem incrementar el poder de consum dels nostres pensionistes, fins a 3.750 milions d'euros més. Avui les cotitzacions socials catalanes de les empreses i treballadors, si es destinessin a pagar les pensions dels pensionistes, jubilats, incapacitats permanents, del nostre país es podrien incrementar fins a 2.500 euros l'any. Això, per l'1,5 milions de pensionistes que hi ha al nostre país ens dona aquest increment de 3.750 milions d'euros.

Com, doncs, plantegem una reactivació de l'economia catalana? Com, doncs, plantegem un canvi en el model productiu? Com plantegem mesures per, veritablement, fer front a la crisi, si no abordem la dotació pressupostària, les inversions públiques imprescindibles per activar els motors del creixement econòmic?

Aquesta és la clau de volta. Aquest és el motiu de fons. Aquesta és la raó per la qual tots aquests plans que s'han fet, tots aquests acords d'internacionalització i de millora de la competitivitat de l'economia catalana han fracassat rotundament i ens han portat aquest poc creixement del producte interior brut, ens han portat aquest increment tan brutal dels índexs d'atur, ens han portat al fet que nou mil empreses industrials catalanes hagin tancat, perquè no injectem recursos, perquè no injectem els mateixos recursos que injecten altres països, altres economies competitives en els motors de la competitivitat.

Si anem a una cimera per fer front a la crisi econòmica en la qual tornem a generar literatura, tornem a fer un acord per la internacionalització de la competitivitat; si anem a una cimera on l'únic que fem és posar, negre sobre blanc, mesures, però no hi ha una injecció de recursos que sigui capaç d'activar aquests motors del creixement econòmic, seguirem fracassant.

Per tant, avui el que diem és que s'ha d'incrementar la dotació de despesa en l'educació, en inversió en educació, en les infraestructures, en la recerca i el desenvolupament, a incrementar les pensions als nostres pensionistes, a reduir l'impost de renda de les persones físiques a aquelles rendes més baixes –aturats, persones amb baixos ingressos– per activar, també, la seva capacitat de consum, a baixar l'impost de societats de la petita i mitjana empresa a un tipus del 15 per cent que els permeti ser competitius en l'escenari internacional, també a poder atorgar crèdits a les empreses que avui ho necessiten. Si tenim una Generalitat de Catalunya que amb prou feines aconsegueix els recursos en els mercats internacionals financers per poder pagar els venciments del deute que cada trimestre s'han d'anar liquidant..., com podem donar crèdits a aquelles empreses que realment ho necessiten?

És per això que, comptat i debatut, l'única possibilitat que tenim de generar aquesta economia competitiva, l'única possibilitat que tenim d'aconseguir fer aquest canvi de model productiu és amb la recuperació de l'espoli fiscal, d'aquests 22.000 milions d'euros que ara ens pren Madrid en recursos que no tornen, que en aquests moments ens són imprescindibles per activar l'economia, que ens són imprescindibles per injectar

aquesta forta dotació de recursos públics que necessiten tots aquests elements que jo li estava descrivint.

És només amb un concert econòmic amb la sobirania fiscal que podem fer front al canvi de model productiu. Ja hem provat els altres acords, ja hem provat generar document, ja hem provat fer estudis, ja hem provat fer literatura econòmica, ara falta passar a l'acció, disposar dels recursos necessaris per poder-nos-en sortir.

Per tant, li proposem que la primera mesura de l'acord...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor diputat, si us plau...

Uriel Bertran Arrué

...que hàgim de fer per fer front a la crisi... –ja acabo, senyor president–, al servei de les persones, la primera mesura que aquest divendres debatrem sigui com aconseguir recuperar els 22.000 milions d'euros que en aquests moments ens pren l'Estat espanyol en impostos que no tornen al nostre país i que sense els quals no podem invertir ni en infraestructures, ni en educació, ni a millorar les pensions, ni, en definitiva, a activar els motors de la competitivitat i la productivitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Gràcies, senyor president. Senyors diputats..., en molts dels punts que s'acaben d'expressar hi estic d'acord, és en aquests moments en què estem en una situació d'ajust fiscal, on passem una conjuntura econòmica enormement negativa, que certament té un impacte sobre els ingressos, podem adoptar una actitud molt de curt termini i oblidar que els nostres problemes fiscals no es deuen, exclusivament, ni de lluny, al moment econòmic. Tenim una insuficiència fiscal de base, l'hem tinguda, jo ho diria, des de sempre i la continuem tenint en aquest moment, a pesar que la cosa pogués emascarar-se per la situació actual.

És per això que, precisament, en aquest moment en què hem de dedicar molts esforços a equilibrar les finances de la Generalitat, perquè és el que correspon, no pot haver-hi un desajust permanent entre ingressos i despeses; però és precisament en aquest moment que també hem de recordar i insistir que els ingressos no són els que corresponen. I és per això que hem obert la perspectiva del pacte fiscal.

A aquest respecte, voldria repetir el que ja tots sabem i és que, com a conseqüència del debat que es va fer el

23 de febrer, es va substanciar una interpellació sobre el model de finançament de Catalunya, formulada pel senyor Puigercós, i que, arran d'aquesta interpellació s'ha aprovat la Moció 4/IX, i en aquesta moció s'han aprovat quatre punts, que s'hauran d'anar desenvolupant. Un primer punt va ser la constitució d'una comissió en base parlamentària per estudiar el pacte fiscal, i com dic això és un procés endegat.

En segon lloc, actualitzar les balances fiscals. I amb això entenem actualitzar-les des de Catalunya i per experts des de Catalunya. Ja que parlo d'experts, esmentar que la balança fiscal té components tècnics importants. No em puc estar de dir que el que ens convé és una sèrie continuada, i, en particular, una sèrie que permeti els ajustaments cíclics –els ajustaments cíclics són molt importants per al càlcul de les balances fiscals. Això sona tècnic, però té la seva substància.

En tercer lloc, es va aprovar que faríem una avaluació anual dels resultats obtinguts en el model de finançament actual. Bé. Farem el balanç..., com dic, farem el balanç anual. Jo no em puc estar de dir que ha estat extremadament decebedor que, en el primer any en què se suposava que el nou model de finançament estava en plena vigència, ens hàgim trobat amb el fet que partides fonamentals d'aquest model de finançament estaven disponibles o no estaven disponibles segons les conveniències de la política d'aparador del Govern central sobre dèficits.

Dic «política d'aparador» perquè el sentit comú diu que el que compta és el dèficit global, i, per tant, si 1.000 milions estan aquí o 1.000 milions estan allà, l'únic que vol dir és que el dèficit apareix aquí i el dèficit apareix allà, però es veu que hi ha a qui li produeix satisfacció que el dèficit el faci un altre i no el faci qui decideix, qui el fa. Això acaba no important, encara que cal dir que transitòriament importa, i molt, perquè efectivament hi ha diferencials amb el cost del deute entre el Reino de España i les *comunidades autónomas* i, en particular, Catalunya, o sigui que, encara que a llarg termini l'efecte ha de ser neutral, a curt termini no ho és. I, per tant, això és molt decebedor, i, encara que reconec que aquí estic anant més enllà del que col·lectivament varem acordar de fer –però un pot tenir les seves opinions ja formades–, aquest fet i altres de similars, doncs, diuen que aquest nou model de finançament ja el podem considerar el *vell* sistema de finançament, totalment superat per les circumstàncies. I a aquest respecte no em puc estar d'esmentar l'excel·lent article de Núria Bosch, on, més o menys, aquesta era la conclusió a què arribava: hem de tornar a començar aquest procés i hem de començar-lo amb una orientació que porti cap a un nou pacte fiscal.

Finalment, en la Moció 4/IX varem també acordar demanar al Govern de l'Estat la regulació per llei de la publicació i actualització periòdica de les balances fiscals entre l'Administració de l'Estat i les comunitats autònomes. Que quedi clar que la motivació per demanar això no era que nosaltres penséssim que els nostres tècnics i que els nostres experts a Catalunya no ho podien calcular; ho poden calcular molt bé i, de fet, tenim excel·lents experts i, pel que fa a mi i a nosaltres, ens mereixen tota la credibilitat. Però, evidentment,

també és bo que aquestes xifres es coneguin i que mereixin credibilitat a la resta d'Espanya, i, per tant, pensem que és molt important que experts patrocinats des del Govern d'Espanya, o des del Congrés dels Diputats, o des d'instàncies oficials, també vagin publicant els seus números. I els números són tan notables i tan obvis i tan grossos que no ens fa cap por que es puguin, diguem-ne, ajustar, d'alguna manera. Endavant amb el fet que es publiquin.

I amb la confiança que això potser podia ser possible, ja es va fer una vegada, el 16 de març, el grup que dóna suport al Govern demanava en el Congrés de Diputats, en sessió de control del Govern, del Gobierno, l'actualització de les balances fiscals, com demanava la moció del Parlament de Catalunya. Va ser interessant la reacció, perquè no sé si es van fixar que els diaris de Barcelona van publicar aquesta notícia de manera destacada, però uns –i crec que era bastant aleatori– deien: «El president del Gobierno accepta fer-ho», i els altres deien: «El president del Gobierno no accepta fer-ho.» Això és típic amb aquest *presidente del Gobierno*, eh?, es compromet a una cosa i a *lo contrario*. I jo he analitzat i mirat el que va dir, etcètera, i en conjunt m'inclino a pensar que va dir al 80 per cent que no, i potser va deixar un 10 per cent per «en podrem tornar a parlar quan hi hagin les primeres liquidacions del nou sistema de finançament», que ve a ser quan ja no hi serà.

En fi, continuarem.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyor conseller de la Generalitat, compartim l'apreciació sobre el president del Govern espanyol, el senyor Rodríguez Zapatero; veurem si compartim l'apreciació en la resta de qüestions.

Jo li parlava de com competim, l'economia catalana, en el mercat global. En aquests moments, vostè sap que o disposem dels mateixos instruments de què disposen els altres països del nostre entorn o la quota d'exportacions catalanes no incrementarà, les empreses catalanes no podran internacionalitzar-se com volem, no podrem generar un nou motor de creixement econòmic. I en aquest sentit hem de ser molt clars: per equiparar-nos –i li dic «per equiparar-nos»– a la mitjana europea en despesa en educació, en infraestructures i en recerca i desenvolupament, a la mitjana europea, senyor Andreu Mas-Colell, necessitem 10.000 milions d'euros d'inversió anual, 10.000 milions d'euros d'inversió anual per equiparar-nos a la mitjana europea i 10.000 milions d'euros anuals més si volem fer una baixada de l'impost de societats a la petita i mitjana empresa, a un tipus del 15 per cent, si volem abaixar l'impost de la renda de les persones físiques a aquelles persones amb rendes més baixes, perquè puguin tenir més capacitat de consum, i si volem generar crèdits a les empreses perquè puguin finançar la seva capita-

lització. És a dir, 20.000 milions d'euros que només són en un únic lloc, i és en aquella bossa, aquella saca de recursos econòmics que s'emporta cada any l'Estat espanyol de Catalunya en impostos que aboquen en d'altres zones de l'Estat espanyol que no són Catalunya; per tant, diners que se'n van del nostre país i no tornen al nostre país.

És aquesta saca de recursos fiscals, d'impostos que paguen els catalans i les catalanes, l'única possibilitat que tenim per generar una economia competitiva, amb capacitat exportadora i que es pugui internacionalitzar, com ho fan les altres economies del món amb les quals competim. O afrontem aquesta realitat o l'únic que farem serà arrossegar-nos pels mercats financers internacionals, anar a buscar que ens financin el deute exorbitant que en aquest moment té la Generalitat de Catalunya, i poca cosa més. I això dol, dol com a català, cada vegada que obrim els mitjans de comunicació –els diaris, televisions, ràdios– i ens trobem amb aquesta crua realitat.

Vostè ha dit: «Hem de començar el procés de negociació d'un nou model de finançament.» D'acord. I jo li dic: «L'haurem de fer i l'haurem de començar i l'haurem de continuar d'una manera diferent de com s'han negociat i de com s'han dialogat i de com s'han portat els diferents acords del model de finançament.» Deia Albert Einstein, una persona en què suposo que estem d'acord amb la seva intel·ligència –de la mateixa manera que estem d'acord amb la poca intel·ligència del senyor Zapatero, estarem d'acord amb la molta intel·ligència del senyor Albert Einstein–, que si vols que passin coses diferents hauràs de fer coses diferents, perquè si fem exactament el mateix passarà exactament el mateix.

Per això li proposem que, per fer front a la crisi i amb la voluntat de trobar un consens en aquesta cambra parlamentària pel concert econòmic, acordem el següent, i ho presentarem a la moció que sotmetrem a votació en el primer Ple.

Primer. Un model de concert econòmic que implica que tots els impostos que paguen els catalans i les catalanes es recaptin per part de l'Agència Tributària de Catalunya, tots –IRPF, IVA, impost de societats i la resta, i també les taxes–, i que la gestió i la liquidació d'aquests impostos es fan des de l'Agència Tributària de Catalunya.

Dos. Que tenim capacitat normativa sobre tots i cadascun d'aquests impostos, perquè si podem recaptar IVA i impost de societats, i després no tenim cap tipus de capacitat normativa, al final no podrem fer les polítiques necessàries, que necessita l'empresa catalana; per exemple, abaixar el tipus per a les pimes al 15 per cent.

Tres. Que si això ho fem en virtut del dret de decidir, si això ho fem a partir que reconeixem que el dret de decidir dels catalans i les catalanes en la qüestió fiscal, en la sobirania fiscal, primer fem la consulta –primer fem la consulta– al poble de Catalunya sobre aquest model de concert econòmic, abans d'anar a portar-lo a l'Estat espanyol. Primer amb la força del poble, primer amb els vots del poble, primer demostrant que hi

ha un consens absolutament majoritari a Catalunya sobre aquesta qüestió, i després anar a Madrid.

I quart. Madrid, o acata o rebutja, però cap retallada a Madrid, senyor Andreu Mas-Colell, cap retallada a Madrid. Que no torni a passar el que va succeir amb l'Estatut de Catalunya, que vam fer un ridícul espantós tota la classe política catalana que va participar en aquella negociació, acceptant una retallada rere l'altra per quedar anorreats absolutament amb no res. Per tant, cap retallada a Madrid. Si Madrid acata, això és dret de decidir, i si Madrid no acata, llavors, dret de decidir a Catalunya, declaració d'independència, s'està tramitant en aquest moment la Llei de declaració d'independència, i, per tant, hem de continuar en aquest camí.

Per tan, li proposem un acord per la sobirania fiscal, un acord pel concert econòmic, per fer front a la crisi, al servei de les persones. És l'única mesura que ens permetrà sortir del forat de 686.000 aturats que té el nostre país, de 9.000 empreses industrials que han tancat els darrers anys. Si no afrontem aquesta realitat, si no fem això, l'únic que estarem fent serà literatura, generar documents, que és exactament el que s'ha fet a Catalunya els últims deu anys, i l'únic que hem fet és perdre poder de renda, baixar en els nivells del producte interior brut, perdre competitivitat i enfonsar l'economia del nostre país. Ara és el moment de fer un pas endavant de valentia. Li demanarem, doncs, el suport a aquesta moció que presentarà el grup parlamentari, Subgrup de Solidaritat Catalana per la Independència.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per al torn de rèplica, té la paraula ara l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

El cas és que jo estic molt d'acord amb moltes de les coses del seu diagnòstic. Efectivament, em dol la manca constant de recursos que haurien de ser nostres. Però, no ho sé, potser són els anys o potser és una altra cosa, però quan vostè diu que la plena ocupació, la reactivació econòmica, etcètera, tot això només depèn que Madrid acati una mena de declaració d'independència, doncs, he de dir que no, que espero que no sigui així, eh?, perquè no la veig a la vista, no veig Madrid acatant demà passat, eh?... I, per tant, Catalunya s'ha fet, Catalunya s'ha consolidat i Catalunya ha de continuar endavant reclamant i lluitant pel màxim que li correspon, però també tirant endavant el país i recuperant i reactivant el país. O sigui que d'acord amb moltes de les coses que diu vostè, però el tot o res és el res.

Bé, li parlaré d'ingressos i de despeses, és a dir, del... Ah!, un parèntesi. La diputada Rocío Martínez m'ha ensenyat un titular de 23 de març, d'avui, que diu que la vicepresidenta Salgado ha dit alguna cosa sobre el fet que es faran les balances fiscals. Doncs, mirin el

diari i a veure què ha dit. Si ho fa, ja he dit abans que ho celebri, si es fan bé i si ho fan els experts que corresponen, que, més o menys, coincideix amb el tipus d'expert que ho van fer la vegada passada.

Sobre ingressos i despeses, en fi, i sobre el pacte fiscal. A Catalunya, evidentment, ens corresponen –ara no parlo de la conjuntura del moment– molts més ingressos; se'n van massa..., és a dir, no es retorna, en aquests moments, una fracció excessiva del que els catalans hi contribueixen. I això es veu a tot arreu; en la meua responsabilitat de recerca es veu constantment. Si sabéssiu... –«si sabéssiu»: és perfectament públic, però per emfatitzar–, si sabéssiu les dificultats que tots els diferents governs i nosaltres tenim per consolidar la supercomputació a Catalunya, que la supercomputació..., tenim un dels nodes més importants d'Europa en supercomputació, cosa molt important i molt productiva des del punt de vista econòmic. Amb bona supercomputació les empreses es poden estalviar molts costos; per exemple, Repsol se n'ha estalviat molts, en fi... Doncs, és difícilíssim consolidar-la aquí, perquè l'abast del capital necessari implica la plena participació de l'Estat. I a l'Estat, com sempre, simplement li fa mandra que la supercomputació estigui a Catalunya; hi està només perquè tenim els supercomputadors..., perdona, les persones supercomputadores, els experts en supercomputadors. (*Veus de fons.*) Ja sabeu que els diners segueixen, acaben seguint les idees i les persones.

En fi, necessitem més ingressos... –em queden cinquanta-dos segons–; dos, necessitem que aquests ingressos efectivament siguin recaptats des de Catalunya. I això és una cosa que repetim constantment, i que ha de ser així: Agència Tributària catalana, etcètera.

Però, ara voldria, amb els trenta segons que em queden, mencionar que realment el pacte fiscal també ha de tenir un segon aspecte que són les despeses. És a dir, aquesta mena de *horror vacui* normatiu que té l'Estat que és d'envair competències, de regular-ho tot, de lligar de mans i peus..., això s'hauria d'acabar. Hem de tindre un pressupost sense, pràcticament, cap despesa finalista; hem de poder fer amb els nostres impostos el que ens doni la gana.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. (*Uriel Bertran Arrué de mana per parlar.*) Estem en una interpellació, senyor Bertran, no li puc donar la paraula.

En tot cas, suspendríem la sessió. La reprendrem a dos quarts de cinc, i la voluntat de la Mesa és que avui fem totes les interpellacions, i que totes les mocions les fem demà dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família, i d'Empresa i Ocupació.

El vicepresident primer

Reprenem la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'integració dels immigrants (tram. 300-00032/09)

Senyores diputades, senyors diputats, el sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política d'integració dels immigrants. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i, per a la seva exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller..., deixi'm que els expliqui una anècdota, comencem, i els la llegeixo en castellà perquè va sortir a *El Periódico de Catalunya*, ja fa temps, diu: «El domingo 25 de noviembre estaba desayunando en una cafetería de Barcelona, cuando una voz grave y rotunda nos deseó buenos días.» Dice: «Era el señor Carod-Rovira. Una vez hecho el saludo, se dirigió a la camarera, de evidente aspecto sudamericano, y le preguntó, en catalán, si tenía que pedir en la barra o se sentaba y tomaban nota. La camarera no contestó, en un gesto claro de no entender catalán. Entonces el señor Carod-Rovira le soltó: “Parlez-vous français?” Pregunta que la camarera ni entendió ni contestó. Me dio vergüenza ajena, como barcelonés, como catalán y sobre todo como persona. ¿Así hemos de tratar a los inmigrantes? ¿Ridiculizándolos?»

Jo crec que aquesta anècdota, senyor conseller, és molt oportuna després de sentir les declaracions, les diferents declaracions que hem sentit del seu portaveu, portaveu del Govern, que deia que, a partir d'ara, per aconseguir els papers, la gent immigrada havia de saber i demostrar que sabia català. La pregunta que ens fem, des del Partit Popular, és: així hem de tractar els immigrants?, ridiculitzant-los?

Miri, fa poc, el 15 de març, va sortir una enquesta del CEO, que deia més o menys que el 85,5 per cent dels catalans considerava que era molt elevat el nombre d'immigrants que teníem a casa nostra; que el 40,7 per cent dels catalans consideraven la immigració com un fet negatiu, i que el 69,5 per cent dels catalans consideraven que la gent immigrada rebia més serveis que els ciutadans de Catalunya. És més, també consideraven que el Govern de la Generalitat havia de sumar esforços –jo no sé si parlaven pels retalls que vivien– per invertir en els zones on més immigració hi havia.

El dia següent, el 16 de març, el portaveu del Govern ens deia: «A la Generalitat li correspon la certificació

de l'esforç d'integració. Quan nosaltres complim amb aquest esforç, el primer que demanarem i la qüestió principal», senyor conseller, «és la qüestió lingüística.» És a dir que el Govern de la Generalitat, segons el portaveu de la Generalitat, la integració la resumien en una cosa: que els immigrants sabessin parlar català. Això, senyor conseller, permeti'm que li ho digui, això sí que és governar a cop d'enquesta. Surt una enquesta, i al dia següent vostès fan una política en un tema tan important com l'àmbit de la immigració.

Miri, jo me'n recordo molt bé, perquè, clar, jo sempre dic que hi ha una memòria històrica, que vostè i jo fa molts anys que som en aquest Parlament i molts anys de debat. Jo me'n recordo d'un debat que vam tenir a 25TV, que jo els deia: «Escolti'm, vostès posen a la Llei d'acollida un peatge a la gent que ve, als nous, a la gent immigrada –un peatge–, que és el català per aconseguir els papers.»

Me'n recordo que vostè... –oi tant–, i la senyora Consol Prados, que vam coincidir en aquell debat, em van dir que això era mentida. Clar. Que això era un debat que s'emetia per tota la nació, entenent nació com a tot Espanya. S'emetia a tot Espanya, amb la qual cosa, clar, jo entenia que des del Partit Socialista interessava dir que això era mentida. Doncs, ara veiem que no és mentida, sinó que era realitat: vostès volen imposar el català com un peatge als immigrants que vénen a casa nostra.

I nosaltres li dèiem, quan fèiem la Llei d'acollida: «Nosaltres no acceptem que el català sigui un peatge per a la gent que ve de fora.» Perquè, per a nosaltres, la integració és quelcom més important..., és quelcom més important que la llengua. La llengua és important, per descomptat, el català i el castellà. I ara els recordaré els fonaments jurídics de la sentència del Tribunal Constitucional que espero que el seu Govern compleixi. Però, fixi's, jo me'n recordo que en els fonaments jurídics dels antecedents de la Llei d'acollida es deia: «No considerem adequada la vinculació de l'obtenció de coneixements, així com de la llengua catalana per aconseguir oportunitat i/o drets d'accés laborals, de residències o d'altre.» Qui deia això? El departament d'Interior; és a dir, el senyor Saura.

És a dir, fixi's, que moltes vegades... –i és una llàstima que ara no hi hagi cap representant d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa a la sala, però–, per a aquests representants era tan important com per a nosaltres que el català no fos un peatge.

Sap per què? Perquè al final quan un mira la seva política d'integració, vostès no volen una política d'integració, senyor conseller; malgrat el que ha dit en alguna enquesta aquest cap de setmana, vostès volen una política d'assimilació. Perquè la política que vostès porten és una política d'assimilació. Jo me'n recordo... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., i tant –i tant–, miri... (*Veus de fons.*) Sí, ja pot dir tot el que vulgui, ara li diré el perquè.

Jo me'n recordo, quan un llegia els fonaments jurídics de la sentència o de l'escrit del consultiu..., què ens deia? Fixi's el que ens deia, diu: «Per què el Partit Popular...», fixi's... (*Veus de fons.*) No, a tota la sala..., li

ho dic a tota la sala, senyora diputada..., dic: per què és vinculant la Llei d'acollida? No perquè vingués de la Llei d'integració dels immigrants o de la Llei d'estrangeria, a nivell estatal, no... Ens deia: «Pel que fa al caràcter vinculant, el projecte de llei d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya té per objecte desenvolupar el principi rector de l'article 42.6 de l'Estatut d'autonomia», que vostès el coneixen perquè se l'han llegit de dalt a baix. I, concretament, el seu article 9, precepte especialment sol·licitat que desplega què? La Llei de política lingüística. És a dir, l'article 9 de la Llei d'acollida que el senyor conseller i que el portaveu del Govern ens diuen que desenvoluparan com a política d'integració dels immigrants és el desplegament de la Llei de política lingüística. És a dir, vostès volen fer política lingüística amb la gent que ve aquí.

Per tant, això és una política, senyor conseller, d'assimilació. I, a nosaltres, ens preocupa, perquè nosaltres pensàvem que... –i ho pensem, i ho hem parlat, i hem estat l'únic partit que en aquesta sala de plens hem parlat, dia rere dia, sobre la política d'integració dels immigrants de Catalunya–, la política d'integració és una política que ens hem d'agafar amb molta més seriositat. I li ho diem així: no podem resumir la política d'integració només en la llengua.

Miri, amb tots els problemes que hi ha, amb tots els problemes que tenim, amb problemes, per exemple, com pisos pastera –i ara miro la nostra candidata– a Montcada i Reixac, al barri de la Ribera... –ella sap molt bé de què parlo–; o, per exemple, el barri de Ca n'Anglada, de Terrassa; amb els problemes que tenim de competència deslleial de molts comerços, i, per exemple, podem parlar..., i miro també un conseller nostre de districte com el senyor Coto, que sap molt bé els problemes de competència deslleial que hi ha al barri del Raval, a Barcelona; els problemes dels guetos... –miro també el nostre candidat a Reus–, a l'avinguda Jaume I, o al carrer Trafalgar, o al carrer de la Muralla, perdó; els problemes a Mataró, com el barri de Rocafonda; problemes de conflictivitat veïnal, com els Pisos Planas del Vendrell, o com el barri de Sant Roc, a Badalona, senyors diputats...; o problemes..., problemes com tenim i com hem tingut, per exemple, del burca, que dintre de poc en parlarem en una proposta de resolució, i que gràcies a aquest partit, i gràcies a aquest grup parlamentari, la vicepresidenta del Govern n'ha parlat i ha obligat que aquest Govern en parlessin, quan és un tema tan preocupant com el burca; o el problema del gihadisme internacional, que sabem que a Catalunya és un niu de gihadisme internacional i podem parlar de Barcelona, podem parlar de l'Hospitalet, podem parlar de Tarragona o podem parlar de Reus.

Però, sap el que ens preocupa, senyor conseller? El que ens preocupa no és ja que vostès hagin dit que convertirien la llengua en l'únic factor d'integració; el que ens preocupa és que dies després vostè ve i ens ho desmenteix. Ah, home, és important! És important, senyor alcalde –és important–, perquè parlem d'una política molt important per al país com és la política d'integra-

ció dels immigrants i que importa molt. I, si no, li ho pregunta a la senyora vicepresidenta: importa molt.

I, per tant, ens ve el senyor conseller i..., fixi's-hi, eh?, el dia 17 ens diu: «Escolti, no, això ho hem de matisar.» Ja sabem que vostès són el govern dels matisos: ens diuen una cosa un dia i després matisen, eh? «Ho hem de matisar.»

I després el senyor..., fixi's..., i fixi's si és important –fixi's si és important– aquest matí, que el dia 18, el dia després, ens diu, el senyor Cleries, com ens deia, o no el senyor Cleries, però, un titular ens deia: «Llamada a la calma del consejero de Bienestar y Familia.» *Llamada a la calma*, és a dir, són vostès el Govern que diuen una cosa i el dia següent rectifiquen.

I no només parlem de la política d'integració; parlem dels vuitanta quilòmetres per hora; parlem, també, de l'impost de successions. Això, en castellà..., la meua àvia els diria: «Vostès són el Govern del *donde dije digo, digo Diego*». I com ho diuen en els vuitanta quilòmetres per hora, ho diuen en l'impost de successions... (*Veus de fons.*) Està molt ben agafada..., gràcies, senyor alcalde. (*Persisteix la remor de veus.*) M'agradaria poder intervenir, de veritat...

El vicepresident primer

Si us plau...

Rafael López i Rueda

Són molt interessants, els seus apunts, però m'agradaria poder intervenir tranquil·lament. *Donde dije digo, digo Diego*. Són el govern de la inacció i *donde dije digo, digo Diego*.

Fixi's..., i un, mirant, i no s'ha d'anar a hemeroteques, avui mirem els dos diaris més importants de Catalunya... –ui, aquest no–, els dos diaris més importants de Catalunya: *La Vanguardia* i *El Periódico*. Resumeixen perfectament què és aquest Govern. *Periódico*: «Els agents socials insten Mas a presentar mesures.» Govern de la inacció. *Vanguardia*: «Mas llama al orden al Gobierno.» No, no..., *Periódico* i *Vanguardia*, no és sospitós, senyor portaveu... (*Veus de fons.*)

Per tant, parlem..., parlem d'uns temes molt importants, senyor conseller. A nosaltres ens preocupa profundament que vostès resumeixin les polítiques d'integració. Nosaltres volem polítiques clares, com les polítiques d'immigració –les polítiques d'immigració– i les polítiques d'integració. Volem que ens expliqui quin és el seu pla per a aquesta legislatura per a la integració dels immigrants; quin és el seu pla, senyor conseller, per recolzar els ajuntaments, que saben que són els que tenen tots els problemes. Quina és la seva política, però ho volem de forma clara i explícita. No volem que avui ens diguin una cosa i avui ens en digui una altra. I, sobretot, el que volem és que les polítiques d'integració serveixin per fomentar la bona ciutadania, no per fomentar, com ja li vaig dir a la Llei d'acollida, no per fer patriotes, sinó per fomentar la bona ciutadania, perquè tenim molts problemes a casa

nostra. Ja sabem que molts de vostès els volen amagar, però nosaltres en volem parlar.

Però, sobretot, el que necessitem és una política clara del conseller que porta el tema, i no que un dia ens digui una cosa, i l'altre dia ens en digui una altra. I, sobretot, no facin de la política d'integració, que és un tema molt important, un pas més en la seva construcció nacional.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Benestar Social i Família, senyor Josep Lluís Cleries. (*Veus de fons.*) Els prego, ja sé que estem a primera hora de la tarda, però els prego que respectin l'orador quan està parlant, si us plau.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vicepresidenta, conseller..., senyor diputat, jo crec que precisament un tema com aquest és un tema molt seriós, perquè la convivència, la cohesió d'un país és un tema amb el qual no podem jugar ni per interessos electorals, senyor diputat, perquè, mentre vostè anava parlant, ha fet un repàs de tots els seus candidats de les eleccions municipals. I crec que no és una bona manera d'enfocar-ho, perquè és una clara utilització partidista el que vostès volen fer.

Mirin, aquest got es veu molt fort. (*L'orador mostra un got a la cambra.*) Es veu molt fort, perquè la cohesió de Catalunya és forta, però, alhora, és fràgil. Si aquest got el deixo caure a terra, es trenca. I aquest got trencat, encara que no ens falti cap peça... (*veus de fons*), després el convido... –si el tires a terra, que no ho faré, espero–, que després vostè el reconstrueixi. Tot i tenint totes les peces, no aconseguirà tornar-lo a deixar en les mateixes condicions. I, per tant, la cohesió que s'ha aconseguit a Catalunya amb un tant per cent d'immigració alt, que han vingut en un temps curt, no és un tema per juga-hi electoralment. És un tema molt seriós.

I vostè, senyor diputat..., i em sap greu com ho ha fet, i parlava del senyor Carod-Rovira, m'és igual de qui parli, quan una persona de Catalunya es dirigeix a una altra persona que està en aquest país en català, no el ridiculitza mai –no el ridiculitza mai–, precisament el tracta d'igual. I, si no ho entén, tenim sempre –sempre–, el canvi de llengua. I això vostè sap que ho fem sempre. Però en aquest país és normal que primer un es dirigeixi en català. Perquè aquest país és Catalunya, malgrat el que digui la senyora Soraya Sáenz de Santamaría, que ella va respondre i va dir: «Consideramos que lo que debería fomentarse especialmente es el conocimiento del castellano como lengua común, que además compartimos como lengua madre. El PP no comparte determinadas imposiciones.» O sigui, resulta que el castellà sí i el català no? Que és que Catalunya no té una llengua pròpia, que és la llengua ca-

talana, i una altra llengua oficial, cooficial, que és la castellana?, que en la Llei d'acollida diu que el procés d'acollida es començarà per la llengua catalana i després es continuarà per la castellana i que al final del procés s'haurà de tenir domini sobre les dues. I el senyor Francesc Homs va dir que el coneixement de la llengua catalana és determinant, no va dir «vinculant». I a més, si vostè mira les indicacions que dona la Unió Europea per als processos d'integració, ens parlen de tres coses: coneixement lingüístic, ens parlen també de coneixement del món laboral i ens parlen també de coneixement del país; tres punts que la Llei d'acollida té en compte, basats en les normatives de la Unió Europea.

I, encara que no els agradi, en aquest país hi ha una llengua, que és la que estic parlant ara i vostè també abans ha parlat, que és la llengua catalana. I una persona a qui li oferim la llengua catalana i la hi parlem, doncs, és una persona precisament que se sent ben tractada, perquè sent que l'estàs tractant d'igual. I vostè, doncs, ho utilitza i diu: «Home, volen ridiculitzar l'immigrant.» Tot el contrari: li estem donant un factor d'igualtat, d'integració. A Catalunya una persona que sap bé la llengua catalana, que sap bé la llengua castellana i altres llengües és una persona a qui el seu ascensor social i d'integració li funcionarà molt millor.

I, per tant, vostè ens preguntava: «Quines polítiques d'integració?» Doncs, miri, complir les lleis. La Llei d'acollida: la complirem i l'aplicarem i la desplegarem. El Pacte nacional per a la immigració... Que són impulsats per l'anterior Govern, però, escolti, quan una cosa s'ha fet bé a nosaltres no ens sap greu dir-ho. Són dos elements, la Llei d'acollida i el Pacte nacional per a la immigració, i nosaltres ens hi vam sentir còmodes i hi vam participar. I precisament també vam participar en la Llei de drets i deures de les persones estrangeres de l'Estat espanyol, l'anomenada «Llei d'estrangeria», que precisament diu que tindrem la possibilitat, des de les comunitats autònomes, de certificar el procés d'integració.

I nosaltres, vostè que parla dels ajuntaments, doncs, evidentment, tenim a punt un acord amb els ajuntaments, amb l'Associació Catalana de Municipis i amb la Federació de Municipis, que ens diu i diu que els certificats els farem conjuntament amb els ajuntaments i amb uns criteris homogenis a tot el territori, perquè el que no pot ser és que en un lloc es faci una cosa i en un altre una altra. Perquè, en definitiva, aquest certificat, després el permís de residència..., el permís que es doni, de tots els que hi ha, fins i tot per assolir la nacionalitat espanyola, després serveix per viure a qualsevol lloc de Catalunya i de l'Estat espanyol.

Però nosaltres, si volem integrar a Catalunya, hem de basar-nos en la identitat de Catalunya. I Catalunya té una llengua i una cultura comunes que no les volem negar. Nosaltres no entenem la llengua catalana com una llengua per a uns quants. Perquè per vostès hi ha un vosaltres i un nosaltres. Doncs no, per nosaltres hi ha un nucli de convivència de persones que viuen en aquest país, que han decidit venir a aquest país per fer-ne el seu, i volem que se'n sentin un membre més. A vostès potser els agradaria que aquí al Parlament

parléssim en català –potser, no ho sé, ni tan sols això– i que a fora no es parlés. No, nosaltres volem que es parli, i a tots els barris; no volem el barri dels uns i el barri dels altres, volem integració.

I no volem assimilació. Perquè l'assimilació seria dir: «Els neguem la seva llengua d'origen, la seva cultura d'origen...», i això no ho hem dit mai ni ho trobarà enlloc. Nosaltres diem que per ser català o catalana no s'ha de renunciar a tot el bagatge que un porta des del país d'on ha vingut, ni molt menys! Mai ho hem dit ni mai ens ho sentirà dir. Perquè precisament això enriqueix la comunitat, i això és un valor positiu que tenim i que hem de posar en valor i que l'hi posem, en valor. Però el que no es pot dir és que nosaltres volem fer una política, com fan altres països, assimilacionista.

Nosaltres hem optat per la integració, i això vostè ho sap. I el que no pot ser és que perquè ara s'acosten unes eleccions municipals, que tibem la corda, que trenquem el got o que vulguem trencar el got. En això no ens hi trobaran, perquè per nosaltres... Vostè deia: «Quina política d'integració?» Doncs, és molt fàcil: la política dels drets i la política dels deures. Volem que tothom que està en aquest país tingui drets, però que també tingui deures –que també tingui deures. I sap la diferència d'aquest govern, quina és? Que volem que s'apliquin les lleis. Que si hem fet una llei anomenada «d'estrangeria», que s'apliqui; si hem fet una llei d'acollida, que s'apliqui. I això vol dir convivència, cohesió i que el Govern sigui exigent amb aquests temes, i ho serem. Però alhora posant els mitjans per a aquesta exigència.

I, per tant, nosaltres desplegarem la Llei d'acollida. Crearem tots aquests processos d'acollida conjuntament amb les administracions locals; no té sentit que això es vulgui fer des de la Generalitat sola. Tenim unes administracions properes als ciutadans, que són els ajuntaments i consells comarcals; fer-ho conjuntament. Fer un país on les persones que han vingut se'l facin seu. I segur que la llengua catalana els ajudarà en això, a sentir-se'l més seu.

Jo conec molt bé persones que es dediquen a l'ensenyament del català a persones immigrants. A Sant Vicenç dels Horts, per exemple; la meua dona, que és professora de català per a adults. I ella em diu: «Saps de què se'm queixen, els alumnes? Que ningú els parla català. Que quan surten de la classe no hi ha el senyor Carod-Rovira que quan són al bar se'ls dirigeixi en català.» I aquest és el canvi que hem de fer, perquè si volem tractar-los igual, si els volem donar aquesta qualitat de ciutadania, precisament és dir: «Em dirigeixo a tu en la meua llengua, i si no m'entens, canvio.» Però li poso la llengua no com a element distintiu per separar-me d'ells, sinó com un element que és pel qual s'han fet les llengües i pel qual té sentit la llengua catalana, que és l'expressió d'un poble, que és un element de comunicació, que no és un element de separació ni d'enfrontament.

Si us plau, senyors del PP i senyor Rafa López, no utilitzi la llengua catalana per trencar la convivència, que ens ha costat molt arribar fins aquí.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, jo utilitzo la llengua per entendre'm amb la gent –per entendre'm amb la gent. Jo, si cadascú, quan parla en català o parla en castellà, en anglès o en francès, té unes connotacions o unes identitats personals, ho respecto molt. Però jo utilitzo bàsicament la llengua per entendre'm amb la gent. Però per mi el més important –i potser la diferència entre vostè i jo és aquesta– és la gent, i el respecte a la gent, i a la llibertat de la gent.

Miri, jo vaig dir una cosa... I, fixi's, vostè, sempre que parlem d'això, ens posa, al Partit Popular –suposo que és un clisé, no?, els de sempre–, com a contrari a la llengua catalana. Jo vaig dir una cosa quan vam aprovar la Llei d'acollida; dic: «Miri, si vostès el que volen és crear patriotes que vagin a votar a les consultes independentistes que sí i siguin patriotes catalans, ensenyin només el català. Si vostès el que volen crear és gent que desconeixi la realitat de Catalunya, el seu passat, ensenyin només el castellà. Si vostès el que volen és crear ciutadans lliures, ensenyin les dues llengües.»

Vostè creu que perquè nosaltres defensem que s'ensenyin les dues llengües i que les dues llengües tinguin el mateix valor, això és anar en contra de Catalunya? Vostè creu que demanar llibertat, com demanem des del Partit Popular, és anar en contra de Catalunya? A mi no m'ha de donar, senyor Cleries, lliçons del que és Catalunya. A mi em sembla molt bé que vostè vingui a aquesta tribuna i ens digui: «Estem a Catalunya.» Ja ho sabem, tots els diputats i diputades del Partit Popular sabem que estem a Catalunya. La diferència és el que vostè entén que ha de ser Catalunya.

I sap què li dic? Escolti, per vostè Catalunya pot ser només una, per nosaltres és plural. I per nosaltres els ciutadans castellanoparlants no són ni han de ser mai ciutadans de segona a la seva pròpia terra, perquè, per cert..., o poder per vostè els ciutadans castellanoparlants són gent de segona. Per nosaltres no volem que ho siguin, i li ho dic amb tota claredat. I, per tant, les llengües pròpies dels catalans són dues, i la gent que ve aquí ho ha de saber. Per tant, no fem més gran el que separa, la distància entre la Catalunya oficial que vostè representa i la Catalunya real que intentem representar altres.

I, escolti, senyor conseller, si us plau, vostè ens parla d'electoralisme? Però si el senyor Homs va fer les seves declaracions –fixi's, eh?–, el senyor Homs fa aquestes declaracions el dia després que surti una enquesta! És a dir, fins ara no sabíem quina era la posició de la Generalitat de Catalunya, perquè, amb tot el respecte, entre la mala maror que hi havia hagut pel nomenament del secretari d'Immigració de la Generalitat de Catalunya... No hi entraré, no hi entraré per respecte a alguns presents en aquesta sala, no hi entrarem. Però entre aquesta mala maror i els retalls continuats que vostè ens presentava, no li havia donat

temps, encara, de dir quina era la política d'integració. I ara, avui, era l'oportunitat que tenia vostè per parlar de quina era la política d'integració.

I per què li parlo dels diversos municipis? I vostè diu: «No, és que ens presenta aquí els diputats i diputades candidats.» És que són diputats i diputades que trepitgen territori i que coneixen la realitat del territori. I jo li dic: escolti, senyor Cleries, hi ha una realitat al territori preocupant –preocupant. I quan vostè ens parla d'aquest pacte amb els municipis..., nosaltres li presentarem i ja fa poc presentàvem a la Llei d'acollida una modificació per incloure el contracte d'integració, que espero, amb aquest deler que vostè ens diu de drets i deures, que vostè ho recolzi. Però estem parlant de diputats que trepitgen el territori, i per això jo li posava casos reals del que està passant al territori. I la seva obligació, senyor conseller, és explicar-nos quina és la política d'integració que farà, i no només complir amb la llei i no només complir amb els pactes.

Per descomptat, amb la llei i amb els pactes s'ha de complir. Però, més enllà d'exigir als immigrants que vénen a casa nostra requisits lingüístics, què farà, senyor conseller? Perquè li recordo que fa poc vam viure un episodi a Vic, on el seu alcalde de Vic deia una cosa i vostè deia una altra cosa aquí al Parlament de Catalunya, quan parlàvem del padró municipal. Jo me'n recordo, dels debats aquí del padró municipal, que el Partit Popular deia: «Escolti, és que no és acceptable que una persona es pugui empadronar sense cap tipus d'identificació.» Aquí se'ns deia de tot, i després vèiem quina és la realitat dels municipis, quina és la realitat de l'Ajuntament de Vic, quina és la realitat que ens deien els municipis, que ens deien: «Escoltin, no tenim recursos per poder implementar aquestes polítiques.» Perquè una cosa és venir aquí i parlar de valors i donar lliçons de patriotisme a què vostè ens té acostumats, a aquest patriotisme social; però una altra cosa són els recursos. La solidaritat, senyor conseller, són recursos. I a mi em sembla molt bé que vostè hagi fet un pacte amb l'Associació de Municipis de Catalunya, amb la federació, però, més enllà, quines polítiques farà amb els municipis?

Perquè tenim... Senyor conseller, vostè parla del got trencat; fa molt temps que alguns gots estan trencats. És que fem la ficció com si no s'hagués trencat cap got; fa molt temps que hi ha gots trencats. Jo el que li dic és: quina política de reconstrucció social té per a alguns barris de Catalunya? I és un tema molt important. I no és un tema que només es parli –i amb això acabo, senyora presidenta– quan vénen eleccions. Fa molt temps que el nostre partit en parla, fa molt temps que el nostre partit hi fa referència, i potser si el debat està viu...

La presidenta

Senyor diputat...

Rafael López i Rueda

...és perquè... –acabo, senyora presidenta–, si el debat està viu és perquè el nostre partit, amb sentit de responsabilitat, ha mantingut aquest debat que tant im-

porta als ciutadans i ciutadanes de Catalunya viu, i no només, com fa el seu Govern, quan surt una enquesta. Gràcies, senyor conseller, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor diputat, vostè ens parla d'una llengua per entendre'ns. No és precisament el que diu la seva cap de files a Madrid, la senyora Soraya Sáenz, perquè ella parla de «la llengua madre», eh?, i es veu que la nostra, la catalana, no ho és. Doncs, sàpiga que és la de molts, també. I, per tant, nosaltres no canviem aquestes realitats. Perquè, aleshores, si parléssim per entendre'ns, com que el permís de residència dóna la possibilitat de ser un permís per desplaçar-se per la Unió Europea, podríem ensenyar anglès, no? Això potser els agradaria més, als del Partit Popular, no? Vull dir, escolti, estem a Catalunya, i a Catalunya ensenyem la llengua catalana i la llengua castellana. I és això el que diu la llei, no tinc ganes de repassar-li els articles, vostè la coneix bé, la llei, i sap que diu això. Per tant, no ens ho canviï.

Vostè ens parla de llibertat. Oferir la llengua catalana també és llibertat, perquè és la llibertat de poder-se expressar en català. I vostè sap que a Catalunya ningú té cap problema per motiu lingüístic; alguns el volen fabricar, perquè els pot anar bé electoralment, però no és per això. I aquí jo podria dir, dels bancs dels diferents grups, que tothom està en el territori; no vivim aquí a l'escó, tothom està en el territori. Clar, diu unes coses, senyor López... Tothom, quan miro les cares de totes les diputades i diputats, siguin del partit que siguin, tothom està en el territori i, per tant, tothom el coneix bé, el territori.

I evidentment... Vostè diu: «Vostè vol fabricar patriotes.» El que volem no és una fàbrica, és construir una cohesió de ciutadans i ciutadanes amb drets i deures; aquesta és la nostra política d'integració. Un país d'estrangers no funciona, un país amb 1 milió d'estrangers no funciona. El que cal és que aquest milió de persones que quan arriben es poden sentir estrangeres s'arrelin a aquest país, se'l facin seu, des del seu bagatge personal, sense renunciar a res, hi participin, facin convivència, es relacionin, no només amb les associacions dels seus països d'origen, també participant en associacions de tot tipus; i ho veiem amb els castellers mateix, doncs, que veus nois i noies i gent de totes les edats, d'origens molt diferents, però units, i és aquest, el sentit. I, per tant, els demanem això.

Vostè diu: «Quina política d'integració?» Escolti, nosaltres, amb els ajuntaments estem parlant per fer una política comuna d'integració, d'acollida. També en un moment de dificultat, perquè no hi hagi tensions, hem de garantir que tothom rebi els serveis socials que necessita, pel llistó que posem. Que no sigui, el llistó, que l'abaixem, perquè no tenim amb això prou recursos. I això ho hem dit: la cohesió, en aquests temes tan

bàsics..., precisament hi hem de ser, i hem d'estar al costat de tots: del qui porta aquí tota la vida, del que ha vingut fa vint anys, del que acaba d'arribar o del que arribarà demà.

I amb això Catalunya sempre ha estat un país d'acollida, de convivència. Per què? Perquè la nostra història s'ha fet en un país de pas, que molta gent hi ha perdut el pas i s'hi ha quedat. I avui molta gent que hi ve... I vostè es pensa que el catalanisme..., quan diu: «Vostè ve aquí a fer discursos», vostè es pensa que jo vaig amb una barretina i tan encastada que no veig re. Doncs, no vaig amb barretina, ni la porta tan ensorradada que no veig re. Veig la realitat del país, me l'estimo, estimem la gent i estimem a tothom: el qui acaba de venir i el qui hi porta molt temps.

Per què? Perquè ens estimem la nació, la nació catalana. Senyor López, la nació catalana, ens l'estimem. I la volem construir, i volem que sigui com? Catalana. Perquè si Catalunya no és catalana... Perquè vostès no aniran a Andalusia a dir que Andalusia deixi de ser andalusina, ni jo ho desitjo. I per vostè sembla que nosaltres hem de renunciar al que som com a poble. I això s'ha forjat al llarg dels anys, i volem que la gent que ha vingut aquí a fer la seva terra –perquè, per a moltes de les persones que han vingut, aquest país passa a ser el seu–, volem que se sentin còmodes entre nosaltres, amb un sentit de cohesió, de convivència.

I en això els demanem una cosa molt senzilla: posin per davant les persones que vostè deia. Nosaltres també les hi posem, i per això els volem donar tots els elements d'integració: lingüístics, laborals, i també de coneixement del país, que és el que diu no només Catalunya, ho diu la Unió Europea. I això ho volem fer per què? Perquè un país són les persones; i el catalanisme, sap en què es basa: en el fet que el país comença en la gent, en un territori determinat, però posant les persones pel davant. I la nostra política d'integració no l'ha de fer patir, perquè és la que posen les persones, cada persona, per davant.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació

al Govern sobre la coordinació i l'impuls de la política lingüística (tram. 300-00027/09)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la coordinació i l'impuls de la política lingüística. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el motiu de la nostra interpellació és conèixer –amb un cert detall si és possible, més probablement del que varem tenir en el seu

moment en la Comissió de Cultura i Llengua— quin és el capteniment del Govern en allò que fa referència a la coordinació i l'impuls de la política lingüística. No entrarem en un tema que en aquell moment ja el vàrem comentar, que el vàrem avançar, i és que nosaltres consideràvem idoni, preferible, que aquesta política lingüística s'hagués fet des d'una perspectiva transversal, i creïem que per fer això era molt millor que aquest impuls s'hagués donat des de Presidència o des de vicepresidència. Però sí que, atès que vostè és el responsable d'aquesta matèria, volem conèixer quin és el seu capteniment, i li avanço que ho farem en tres línies, en tres aspectes, un dels quals, a més a més, serà probablement redundant—espero que amb un to sensiblement diferent— amb la interpellació anterior.

Primera qüestió. El que volem conèixer és: el recurs que en el seu moment es va acceptar per part del Tribunal Constitucional, que la sentència del Tribunal Constitucional afecta de forma clara, almenys en allò que diu, algunes normes aprovades per aquest Parlament, ha afectat, a més a més, de forma directa algun reglament aprovat per algun ajuntament i, concretament, per la Diputació de Girona, i volem conèixer, en primer lloc, quin és el seu capteniment, què pensa fer al voltant d'aquest repte que significa, al nostre entendre, un obstacle important, que espero que tots plegats sabrem superar.

Segon aspecte. Ens agradaria conèixer també, tenint en compte que en l'anterior legislatura es va fer, al nostre entendre, un salt important—m'atreiria a dir que històric— en allò que fa referència a l'avenç legislatiu del català, en aspectes com el cinema, com l'acollida, com el Codi de consum, voldríem saber també quin és el seu capteniment en aquesta matèria, és a dir, si vostè seguirà l'ambició de l'anterior Govern, en quins terminis ho farà i, en definitiva, si avançarem o no en aquesta matèria.

I per últim, també—i això enllaça amb l'anterior interpellació—, volem conèixer també el seu capteniment en un tema que per nosaltres és essencial, i és el paper del català com a instrument de cohesió social, com a instrument d'oportunitats. I de retruc amb això, un element que ens preocupa, i és la possible retallada de recursos que es pot donar o que s'han anunciat per part del seu Govern en allò que fa referència al Consorci de Normalització Lingüística, eina bàsica, fonamental, per desplegar la Llei d'acollida i, en definitiva, per donar oportunitats als ciutadans i ciutadanes.

En tot cas, anem per parts. La primera qüestió que li plantejàvem és el que és el balanç d'allò que es va fer en l'anterior Govern. Nosaltres entenem i estic convençut que vostè, que té una sensibilitat diria que ostensiblement diferent de la que tenen altres membres del Govern en allò que fa referència a valorar la feina que es va fer en l'anterior legislatura, coincidirà amb nosaltres que en l'anterior legislatura es van donar salts importants, transcendents, en allò que representa l'avenç de la llengua catalana en aspectes que fins ara eren, diria, pràcticament marginals, que eren pràcticament marginals: Llei del cinema—estem parlant en aquests moments d'un 3 per cent només de les projeccions en català—, Llei també del Codi de consum. Però

també es va avançar en aspectes a nivell de dinamització social—el tema de voluntaris per la llengua—, i s'ha avançat també—i això també vull remarcar-ho— des de la mateixa societat civil. I en aquest sentit voldria emfatitzar l'excel·lent notícia que representa que un dels primers diaris que es fan en aquest país s'hagi decidit, finalment—dic «finalment», després de més de cent anys—, a treure també una edició en català. Això són passes importants, però, lògicament, el que ens convé és conèixer, en aquest sentit, quin és el capteniment del Govern en aquesta matèria.

La primera qüestió que volem plantejar-li és el tema de la retallada. Hi ha una retallada del Tribunal Constitucional que afecta allò que és la política lingüística, que ha començat a tenir algunes repercussions en allò que fa referència a la immersió lingüística i que també ha estat, de retruc, o ha tingut repercussions en el seu moment en l'Ajuntament de Girona i la Diputació de Girona, que en el seu moment varen impulsar reglaments per garantir l'ús del català. En aquest sentit, volem conèixer si vostè mantindrà, en aquest sentit, una actitud de fermesa, quin serà el seu capteniment en aquesta matèria, que per nosaltres és un tema absolutament preocupant, perquè prou farem de fer avenços, prou farem d'intentar aconseguir una normalització plena del català, si resulta que des de Madrid, amb una incomprensió notable, el que es fa és no tenir en consideració aquests avenços. No tenir en consideració, a més a més, allò que en el seu moment el poble de Catalunya va votar en referèndum, ni tenir en consideració tampoc allò que en el seu moment els ciutadans i ciutadanes d'aquest país varen reclamar sortint pacíficament al carrer, i és que aquest país tingués dret a decidir, també, lògicament, en aquesta matèria.

Com li comentava anteriorment, en l'anterior legislatura, al nostre entendre, es va donar un salt transcendental en algunes matèries. No ens entretindrem a resseguir-ho, perquè probablement ens faríem molt llargs, però sí que voldria i voldríem saber quin és el seu capteniment a l'hora de desplegar algun d'aquests instruments; per exemple, la Llei del cinema, sobretot en allò que fa referència a l'article 18, que, com bé sap vostè, garanteix el que són els drets lingüístics, l'accés lingüístic. Sabem, en aquest sentit, que l'anterior conseller li ha deixat al damunt de la taula el reglament llest, o gairebé llest, com a mínim, per començar la seva circulació en el que és el Govern, i, per tant, el que volem saber és si vostè mantindrà l'ambició desplegada en aquest reglament, en quins terminis el desplegarà i si, en definitiva, allò que es preveu en aquesta Llei del cinema, que és que d'aquí a cinc anys puguem tenir garantit el dret d'accedir al cinema en català, si realment serà així.

Per altra banda, també volem conèixer, en allò que fa referència a la Llei del Codi de consum, si aquesta missió també es mantindrà; si garantirà que es compleixi l'article vuitè, que fa referència als drets lingüístics de les persones consumidores i que diu, entre altres coses, coses tan importants com que els ciutadans tenen dret a rebre en català les informacions necessàries per al consum, la informació de caràcter fix, les factures o els contractes. De quina forma vetllarà vos-

tè, com a responsable de coordinar la política lingüística del Govern, perquè això sigui realment possible?, és una altra pregunta que li volem plantejar i un altre interrogant, també, que volem deixar al damunt de la taula.

La tercera reflexió la volem fer sobre un tema que és transcendental i que, a més a més, enllaça..., i volem fer-ho de forma més mesurada i serena del que s'ha fet a l'anterior interpellació. I és el paper de la llengua des d'un punt de vista de cohesió social. Perquè segurament que tots coincidirem que avui dia el català no és només un element central des d'un punt de vista d'identitat, no és només probablement la millor aportació que ha fet aquest país a nivell de cultura, a nivell de comunicació, sinó que també és i juga un paper absolutament clau en allò que és la cohesió social del nostre país. Aquests últims anys, aquests últims deu anys, hem viscut una onada migratòria sense precedents; sí que hi han precedents però, lògicament, pel que fa a la seva quantitat i a la seva qualitat és ostensiblement diferent. I això ha canviat la fisonomia dels nostres carrers, barris, de les nostres ciutats. I en aquest sentit un element central –no dic que sigui el central, però un element central– és garantir el ple accés a la llengua catalana. Perquè per a la llengua catalana és, en definitiva, oportunitats, i en un moment de crisi econòmica val la pena també que ho remarquem, però la llengua catalana també és cohesió social, és un element d'integració i de cohesió social. I en aquest sentit, i dit de forma molt categòrica, invertir en política lingüística, en aquests moments, a Catalunya, és també invertir en política social. I retallar en política lingüística també és, en definitiva, retallar en política social i fer un mal servei a la cohesió d'aquest país.

En aquest sentit, la posició, el posicionament del Govern –i s'ha comentat a l'anterior interpellació– ha estat un xic erràtic, ho hem de reconèixer. No és la primera vegada, perquè estan acostumats a fer-ho: ens surt un dia el portaveu del Govern dient que s'exigirà als immigrants que coneguin el català, i l'endemà mateix apareix el conseller de Benestar i Família dient-nos una cosa diferent, dient-nos que això depèn de l'Estat i dient-nos que el que farà –com no podria ser d'altra forma, lògicament– és aplicar el que diu exactament la Llei d'acollida, que diu, ni més ni menys, que «el Govern ha de promoure la formalització de convenis o acords amb l'Administració general de l'Estat per tal que les certificacions tinguin efecte en el si dels procediments administratius d'estrangeria, d'adquisició de nacionalitat i d'altres, d'acord amb la legislació vigent». I, en definitiva, el que volem saber és amb quina versió ens hem de quedar, o amb quina versió ens diu que ens quedem vostè: si amb la versió del portaveu del Govern o, en definitiva, amb la versió que ens assenyalava el conseller de Benestar i Família.

Però, al marge d'aquesta confusió, allò que sí que ens sembla rellevant és de quina forma es garantirà. Perquè, més enllà d'aquest debat, allò que és realment substantiu és quins recursos posa el Govern per tal de garantir que aquesta exigència o aquest dret d'accés al català que han de tenir els nous catalans i catalanes es trobaran realment garantits. I en aquest sentit vull ci-

tar també unes paraules seves. Vostè, pràcticament en la primera entrevista que va concedir, una vegada va ser nomenat conseller, deia que un dels grans reptes que tenim en aquest país és garantir precisament l'accés del català a la població nouvinguda. Hi coincidim plenament; però per a això, lògicament, calen recursos, i volem, en aquest sentit, conèixer quins són els recursos.

I assenyalava aquesta contradicció, i voldria citar-lo, un responsable de Fedelatina; deia textualment, diu: «Ens sembla contradictori que, mentre es planteja l'exigència futura del català, la seva entitat segueixi pendent de poder continuar impartint cursos de català.» O deien també els responsables del Consorci per a la Normalització Lingüística, els responsables sindicals, que «l'Administració pública exigeix uns coneixements de català i no pot garantir l'oferta formativa». Per tant, en tot cas, menys declaracions, i recursos per garantir el que per nosaltres és substantiu, que és que els ciutadans i ciutadanes tinguin accés al català.

Volem, en definitiva, conèixer quina serà la seva política amb referència al consorci, que és un instrument idoni i, a més a més, situat en el punt central de la Llei d'acollida que va aprovar aquest Parlament en la passada legislatura, i que a més a més va introduir aquest paper central per una esmena, precisament, de Convergència i Unió. Volem que aquest paper central el tingui, i entenem que en aquests moments és absolutament prioritari, central, no només que no es retallin recursos del consorci, sinó que es reforci i se li doni l'impuls necessari per tal de complir aquesta funció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la seva resposta, el conseller de Cultura, senyor Ferran Mascarell.

El conseller de Cultura

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat, per la interpellació. Vostè feia un balanç de l'anterior legislatura, i qualificava de salts importants els que es van fer. I ja vaig dir en la meua compareixença aquí en el Parlament que de cap manera plantejaria les polítiques que s'havien de desplegar a partir de la idea de..., o a partir de la crítica a les coses que s'havien fet. Certament, la legislatura anterior, des del punt de vista de les normes o dels reglaments o de les lleis, sobretot, que es van desplegar, va tenir, ha tingut una importància no menor. També em reconeixerà que són gairebé totes lleis que s'han aprovat en l'últim període, en l'últim moment de l'anterior legislatura, i em reconeixerà que, com a conseqüència, estan totes, totes o en gran mesura, per desplegar. Per tant, un dels grans objectius d'aquesta legislatura haurà de ser necessàriament desplegar totes i cadascuna d'aquestes lleis.

Vostè m'ha parlat de transversalitat. La transversalitat funciona sobre alguns criteris que em penso que compartirem. El primer és de les eines. Hi ha un conjunt

d'eines que ben utilitzades ens permetran la transversalitat de les polítiques lingüístiques. La transversalitat lingüística hauria de ser una premissa del conjunt de les activitats, no només del Govern sinó del conjunt de les entitats, del Govern i del conjunt de les entitats que tenen, a nivell de la societat, la voluntat d'impulsar el millor ús del català.

Eines que tenim i que farem servir i que desplegarem amb una mica més, si em permet vostè, de convicció de la que ha estat utilitzada fins ara. La Comissió Tècnica de Política Lingüística és una comissió que amb prou feines ha funcionat; és una comissió que presidirà el mateix conseller de Cultura, i de Política Lingüística, i que reuneix, acull, desplega activitats en el si de la vida administrativa del Govern de Catalunya a través dels secretaris generals dels departaments. Primera eina.

Segona eina: la Xarxa Tècnica de Política Lingüística, que és la que acull tots aquells responsables que en els diferents departaments tenen aquesta missió; presidits per la directora general de Política Lingüística, han començat ja a desplegar la seva activitat.

Tercera eina fonamental, i després en parlaré més: el Consorci per a la Normalització Lingüística. El Consorci per a la Normalització Lingüística està bé que vostè el vindiqui i jo el vindico, és una eina essencial en la vida del millorament de la nostra llengua, però també és veritat que té moltes coses que cal arreglar –moltes coses que cal arreglar–; els grups parlamentaris estan parlant amb diferents grups de dins del mateix consorci interessats a millorar la situació que en aquests moments hem heretat, la situació en què en aquests moments es troba el consorci.

Hi ha una quarta eina, no menor, per una determinada dimensió del projecte lingüístic català, que és l'Institut Ramon Llull.

Per tant, aquestes comissions que acabo d'esmentar, més l'Institut Ramon Llull, més el mateix Consorci per a la Normalització han de ser les eines fonamentals per poder desplegar aquesta transversalitat a què vostè apel·lava.

A mi no em preocupa especialment on està la política lingüística; el que em preocupa és que el conjunt d'eines s'utilitzin i que el conjunt de departaments de l'Administració pública creguin, tinguin l'absoluta certesa que són essencials. No es llegeix, no s'aprèn a llegir només a les classes de literatura, no s'aprèn a desplegar la fortalesa lingüística del nostre país només en el departament corresponent; se n'ha d'aprendre de manera transversal i amb convicció per part de tots, eh? I aquest ha de ser un principi..., no és diferent, n'estic segur, del que l'anterior Govern aplicava, però ha de ser un principi que s'ha de desplegar amb absoluta convicció.

Per tant, primer, les eines. La segona qüestió són els consensos. I des del consens s'han de construir i millorar algunes de les eines que hem tingut fins ara. Per mi, el Consell Social de la Llengua Catalana, en la seva funció estratègica, és essencial –és essencial–, i crec que se li pot treure més rendiment, i crec que és

normal que el Consell Social de la Llengua Catalana vulgui tenir un paper més preminent, perquè és l'element estratègic que ens permet saber cap a on hem de treballar, en quina direcció hem de treballar plegats Administració pública i societat.

I aquí podríem posar-hi una cosa que també va ser plantejada en l'anterior legislatura, però que s'ha de desplegar, que és el Consell Social de la Llengua de Signes de Catalunya, que també és una eina de consens que ens permetrà progressar en aquesta direcció. Per tant, consens; eines, consens.

Tercera qüestió: polítiques. El marc que nosaltres tenim per desplegar està perfectament definit; el marc, no les polítiques. El marc es deriva de la Llei del cinema, certament, de la Llei d'acollida, de la Llei de consum, de la Llei de l'occità i de la Llei de la llengua de signes catalana. Aquestes lleis, com vostè sap, especialment, vostè hi ha fet referència, la Llei de cinema, per exemple, són lleis que estan acordades amb un grau notable de consens, però també desplegades poc, perquè van ser aprovades en els moments finals d'aquesta legislatura.

Vostè em pregunta si les desplegarem amb convicció: absoluta convicció. Les lleis es fan per ser aplicades, i jo tinc la convicció que probablement el nostre país hauria de fer menys lleis però les que té aplicar-les amb convicció. Per tant, si em parla de convicció, no pateixi, que totes i cadascuna d'elles marquen un horitzó de conviccions i de polítiques que respectarem, no només respectarem sinó que mirarem d'interpretar en la seva versió màxima.

Algunes d'aquestes lleis tenen incògnites o aspectes que cal..., estem en el procés de desplegament. Em parla de la Llei de cinema i em diu: «Hi havia un reglament.» Certament, hi havia un reglament, és cert, per això he somrigut quan vostè ho ha dit, i li agraeixo al conseller Tresserras que em deixés el reglament. El que no ha dit vostè és que el reglament en aquells aspectes més difícils, que és l'article 17, l'article 18, tenia un parèntesi obert, eh?, un parèntesi on cal posar algunes de les qüestions més importants.

Però fixi's, hi afegeixo: la Llei de cinema es desplegarà des de l'article 17, l'article 18 i l'article 24, i l'objectiu de la llei està perfectament definit, que és superar aquesta quota insignificant del 3 per cent de cinema en català. Des de l'article 17, des de l'article 18 i des de l'article 24 desplegarem els preceptes de la llei per aconseguir que una quota, la que marca la llei, important, en aquest període de cinc anys –en aquest període de cinc anys– tingui vigència en la realitat catalana.

I ho farem a més a més necessàriament, no es pot fer d'altra manera, amb consens amb els grups, amb el conjunt d'exhibidors i distribuïdors que tenen la potestat de portar entre nosaltres pel·lícules produïdes en altres latituds. Però ho farem també des de la mateixa producció de cinema en català. I ho farem també des de la transformació del model de distribució i exhibició, a través del que representa, així ho diu l'article número 24, la digitalització de les sales, que permetrà, n'estic convençut, un salt d'escala en aquest objectiu que tots plegats tenim, teníem.

Les altres lleis que vostè ha esmentat, em diu si les aplicarem amb convicció; la Llei del consum, l'article 8: el dret a rebre en català... Sí; sí, sí, el que proposa la llei em penso que és el que s'ha de reglamentar i complir; no veig cap motiu per dir una cosa diferent. Jo entenc que vostè en tingui el dubte, però ja li vaig dir en la primera compareixença que vaig fer que el nostre objectiu des del punt de vista lingüístic és que tot aquest conjunt de marc legal que hem definit, que, insisteixo, està definit amb un grau notable de consens, es desplegui amb absoluta convicció.

De les polítiques se'n deriven programes. Aquí sí que em permetrà que, si vostè vol, en una propera compareixença o, si vostè vol, amb una interpellació de vostè, pugui presentar refets el conjunt de programes que hem anat desplegant al llarg d'aquests anys o els que haurem de desplegar de nou.

Els programes poden ser de mera continuïtat, poden ser revisats, poden ser millorats i poden ser ampliats, i en aquesta línia estem treballant. A mi m'agradaria que aquest conjunt de programes no fossin pedaços de programes anteriors que es fan per inèrcia, sinó que es fessin des de la voluntat, voluntat, a més a més, des del consens, no pas per rectificar o per criticar el que s'ha fet, sinó per la necessitat –crec que és bo fer-ho– de revisar tot allò que s'ha anat fent i posar-ho al dia.

Per tant, sí, certament, desplegarem programes de tota naturalesa vinculats al conjunt de lleis que acabem de desplegar, perquè els objectius de fons que vostè esmentava em penso que no són gaire diferents dels que jo vaig explicar en la meua primera compareixença. Nosaltres, des del punt de vista del català, volem que els ciutadans, els ciutadans de Catalunya, puguin viure plenament en català; volem que la política lingüística sigui vista en positiu –en positiu–, com un dret dels ciutadans a expressar-se còmodament en la llengua que els sembli més oportú. Volem un consens favorable en l'ús del català en els principals sectors de la societat.

Vostè ha esmentat *La Vanguardia*, i té raó –té raó–; el fet que un diari com *La Vanguardia* aconsegueixi materialitzar la seva edició en català és un gran fet per tots nosaltres. Em penso que des del punt de vista de les polítiques, doncs, concretarem, desplegarem tot aquest conjunt de preocupacions que vostè esmentava, que, des del punt de vista del seu marc legal i conceptual, em penso –em penso– que compartim plenament.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Senyor Bosch, té la paraula per al seu torn de rèplica.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, concreció, volem, en tres temes. Està bé, nosaltres compartim les línies generals d'allò que ha esbossat, com no podria ser d'altra forma, perquè a més a més estem parlant de marcs legislatius que es van aprovar i impulsar en l'anterior legislatura, amb un ampli con-

sens d'aquesta cambra, però el que ens interessaria és concreció.

Nosaltres coneixem, com a mínim, en el cas, ho reitere, de la Llei del cinema, que hi ha un reglament; fins i tot l'he vist personalment, i aquest reglament existeix, i a més a més conté tot allò que ha de contenir. I, per tant, el que li pertoca a vostè és desplegar-lo, no només amb la màxima diligència, sinó a més a més amb la mateixa ambició que hi ha en el reglament. I aquest reglament, a més a més, existeix..., i no només existeix, sinó que a banda de tot ha iniciat, si no vaig errat, també, el seu recorregut en allò que fa referència a la Llei d'acollida. Per tant, el que li reitere aquí és, si pot ser, que en la seva segona intervenció ens pugui concretar amb més precisió quin calendari té previst tant en una llei com en l'altra.

Dos aspectes. Un altre aspecte ens preocupa, i ens preocupa bàsicament perquè dóna la impressió, almenys per allò que hem conegut en aquests últims dies, en allò que fa referència a les notícies, que hi ha poca sensibilitat per part d'aquest Govern allò, a l'hora d'aplicar les retallades. I lògicament, quan un Govern retalla, ha de prioritzar. Però em sembla difícilment justificable que aquest Govern hagi decidit retallar un programa que té un cost econòmic tan reduït com és el programa Profit, que permetia superar un element que per nosaltres era important, que és la distància que existia o el fet que bona part de les persones que ateni- en en el sector de la restauració no coneixen el català, que l'hagi suprimit, i a més a més que l'hagi suprimit, ho repeteixo, amb un cost tan reduït com el que té en aquests moments.

Però també ens preocupa que aquest Govern hagi donat instruccions a diferents departaments, pràcticament de forma lineal, com si res tingués importància –o com si tot tingués exactament la mateixa importància, per ser més precisos–, i que hagi donat, per exemple, tal com ens han comunicat avui des del comitè d'empresa del Consorci per a la Normalització Lingüística..., que hagi comunicat que hi haurà una retallada d'entre el 10 i el 15 per cent en el consorci.

Si es produeix aquesta retallada, no només serà impossible que puguem consolidar els recursos que hi havia l'any anterior, que estem parlant de més de 127.000 persones que hi van accedir aquest curs, el doble de les que hi havia el 2004, sinó que a més a més serà impossible un altre element que és substantiu, que és el paper que ha de tenir el consorci en el desplegament de la Llei d'acollida.

Aquest paper no només exigeix mantenir els recursos, exigeix també incrementar-los; exigeix reformar de forma adequada –així li ho reconec, també, lògicament– el que és el consorci i el paper que ha de tenir avui dia; exigeix donar estabilitat al pressupost del consorci, que no hàgim de dependre només d'un pressupost en bona part extraordinari, i exigeix, en definitiva, ho repeteixo, fer aquelles reformes que siguin necessàries per tal que el consorci pugui fer la funció que ha de fer avui dia.

Per tant, ens preocupa; ens preocupa i en tot cas voldríem que aquí ens confirmés de quina forma ento-

marà el Govern allò que ha de ser aquest paper que té assignat a través de la Llei d'acollida el Consorci per a la Normalització Lingüística i també de quina forma pensa potenciar aquest instrument; instrument, li ho reitero, que va venir sobretot especificat de forma molt clara a través d'una esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i seria, diguem-ne, certament contradictori que aquells que en el seu moment varen demanar-nos de forma específica que constés en la Llei que el consorci havia de ser l'instrument idoni per potenciar l'ensenyament del català a la població nouvinguda avui dia intentessin retallar aquest aspecte.

Per tant, li demanaria que en aquesta segona intervenció ens concretés. Segurament que estem d'acord en les eines, estem d'acord també en aquest desplegament normatiu, però el que volem conèixer és si pel seu Govern la política lingüística, la política de suport a la llengua catalana, serà o no serà una prioritat, i si això es concretarà de forma important en allò que és els pressupostos. Perquè –li reitero allò que li comentava– avui la defensa del català no és només una qüestió identitària, no és només una qüestió de defensa de la cultura, és també un instrument de cohesió social, és un instrument de noves oportunitats per a la gent que han vingut a aquest país i un instrument de reforçament de la cohesió social en el nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller de Cultura

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, em planteja alguna ampliació de les coses ja dites, especialment sobre la Llei de cinema i sobre els ajustos o, com vostè planteja, retallades.

Sobre la Llei de cinema, escolti, no ens posarem ara a discutir si el reglament està més o menys acabat; com a mínim li puc assegurar que, tal com el tenim, doncs, necessita encara, ha necessitat encara una bona feina per poder-lo desplegar. Bàsicament per una raó: perquè la llei planteja uns objectius ambiciosos que necessiten, en els aspectes més ambiciosos –i que precisament no vénen determinats per la nostra pròpia acció, sinó pels acords amb tercers–, definicions que ens permetin assegurar que no quedem tranquils simplement proposant-los, sinó que tenim l'oportunitat i la possibilitat d'aconseguir-los, eh? Estem parlant d'una cosa en la qual ha estat ensopegant la societat catalana, si em permet dir-ho així, des de fa pràcticament vint anys. Com vostè sap, hi han alguns àmbits en què la normalització del català s'ha produït amb una certa claredat i amb una certa eficiència; n'hi ha d'altres que no. El del cinema és un dels que no ha avançat.

El reglament ho arreglarà?, la llei ho arreglarà? Sí, sempre que siguem capaços de teixir complicitats amb sectors del món privat, de la iniciativa d'aquest

país, que hi tenen una incidència fonamental, eh? Com vostè sap, no depèn només de nosaltres. Depèn, sí, de nosaltres en un parell d'aspectes que ja he mencionat i que no cal que repeteixi. El que té a veure amb la pròpia producció de cinema en català, les últimes fornades posen en relleu que, si es fa bé, es pot tenir cinema en català fet, produït a Catalunya, i es posa en relleu que aquest cinema pot tenir una mica més de públic. Però s'ha de crear públic, i el públic necessita el cinema en català ben fet a Catalunya i necessita acords, encara, necessàriament, acords amb els exhibidors i distribuïdors internacionals per aconseguir un determinat i bon nivell de doblatge. I això, com vostè sap, demana un procés de desplegament de la llei que sigui no de cara a la galeria, sinó que permeti que això es concreti, i que sigui factible, i que es materialitzi, i que d'una vegada allò que no s'ha aconseguit i que no van aconseguir les dues últimes legislatures, com no ho havien aconseguit les tres o quatre anteriors legislatures, es materialitzi. El repte de materialitzar-ho el tenim, l'assumeixo i l'assumim, però és un repte que encara no s'ha aconseguit i portem unes quantes legislatures de vida autonòmica, eh? Per tant, no em faci córrer, en el sentit de quedar content dient vostè: «Ja tinc el reglament», sinó que permeti'm que posi sobre la taula un reglament que tingui la certesa que serà guanyador. En això estem, eh?

Per tant, em demana calendari? El que necessitem –el que necessitem–, perquè aquell que aprovem tingui la certesa que serà guanyador. No pateixi, de tota manera, que estem en un horitzó de setmanes, no de mesos; tingui la certesa que ja estem treballant amb els interlocutors, no estem al despatx esperant, amb els interlocutors, distribuïdors i exhibidors hem començat a treballar, eh? I, per tant, els elements estan sobre la taula. Estem treballant, hi insisteixo, en els tres o quatre eixos que es desprenen de l'article 17, de l'article 18 i de l'article 24.

Pel que fa a la qüestió dels recursos, jo de vegades tinc la impressió que es parla, amb relació a aquest assumpte dels ajustaments, com si ens fes gràcia i ens produís plaer reduir. Escolti, a cap conseller li produeix plaer reduir, a cap consellera li produeix plaer reduir cap programa. Ja hem dit des del primer dia que les polítiques de reducció, que tenen a veure amb un altre bé nacional, que és l'estabilitat i la fortaleça econòmica –sembla com si això no tingui a veure amb la realitat social en què vivim–, es faran amb la màxima pulcritud.

I amb el consorci també, perquè el consorci és una realitat que al meu entendre haurem de posar-nos tots d'acord que necessita, si m'ho deixa dir així, una certa refundació d'objectius i de mirades. Allà hi treballa molta gent que fa una feina molt valuosa, es fa una feina i una activitat molt interessants i molt importants per al nostre país. No estic segur que el sentiment i la inquietud, no que hem creat aquests últims quinze dies, sinó que hem heretat, siguin els millors –no n'estic segur. I, per tant, tinc la impressió que hem de plantejar-nos la qüestió del consorci no en termes només dels diners que tindrem, que seran aproximadament els que teníem menys un 10 per cent, sinó d'objectius,

renovació d'objectius i d'intencions. I ho farem, perquè aquest és el nostre màxim compromís. Per cert, el programa «Profit» no està anul·lat.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les relacions
amb l'Ajuntament de Barcelona
(tram. 300-00028/09)

A continuació, el vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les relacions amb l'Ajuntament de Barcelona. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula, per exposar-la, l'il·lustre senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Honorable vicepresidenta del Govern i consellera de Relacions Institucionals, bé, torno a tenir el plaer de poder polemitzar amb vostè en aquest Parlament de Catalunya, segurament no sobre el que era habitual, que discutíem sempre –mitjans de comunicació. Avui li vull parlar d'una cosa que li competeix a vostè directament, en la seva funció, i que li competeix, òbviament, al seu Govern, que són les relacions amb institucions, i òbviament també del tema que ens ocupa més aquests dies a nivell parlamentari i a nivell polític, que són els temes de les retallades i els temes dels compromisos que han d'emprendre les administracions, les unes amb les altres.

Miri, jo alguna vegada li he comentat que els estudiosos del parlamentarisme deien que anys enrere es feia un altre tipus de parlamentarisme. Segurament el conseller Mascarell, que és historiador, ho sap, ho comenta, ho pensa, que en temps de la Segona República, doncs, hi havien oradors que dominaven la retòrica i l'oratòria amb molta habilitat i que potser no es feien els discursos tan tècnics i tan numèrics com es fan ara, i tan especialitzats, sinó que parlaven més o es parlava més de les utopies, de la política, dels plantejaments, dels valors, dels continguts; de la filosofia, fins i tot, del que ha de ser la política i el que inspiren les accions de govern. I jo..., la interpel·lació que li fem avui la volem centrar en dues qüestions principals: una amb una miqueta de filosofia, i l'altra, de qüestió estrictament concreta.

I la primera és que ens agradaria saber quina és la posició que té el Govern i si tenen clar quin és el concepte de capitalitat, de la capital del país, si tenen clar el que implica la capitalitat, si tenen clar el que impliquen les despeses de capitalitat, si tenen clar el que implica com un govern ha de tractar la capital del seu país, de la seva nació. I com ho contemplen. I si contemplen això o si pensen, per exemple, de manera immediata, presentar-nos ja els pressupostos, dir-nos què

contenen aquests pressupostos, o si ho pensen anar amagant d'una forma continuada, perquè ens trobem a les portes d'una contesa electoral i a vostès, evidentment, no els interessa discutir aquesta qüestió. Volem saber quin concepte tenen de capitalitat, com s'ho plantegen, com ho veuen.

I si tenen clar, també, una altra cosa: quin és el paper de la capital de Catalunya. Vostès són un partit que es diu nacionalista, una coalició que es diu nacionalista; nosaltres hem disseccionat durant molts anys que els governs anteriors del president Pujol van menystenir de manera sistemàtica la capital de Catalunya, i ens agradaria saber si vostès pensen continuar o pensen reeditar aquell tipus d'acció, aquell tipus de relació amb l'Ajuntament de Barcelona i amb la capital de Catalunya. Si vostès tenen clar, si el seu Govern té clar que la segona gran Administració d'aquest país, pel seu volum, pel seu dinamisme cultural, econòmic, etcètera, de serveis socials, etcètera, que és l'Ajuntament de Barcelona..., quin tipus de política volen vostès establir amb ells, quin tipus de relació.

I en últim lloc, en aquesta reflexió que li faig, si tenen present el servei general, el servei nacional, per entendre'ns, que oferta, que dona una capital d'un país com és Catalunya a moltíssima gent que no és sols barcelonina, sinó que dona un servei general a tot el país. I, clar, això, volem saber-ho –és la primera part–, si ho tenen clar o no, perquè, si no, ens cau la sospita que es mouen vostès amb aquell pairalisme, amb aquella manera de veure el país i de veure les ciutats que tenia el senyor Torras i Bages, amb una vessant, evidentment, una mica ruralista; o si es mouen també amb aquell discurs que feia el senyor Bonaventura Bassegoda, militant de la Lliga Regionalista, el partit que més s'assembla a vostès en aquests moments, per allà els anys vint, que ens deia que Barcelona, tota ella, era una claveguera on discorrien terribles feristes i en la qual volaven, per damunt d'ella, les papallones del vici.

Si vostès pensen que això és Barcelona, òbviament entenem el tipus de relació que volen establir amb la capital de Catalunya, amb el seu ajuntament, amb la seva institució. Si vostès plantegen una altra cosa, discutim-ne, parlem-ne, presentin els pressupostos i diguin-nos què pensen fer, quin rol volen per a la ciutat, quin discurs tenen davant de la capital de Catalunya, etcètera.

Aquesta és la primera part, que podríem dir-ne una miqueta més filosòfica, i m'agradaria que vostès ens marquessin clarament quin concepte, què pensen que ha de ser la capital de Catalunya.

I l'altra, segona gran qüestió, és més prosaica, és: volem saber si pensen ser coherents políticament, si pensen vostès dir-li al senyor Xavier Trias..., que fa quatre dies en el Ple de l'Ajuntament de Barcelona, després de fer una abrandada defensa de les seves posicions i de criticar d'una forma desmesurada l'equip de govern de la ciutat, va votar una resolució en la qual tirava per terra tota la seva política de retallades, tots els seus incompliments, etcètera. Jo li vull dir el que va votar, li vull llegir el que va votar el senyor Xavier Trias;

va votar una cosa com la següent: «Posar en funcionament de forma immediata els equipaments educatius, sanitaris i socials de la ciutat de Barcelona que ja estiguin construïts i garantir la finalització de les obres en equipaments previstes per a l'any 2011, així com la seva posada en funcionament tan bon punt estiguin construïts.» I va votar una altra cosa també; segurament si estigués aquí el senyor Mas-Colell s'esgarriaria, però també: «Garantir les transferències compromeses per mantenir la prestació dels serveis educatius, sanitaris i socials de la ciutat de Barcelona, de manera que aquests serveis no es vegin afectats per una reducció pressupostària de la Generalitat.» Li estava plantejant relacions polítiques, li estava plantejant coherència política, li estava plantejant correspondència entre el seu grup aquí, amb el que ha de votar el seu grup aquí, i el que representa el principal..., el cap de files, el candidat seu a l'Ajuntament de Barcelona.

Miri, senyora consellera..., senyora vicepresidenta –perdoni–, el nostre grup és conscient de la situació econòmica que pateix el país. El nostre grup és conscient dels efectes nocius de la crisi, dels problemes que tenim; són problemes realment seriosos. I el nostre grup ha manifestat el seu compromís per intentar sortir de la crisi tots plegats. Però, clar, ara bé, el nostre grup no pot fer costat a una política de mesures indiscriminades, com per exemple aquest matí, que ens hem assabentat pels mitjans de comunicació que tanquen una planta de l'Hospital de Sant Pau i que desmantellen una quantitat important de quiròfans. El nostre grup no pot compartir aquesta posició, que és altament sensible a les persones i als ciutadans de Catalunya. El nostre partit i el nostre grup no poden fer-los costat a vostès en unes retallades que no tenen nord, que estan fetes sense sistema, que no tenen criteri ni gradació. I, en aquest sentit, no li ho diem nosaltres, sinó que aquí un honorable exconseller, que en aquests moments no hi és, camarada d'Esquerra i ara funcionament..., amb el més pur liberalisme del país, els ha dit a vostès que han fet unes perdigonades en el que té a veure amb les retallades respecte al pressupost.

Per tant, en totes aquelles coses que afectin els serveis bàsics, en el terreny educatiu, sanitari, cultural, social, que són necessaris per garantir la cohesió social, vostès aquí no ens trobaran. I el que els estem demanant és el següent: que caracteritzin què volen per a la capital de Catalunya, que caracteritzin i que prioritzin i que mantinguin i que diguin com pensen fer les retallades, perquè som conscients que algunes se n'hauran de fer, però que n'hi han unes quantes, hi han unes línies vermelles que vostès no poden traspasar. I el que és més greu: no sols no les poden traspasar vostès, sinó que vostès no poden, ni deuen ni poden permetre que alguns correligionaris seus –ho dic en el millor sentit de la paraula– votin d'una manera que realment és d'una forma absolutament oportunista –absolutament oportunista– i que jo crec que vostè, com a vicepresidenta del Govern, com a responsable de Relacions Institucionals, com a membre important d'aquest Govern i del senyor Artur Mas, l'haurien de cridar a l'ordre o almenys dir-li: «Escolta, defensa allò que pensem tots nosaltres, que estem defensant al Par-

lament de Catalunya i que tu, de forma oportunista i tactivista, estàs defensant a l'Ajuntament de Barcelona.»

Hi insistim: quin concepte tenen de capitalitat? Com pensen explicar la incoherència de votar oportunísticament, com ha fet el senyor Trias? Com compliran els seus compromisos que tenen amb la ciutat de Barcelona? Què els pensen dir als ciutadans, per exemple, d'unes tres o quatre qüestions que li plantejaré ara, que saben que tenen finalitzades les obres d'equipament interior, que estan a punt d'entrar en funcionament i que vostès no les doten pressupostàriament, ordinàriament, com són la residència de gent gran de Sant Andreu, l'equipament públic per a discapacitats de Tres Pins, l'equipament públic del carrer Montnegre, les persones amb discapacitat de l'entitat Escat, les persones amb discapacitat d'altres entitats, com la Xop, el centre d'atenció d'infància Joan Torres, el centre d'atenció d'infància de Pujades, el CAP de Comte Borrell, el CUAP Nord Horta - Clínica Carmelitana, el CAP de Ciutat Meridiana, etcètera?

Escolti, no els demanem que facin això, eh?, els diem: «Això estava fet, això ha d'entrar en funcionament.» Els ciutadans de la nostra ciutat no poden estar a expenses d'una retallada gratuïta i que a més a més el principal responsable de l'oposició a l'Ajuntament de Barcelona tingui la barra, i permeti'm l'expressió, de votar i de dir «sí, sí, que es faci», i vostès aquí no voten en correspondència.

Bé, el que li plantejem ara no és nou. Saben vostès que s'han signat uns compromisos per part del Govern de la Generalitat entre l'any 2005 i 2008, es van signar aquests compromisos. El que li demanem en aquests moments és que compleixin aquests compromisos. No són compromisos nous, són compromisos fets pràcticament en un 80 i un 90 per cent. Els demanem que tinguin criteri en les retallades, que tinguin criteri a l'hora de manar, que tinguin criteri a l'hora de governar i que no ens vinguin amb subtileses com que cal mirar amb finesa, com deia el conseller Mascarell aquest matí, les coses; cal mirar amb sentit social...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Ferran i Serafini

...hi han línies vermelles que no es poden passar, i aquestes són: educació, sanitat, serveis socials i, si m'«apura», també cultura.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre a la interpellació, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, a ningú li estranya que vostè..., a ningú se'ns fa estrany que vostè és un

gran orador; de fet, ho ha demostrat moltes vegades aquí en aquesta tribuna.

Vostè és una miqueta com el flautista d'Hamelin, per això –deixi'm que també li ho digui, no?–, i vostè ara té un relat que vol construir, un discurs que és part de la seva filosofia, aquest de seguir culpabilitzant Convergència i Unió de tot allò que passa al país i especialment a la capital catalana. Però vostè obvia una cosa, obvia que han passat set anys que han governat vostès, i aquí té un lapsus mental, i, d'aquests set anys, dels incompliments flagrants, vostè no se'n recorda en absolut. Però en tot cas en parlarem; no pateixi que hi haurà temps de parlar-ne.

Vostè em parla del concepte de capitalitat que té, de Barcelona, Convergència i Unió. Jo crec que l'ha expressat clarament moltes vegades. Però deixi'm que li digui per damunt de tot una cosa que sí que m'agradaria que quedés molt clara, no?, que és el capteniment del Govern respecte a tots els aspectes que tenen relació amb l'Ajuntament de Barcelona, amb el cap i casal. I primer de tot es basen en una relació de respecte, en una relació de respecte, de col·laboració, de lleialtat, de cerca del consens i també de l'acord, tot i que sembla que no és assumible per les dues parts, no?

Escolti, nosaltres tenim molt, molt clar quina és la capital del nostre país, sabem que, a Catalunya, a més a més, exerceix aquesta capitalitat i aglutina més d'una cinquena part dels nostres ciutadans. Però nosaltres també som plenament conscients, i sempre ho hem estat, senyor Ferran, sempre ho hem estat, de la importància d'unes relacions fluides i dinàmiques de col·laboració, com li deia, franques, de diàleg entre les institucions, del Govern de la Generalitat i de l'ajuntament. Tot això li ho dic perquè aquest també és un govern compromès amb el territori, i no voldríem que l'arbre no ens deixés veure el bosc, no? Barcelona i la seva àrea metropolitana han de tenir un tracte especial, i el tenen per llei, pel seu pes demogràfic i també per la seva singularitat. Però, escolti, Catalunya no és únicament una ciutat, no és únicament Barcelona, és molt més que l'àrea metropolitana, i no està renyit exercir la defensa de la capitalitat amb voler un país equilibrat.

I jo li deia que les relacions entre el Govern de la Generalitat i l'ajuntament han d'estar basades en el fet que les dues administracions ens hem de posar d'acord, d'acord, senyor Ferran, amb un pla de prioritats per tal de cobrir amb seny, amb seny i sentit comú, les polítiques més urgents, més necessàries, amb el coneixement, i vostè en feia esment, que els recursos públics, com vostè sap, doncs, són limitats.

I vostè, en feia esment ara, sap perfectament que les relacions del Govern de la Generalitat de Catalunya amb l'Ajuntament de Barcelona estan regulades per llei, no?, la Llei de la Carta municipal de Barcelona, i amb les seves modificacions que s'han fet. I també sap que, per allò que afecta l'Estat, també cal esmentar el règim especial del municipi de Barcelona. I cal distingir-ho ben bé perquè les relacions no són únicament entre Ajuntament de Barcelona i Generalitat, sinó que n'hi han algunes que es desenvolupen d'una manera

estrictament de forma bilateral. I aquí hi entren les despeses de capitalitat; sí, senyor Ferran, les despeses de capitalitat es porten en el si de la Comissió Bilateral Estat-Generalitat. Per cert, a l'Estat governen els seus. Li ho recordo perquè no en tingui cap dubte.

Aquestes relacions, com deia, es desenvolupen en el marc de la Comissió Mixta Generalitat - Ajuntament de Barcelona, en la qual s'ha creat un grup de treball específic per a l'estudi i determinació del que és aquesta llei especial de Barcelona. Vol que li digui què van fer la passada legislatura vostès? Doncs, miri, van fer el reglament d'aquesta Comissió Mixta Generalitat de Catalunya - Ajuntament; van fer uns principals reptes de futur posant de manifest el desplegament i les perspectives dels diferents consorcis –educació, sanitari, serveis socials–; van fer informes sobre les activitats dels consorcis legals; van fer un conveni entre la Generalitat de Catalunya, l'ajuntament i la Fundació Pi i Sunyer per fer unes jornades sobre consorcis legals, etcètera. Però, escolti, deixi'm que li ho digui, vostè ara comprendrà que nosaltres, amb poc més de vuitanta dies, per tant, hem tingut poc temps per dissenyar res més; però sí que li asseguro que alguna política més concreta que la que han fet vostès durant aquests set anys la tindrem.

I el capteniment del Govern també és que allò que funcionava i allò que funciona, doncs, s'ha de mantenir. Així ho ha dit avui el president de la Generalitat i així ho va dir també en el debat d'investidura. Però el que no funciona, i hi han coses que no funcionen, doncs, això ho canviarem i treballarem per tal d'avançar.

També ha de saber que les relacions entre el Govern de la Generalitat i l'ajuntament estaran basades en l'exigència, en l'exigència i, com li deia abans, la necessitat de diàleg que ens pertoca, però també en el respecte, un respecte que no hem vist darrerament. I hem notat, aquí sí, deixi'm que li ho digui, un canvi d'actitud en l'alcalde Hereu, potser pel nerviosisme de la proximitat de les eleccions.

Deixi'm que li digui una cosa. Miri, miri quines frases –després veurà quin canvi de tarannà–, les frases del senyor Hereu quan va sortir després de la reunió amb el president de la Generalitat. Per cert, amb l'alcalde Hereu s'hi ha reunit el president de la Generalitat, la vicepresidenta de la Generalitat i diversos consellers als quals després ha titllat d'una manera bastant reprovable.

Deia l'alcalde: «Sóc conscient que la Generalitat ha de fer una anàlisi de les seves finances, i tindrà un esperit de col·laboració en temes cabdals i en el seguiment de projectes conjunts, i un esperit de diàleg franc perquè ha de ser fructífer per a Barcelona i per a Catalunya.» Deia també que volia deixar de banda la confrontació electoral, perquè, deia, «són temps prou rellevants perquè el clima electoral no hi hagi d'entorpir i a més les dues institucions sempre ho han de valorar positivament; s'han de tirar endavant temes independentment de la conjuntura política». I deia: «I en aquest sentit demano que hi hagin temes que hagin d'estar lluny d'aquest debat electoral, i per tant no generem missatges que es girin en contra de Barcelona i de Ca-

talunya; si ens barallem» –deia el senyor Hereu–, «podem emetre missatges erronis que ens poden anar en contra.» Doncs, jo no sé si vostè deu recordar, després, les paraules i el qualificatiu que l'alcalde Hereu feia pocs dies, després, quan es reunia amb algun conseller de la Generalitat, no?

Per tant, senyor Ferran, jo crec que en alguna intervenció pública de l'alcalde, doncs, segurament ha estat més reprovable, el que havia de dir..., segurament per aquest neguit més propi de la proximitat d'unes eleccions municipals que no pas d'altra cosa, no?

Però jo, com li deia, escolti, deixi'ns temps, el que no té cap sentit és que vostès ara exigeixin al Govern de la Generalitat que amb menys de vuitanta dies faci allò que vostès han estat incapaços de fer durant set anys i tot allò que vostès han incomplert durant aquests set anys.

En tot cas, amb motiu de la rèplica, tindrà ocasió de poder-li destil·lar també tots aquells projectes i tots aquells compromisos que com a govern de la Generalitat van adquirir amb la ciutat de Barcelona i que han estat incapaços de dur a terme i de portar a bon port.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Té la paraula, a continuació, per replicar el diputat senyor Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta del Parlament. Senyora Ortega, vostè sap que la valoro especialment pel seu tarannà normalment dialogant i que hem pactat moltes coses en aquest Parlament. Però permeti'm que jo faci una intervenció que és global, i la intervenció que és global té a veure amb com funciona el seu Govern. Vostès en vuitanta dies no han fet la volta al món amb globus com feia el Willy Fog, no, no, no; escolti, vostès han aixecat més polseguera en vuitanta dies que el Govern tripartit, que ja és dir, en tot un any. (*Rialles.*) És a dir, fixi's vostè la comparació: el Govern tripartit aixecava polseguera, en un any en va aixecar molta, però vostès en vuitanta dies, escolti, han batut el rècord, eh? I la polseguera que han aixecat vostès són les contradiccions, són les coses que es matisen, són els consellers que es matisen, són els secretaris del Govern que es matisen els uns als altres, són un que fa un impost, l'altre el treu, el torna posar i un que no és aquí l'anuncia en una convenció municipal i després el president ha de tirar-li un cable amb el PP perquè l'ajudi per sortir a la notícia. Això és el que han fet vostès.

I, per tant, quan ens trobem davant d'una política d'aquest tipus, d'incertesa, de contradicció, de persones que es modulen les unes a les altres, etcètera, doncs, ens trobem que davant de les relacions institucionals hi ha desconcert, hi ha mal humor i hi ha el que hi ha en aquests moments. Perquè vostè es queixa que el senyor alcalde Jordi Hereu s'exclama. I és que és normal que s'exclami. És que vostè sap el que està

sentint l'alcalde Hereu en aquests moments? Està sentint coses que li ressenyaré d'aquí a uns moments.

Bé, vostès estan actuant sense nord, sense criteri. Vostès són el Govern del canvi, sí, sí, del canvi d'opinió, del canvi d'opinió constant. Això és el Govern que són ara, que avui diuen una cosa i demà, una altra. De veritat, estan fent bo l'eslògan: són el Govern del canvi d'opinió permanent.

Vostès traspassen sistemàticament les línies vermelles, senyora Ortega, d'aquelles coses que són per nosaltres molt importants: educació, sanitat, serveis socials i cultura. I vostès comencen a sentir l'escalfor, l'alè, aquí darrere, de la gent del carrer que els està dient: «Vostès no ho fan bé.» Van començar amb moltes expectatives, van crear una certa il·lusió fins i tot a votants que no eren de vostès o que no els votaven a vostès tradicionalment, i ara en vuitanta dies s'estan desencantant. I vostès es posen nerviosos. I el senyor Trias es posa nerviós i va corrents a votar una cosa que vota tot l'Ajuntament de Barcelona, perquè té por de quedar despenjat. I després vostè es queixa que li diguin al senyor Trias: «Senyor Trias, vostè és incoherent o és incoherent el seu Govern.» Doncs, no, és normal, això és el que ha de passar.

Miri, jo li he preguntat aquest matí..., ara, li he preguntat sobre les relacions de la Generalitat amb l'ajuntament, sobre els temes de capitalitat, sobre si pensava que aquestes relacions havien de ser fluides o no havien de ser fluides. Precisament, un socialdemòcrata errant com és el conseller Mascarell aquest matí o ahir en una entrevista a *El País* ens deia: «És que entre les dues administracions hi ha hagut guerra freda.» Doncs, això és el que li estic plantejant jo ara a vostè. Vostès volen continuar amb la guerra freda dels vint-i-tres anys del pujolisme? Vostès volen això? Si volen això, diguin-nos-ho, presentin els pressupostos, els els podem criticar, perquè segurament seran lesius i dolents per a la ciutat de Barcelona i per a les principals viles de l'àrea metropolitana, i llavors sabrem que tornem a la guerra freda, que és la que ens explicava el conseller Mascarell. Aquest és el tema.

Vostè vol que no s'espanti o que no es preocupi o que no aixequi la veu l'alcalde Hereu quan escoltem la consellera de Justícia que li diu: «Ecolti'm, sap aquella presó que té allí?, doncs, no sabem quan l'acabarem perquè la velocitat de construcció és la que és.» Escolti, què vol dir això, que la velocitat de construcció és la que és? Barcelona..., Catalunya, no Barcelona, necessita aquesta presó, necessita aquest centre penitenciari, per moltes coses que vostè sap, perquè vostè ha estat regidora de l'Ajuntament de Barcelona. Què passa aquí? Vol que estigui tranquil l'alcalde Hereu?

Vol que estigui tranquil davant del conseller més contundent que tenen vostès en el seu grup parlamentari quan els diu que «d'aquells mossos d'esquadra oblidate'n, eh?, ja et pots anar queixant de la seguretat, ja es pot anar queixant el senyor Alberto Fernández Díaz de la seguretat, que jo, ni un mosso més, eh?, ja us espavillareu»? Vol que estigui tranquil el senyor Hereu davant d'això? Vol que estigui tranquil quan veu

que l'Hospital de Sant Pau el desmantellen, el que li he explicat fa un moment? No pot estar tranquil. No pot estar tranquil veient com treuen quiròfans, com als ciutadans de Barcelona, que s'havien acostumat a una certa qualitat de vida, se'ls treu aquesta qualitat de vida, perquè el Govern de la Generalitat, compte!, el que fa no és refer unes relacions, sinó el que li estic fent jo ara aquí, avui, i que demana la moció que li presentarem la setmana que ve, el proper dia al proper Ple, perquè ho votin –i veurem si es contradiuen o no vostès amb el senyor Trias–, li demana que compleixin els compromisos que estan signats. Escolti, que no li demanem ni un euro de més –ni un euro de més–, li demanem els compromisos signats; li demanem si volen continuar la guerra freda; li demanem, realment, si pensen que la capital de Catalunya mereix un tracte de capital de nació, com li volem donar nosaltres i com li hem donat nosaltres. Si vostès no pensen això, ens ho diuen i ho tindrem molt clar.

Gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies per la seva atenció, senyora consellera.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula per replicar, l'honorable senyora vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, ara el senyor Turull –gràcies, presidenta– ens ho deia amb molt d'encert, no? Segurament s'ha equivocat, senyor Ferran, no estem en campanya, i, per tant, aquests no són els minuts de gratuïtat de propaganda electoral.

Miri, hi han forces polítiques que saben construir, que saben sumar, i n'hi han altres que només basen el seu discurs, constantment, en la confrontació i en un relat que s'han d'inventar, sempre, d'anar a la contra, no? I aquí, escolti, vostè té, realment, la..., té el Guinness, deixi'm que li ho digui.

Jo no ho sé, vostè..., em sembla, senyor Ferran, que sembla que ara que no estan en el Govern, els han entrat unes presses respecte a les inversions que ha de fer la Generalitat a la ciutat de Barcelona... Bé, doncs..., vostè em diu: «Escolti, compleixin els compromisos que van signar.» Doncs, miri, nosaltres els complirem, cosa que vostès no han fet. Deixi'm que li ho digui. Vostè em parlava de la Model. En data 11 de juliol del 2006, es va signar una primera venda, d'un conveni que preveia que la Generalitat disposés d'un dret de superfície d'un solar al Consorci de la Zona Franca de Barcelona, que permetés la construcció d'un centre de preventius i de dos centres oberts –juliol 2006. Març 2009: es justifica aquesta impossibilitat i fan un altre conveni d'ubicar els dos centres oberts en el solar, junt amb el centre de preventius. Per tant, vostès diuen una cosa i després re de re..., la Model, eh?

Vostè diu: «No, escolti, hi han coses que, per nosaltres, són sagrades: sanitat, serveis socials, ensenyament.» Per nosaltres, també; però, justament perquè ens les creiem, les farem, senyor Ferran. Miri vostès:

un pla del 2008 al 2011. Preveia que la Generalitat posés 411 milions d'euros per a construccions d'escoles, reformes, ampliacions i millores. Què construïren? Set escoles i set instituts. Escolti, ni s'ha construït cap d'aquestes set escoles, ni cap d'aquests set instituts. Això és el que vostès deien.

Escolti, vostès deien, també: «Hi ha un pla de construcció d'escoles bressol que preveia 3.876 places.» No han arribat al 52 per cent, senyor Ferran. Això són xifres, això és el que vostè demana, no?, concreció.

Equipaments de serveis socials. En el pla que vostès fan, 2005-2007, diuen: «Escolti, farem cinquanta equipaments socials, crearem una comissió paritària...» Després, se n'adonen i diuen: «Escolta, constatem un retard que hi ha hagut en l'execució dels convenis entre la Generalitat» –en el mandat anterior– «i entre l'ajuntament» –en el mandat actual. I també posen de manifest l'incompliment de bona part dels compromisos assumits. I, sap qui ho fa? Doncs, el senyor Gomà, d'Iniciativa, que realment l'honora. (*Veus de fons.*) Sí, el senyor Gomà diu: «Escolti, reconec» –a la Comissió d'Acció social– «que hi ha hagut un incompliment...» (*Veus de fons.*) I tant! –I tant!, busqui l'acta, senyor Ferran. «Reconec que hi ha hagut un incompliment del conveni i ha estat un fracàs aquest projecte a què es van comprometre la Generalitat i l'ajuntament.» Doncs, escolti, l'honora, això.

Vostè, ara, ens exigeix constantment: «Escolti, facin..., perquè no han fet, i...» Escolti'm, vostès d'aquests set anys se n'obliden. Deixi'm que li ho recordi... Fa poc, a l'Ajuntament de Barcelona, també, el semestre passat, Convergència i Unió els demana que l'Ajuntament exigeixi el compliment immediat d'aquest conveni, d'aquest conveni a què li feia esment fa un moment. I vostès voten que no –i vostès voten que no. I ara resulta que, en sis mesos, vostès canvien el vot. I vostès canvien totalment i el que era prioritat per a vostès quan eren al Govern, ara se n'obliden totalment. (*Veus de fons.*) No, escolti, miri..., senyor Ferran... (*Veus de fons.*) No, senyor Ferran, si vol que parlem de xifres..., parlem de xifres, no?

Per tant, aquesta és la realitat: vostès, quan estan al Govern, tenen un relat, tenen una filosofia, tenen una manera de procedir i, quan estan al Govern, s'obliden de tot això i el que fan és una altra cosa. Això és allò de la filosofia i la coherència; filosofia, la té tota, però coherència, ni vostè ni el seu grup, senyor Ferran –ni vostè ni el seu grup.

Gràcies.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial.

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial (tram. 300-00029/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Celestino Corbacho.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, honorable conseller, el motiu d'aquesta interpel·lació, senyor conseller, ve donat per la preocupació del meu grup parlamentari i també per molts municipis catalans, respecte a la continuïtat o no de la Llei de barris i les seves dotacions econòmiques per a aquest any 2011 i successius; una preocupació derivada de les retallades pressupostàries que el seu Govern anuncia aquests dies.

Com tothom coneix, la creació i el desenvolupament dels barris a moltes ciutats de Catalunya va ser fruit d'un ràpid i desordenat creixement urbanístic en la dècada dels anys cinquanta, seixanta i setanta del segle passat, per la necessitat de dotar d'habitatges els centenars de milers de persones que arribaven a Catalunya amb les seves famílies per treballar, procedents d'altres zones d'Espanya. Un fenomen, també, que s'havia produït, però amb menor intensitat, a començament del segle xx.

Tot això va comportar un creixement urbà basat en l'especulació, sense cap planificació i emparat en les lleis franquistes, que va permetre –i a vegades això es diu poc– l'enriquiment d'alguns a costa de molts, la qual cosa va generar centenars de nous barris amb greus dèficits de serveis i equipaments i, en molts casos, d'infrahabitatges.

Els ajuntaments democràtics han fet un gran esforç, des de l'any 1979, per intentar paliar o corregir aquesta situació, i han realitzat moltes actuacions de millora dels barris, malgrat no tenir el finançament adequat. Em podria referir, per exemple, als 2 milions d'euros que van servir per millorar el barri de les Planes, de Sant Cugat, que vostè coneix perfectament. Li podria posar molts altres exemples d'altres barris, però li posaré, per raons òbvies, un exemple de l'Hospitalet, en concret, els barris de Collblanc i la Torrassa, on viuen més de 52.000 persones en menys d'un quilòmetre quadrat de territori; barris on, malgrat l'esforç municipal des de l'any 79, no va ser possible donar resposta a les necessitats urbanístiques, socials i d'equipaments d'aquest territori; barris que van entrar en una situació d'envelliment de la població autòctona i d'un fort creixement de la població estrangera en l'última dècada.

Doncs, bé, en els últims set anys, i gràcies a l'impuls de la Llei de barris i a l'estreta col·laboració entre la Generalitat i l'ajuntament, aquest territori ha experimentat una transformació molt positiva, de la mateixa manera que també ho han fet altres municipis i altres barris a moltes ciutats i pobles de Catalunya. Una política, senyor conseller, que, permeti'm que li ho recordi, no va fer Convergència i Unió durant els vint-

i-tres anys que va governar Catalunya, perquè vostès –i no ho dic per vostè, sinó per Convergència i Unió– no van tenir ni la sensibilitat social ni la voluntat política de fer-ho durant tot el temps que van governar.

No va ser fins a l'any 2004, amb el canvi en el Govern de la Generalitat, que es va donar resposta positiva a aquestes necessitats, amb l'aprovació, l'any 2004, com vostè sap perfectament, de la Llei de barris, tal com és coneguda; una llei que ha representat moltes oportunitats per als municipis; una nova política basada en la col·laboració entre administracions, per donar resposta a la rehabilitació integral de barris, evitar la fractura social i millorar les condicions de vida de les ciutadanes i dels ciutadans; una llei impulsada pel president Maragall des de la voluntat, la sensibilitat i el coneixement del món local, que ha pres força i s'ha desenvolupat a tot el territori per la convicció del president Montilla i la bona feina del conseller Nadal.

Aquesta llei ha permès distribuir una important quantitat de recursos als municipis a través de les diferents convocatòries anyals. Això demostra, senyor conseller, que, en moltes ocasions, la sensibilitat política és la que fa que determinats projectes es desenvolupin o no. Aquesta llei va ser impulsada i prioritzada pel president Maragall i pel president Montilla, i ho van fer –i ho van fer, atenció– amb les mateixes competències i amb el mateix finançament que tenien vostès quan governaven.

Senyor conseller, el balanç de quasi set anys d'aquesta llei és altament positiu. En les set convocatòries, s'han recolzat 148 projectes de 143 municipis de Catalunya, en tres línies d'ajudes –una, destinada a nous projectes d'intervenció integral; una altra, per a municipis de menys de deu mil habitants, i la tercera per acompanyar projectes finalitzats, els anomenats contractes de barri–, amb un resultat de més de 1.300 milions d'euros d'inversió total pública, de què s'han beneficiat més d'un milió de persones, que representa un 14 per cent de la població catalana.

Un impacte econòmic, sens dubte, molt important en aquests darrers anys de crisi econòmica, que ha permès generar activitat per a la petita i mitjana empresa i els treballadors autònoms, amb el consegüent manteniment i generació d'ocupació, en especial en el sector de la construcció i la seva indústria auxiliar, que passa, com vostè coneix, per moments difícils.

La Llei de barris ha aportat recursos a projectes que combinen la millora urbana i la dels habitatges, com, per exemple, la instal·lació d'ascensors, en la construcció d'equipaments i els programes socials; que s'ha vist també complementada en actuacions transversals, amb la millora de la formació i capacitació per a la inserció laboral, i d'altres programes socials impulsats per diferents departaments del Govern. El programa també ha tingut un important efecte catalitzador per atreure més inversió pública d'altres administracions i ha estimulat els agents privats a invertir, que amplia així el seu impacte econòmic.

En resum, la Llei de barris, des de la seva aprovació, l'any 2004, s'ha revelat com un instrument molt útil, que ha permès la regeneració d'àrees urbanes, per a la

millora de la qualitat de vida en molts barris de nuclis històrics de pobles i ciutats de Catalunya; uns projectes impulsats pels ajuntaments, que compten, habitualment, amb processos de participació ciutadana, amb actuacions consensuades amb els veïns i un seguiment acurat d'aquests projectes.

Senyor conseller, com li deia a l'inici de la meva intervenció, li fem aquesta interpellació des d'una gran preocupació per la continuïtat d'aquest programa. Les retallades que el Govern ha anunciat en polítiques bàsiques de l'estat del benestar ens fan témer el pitjor. Si a la manca de sensibilitat que vostès van demostrar durant vint-i-tres anys, li sumem la futura retallada pressupostària en salut o educació, ens temem que vostès retallin, aturin o finalitzin aquest programa.

I no ens serveix, senyor conseller, que ara, quan vostè pugi aquí, a la tribuna, em digui: «La culpa d'això és de Madrid.» A mi això no em serveix. Perquè l'any 2003, quan va arribar el Govern tripartit, va trobar una situació financera i competencial igual que la que tenia Convergència durant vint-i-tres anys que va governar, però, en canvi, va entendre que havia de prioritzar unes determinades polítiques i va aprovar la Llei de barris i d'altres polítiques socials.

Si vostès, per tant, no es comprometen avui en la continuïtat d'aquest programa, aquest fet serà enormement negatiu i regressiu per a molts pobles i ciutats de Catalunya, com vostè, com a exalcalde, sap perfectament, i també per a la reactivació econòmica en aquests moments de crisi.

Per tot això, senyor conseller, li demanem un compromís clar del Govern per donar continuïtat a aquesta llei, no solament des del punt de vista jurídic, això és fàcil, sinó des del compromís econòmic. Li demanem, en definitiva, mantenir i ampliar l'esforç dels darrers set anys dels governs de progrés, del president Maragall i del president Montilla, en favor dels barris, dels pobles i ciutats de Catalunya i en favor també de la reactivació econòmica.

Confio i espero de la seva sensibilitat, també de la seva experiència com a exalcalde, que avui vostè ens digui que no ens preocupem i, per tant, que la continuïtat econòmica d'aquest programa i d'aquesta llei està garantida.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula per respondre l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyora presidenta... Senyor diputat, bé, li haig de dir, en primer lloc, que per mi, que vaig entrar de vicepresident a la Diputació de Barcelona quan vostè era president, doncs, és un honor ser interpellat per vostè. Per tant, malgrat les distàncies en aquest cas –ara nosaltres estem al Govern, vostè està a l'oposició–, ho haig d'expressar.

Escolti'm, estic d'acord amb una part dels plantejaments que vostè em feia, senyor Corbacho, però permeti'm que li digui d'entrada que l'acció del Govern de Catalunya en els barris més necessitats d'inversió en el país no comença amb el president Maragall. És a dir, el president Maragall va fer el que havia de fer i crec que a més va tenir una bona iniciativa, que després el Govern del senyor Montilla va continuar, però als governs del senyor Pujol, doncs, no se'ls pot negar una acció continuada de millora en els barris més necessitats d'inversió, com deia, del nostre país. Sense anar més lluny, vostè ha esmentat els barris de Collblanc i de la Torrassa, i els barris de Collblanc i de la Torrassa, doncs, van ser el conseller Pere Macias o el conseller Felip Puig que van començar a treballar d'una forma, doncs, insistent en la seva millora.

També voldria subratllar que, compartint, doncs, els efectes benèfics que vostè atribueix a la Llei de barris, aquesta és una llei que va ser impulsada per un partit i per un govern, per un govern tripartit, però és una llei que nosaltres sentim nostra. Aquesta és una llei que va ser aprovada amb el consens de tots els grups polítics d'aquesta cambra. I també el grup polític que era majoritari en aquell moment, malgrat que estava a l'oposició, i que en aquest moment és majoritari i dona suport al Govern la va recolzar.

Per tant, és una llei que nosaltres vàrem subscriure en aquell moment i que subscriuim actualment, perquè som conscients de l'impacte, doncs, important que ha tingut en la millora física, en la cohesió social, en molts i molts barris del nostre país. Així ho vaig manifestar en la primera i única compareixença que he tingut fins al moment en la Comissió de Territori i Sostenibilitat –li'n poden informar els seus companys, penso que vostè hi era–, que nosaltres aquelles coses que... Vaig dir que nosaltres aquelles coses que el Govern anterior havia fet bé les aplaudirem, que aprofundirem en aquelles qüestions en què vam participar activament, i aquest és el cas d'aquesta llei que ens ocupa. Per tant, escolti'm, penso que no cal que li digui gaires coses més; ja pot imaginar-se quina és la voluntat i el capteniment i la intenció d'aquest Govern respecte d'aquesta llei.

Esmentava el cas de les Planes, el senyor Corbacho. Efectivament. És a dir, no cal només que li parli com a conseller amb les millors intencions del món. He estat alcalde onze anys i mig –vostè també ha estat alcalde durant molts anys– i sóc plenament conscient de la capacitat transformadora que ha representat aquesta llei en molts barris; en el barri de les Planes, de la meua ciutat, que, finalment, doncs, en la tercera convocatòria, va obtenir un ajut que ha servit i està servint per a una transformació, per fer una transformació profunda d'aquest espai. Però, alhora, amb els dos mesos i escaig que fa que sóc conseller, doncs, he tingut també ocasió de visitar altres barris beneficiats per aquesta llei i comprovar *in situ* i sentir de paraula dels alcaldes i alcaldesses, doncs, la seva satisfacció amb l'impacte positiu que estan tenint aquests ajuts.

Per tant, permeti'm que insisteixi en què se'n desprèn del que he dit, que és imprescindible que hi hagi una implicació i una constant col·laboració d'ajuntaments

i Generalitat. De fet, aquesta és una llei, és un projecte que és del Govern, però també ho és de l'Administració local, en el sentit que la participació que tenen els ajuntaments en l'aplicació de la llei, doncs, és una participació molt important, és una participació bàsica; són els ajuntaments els qui coneixen el terreny, els qui coneixen la composició social i les necessitats dels diferents barris, els que en coneixen les virtuts, els que en coneixen els perills, i són els qui tenen la iniciativa de tirar endavant aquests projectes de remodelació urbanística i de cohesió social.

Al llarg d'aquests dos mesos llargs que portem al capdavant del Govern, estem escoltant els ajuntaments, no es cregui vostè que estem actuant o decidint coses al marge dels municipis. Això aniria en contra de la meua forma de creure i entendre com s'ha de desenvolupar l'acció política. Em reuneixo pràcticament a diari amb alcaldes i alcaldesses. I en aquest sentit li haig de dir que la principal demanda que hem rebut no és tant la necessitat i urgència immediata de treure una nova convocatòria, com sobretot ho és la necessitat de poder acabar les més de cent quaranta actuacions que estan desenvolupant-se arreu del país. Escoltar el país i el territori vol dir saber que quan comences una feina no la pots deixar a mitges, cal ser polític en la feina, i les administracions no podem deixar serrells pendents.

Evidentment també ens consta que hi ha ajuntaments que tenen la voluntat de presentar nous projectes a la Llei de barris. Ens ho han preguntat, en les visites al territori hi ha qui em diu: «Escolta'm, traureu nova convocatòria?» Els diem: «Sí.» M'avanço al que després li esmentaré de nou en forma de conclusions.

Però vostès saben, i no tindria sentit negar-ho, que enguany també és un any especial pels ajuntaments. És un any de final de legislatura, és un any on els equips de govern tenen molts projectes en marxa, alguns que continuaran, però altres que estan en una fase d'acabament. I normalment, diguem-ne, fóra lògic que una convocatòria ara, treta en aquest moment, coincidís amb una baixada, amb una caiguda del nombre de sol·licituds.

Però, d'altra banda, també estem en un moment on l'estat de les finances municipals, en base a la crisi econòmica que ens colpeja, doncs, no és, diguem-ne, un estat òptim. Hi ha molts ajuntaments que als problemes endèmics del finançament local hi han d'afegir les restriccions que tenen en el crèdit. Ha calgut un compromís econòmic dels ajuntaments per tirar endavant aquesta llei, com vostè sap, que en molts casos han hagut de fer un esforç important per poder complir amb el seu percentatge d'aportació al projecte. En el cas de moltes de les inversions compromeses en les actuacions aprovades de la Llei de barris es poden veure compromeses..., o moltes d'aquestes actuacions podrien veure's compromeses si no prenem alguna decisió que permeti als ajuntaments confiar en les seves possibilitats de tirar endavant la remodelació del barri que hagin escollit.

Així, doncs, quan vostè ens pregunta què volem fer, què pensem amb relació al desplegament de la Llei de barris, entenc que no ho fan referint-se a la necessitat

de reglamentar novament la llei –això ja està realitzat, ho varem fer per consens–, sinó que em demana pel seu desenvolupament. És per això que, en base a tot el que he fet referència al llarg de la meua intervenció, permeti'm, ara sí, que li resumeixi quina és la nostra intenció.

En primer lloc, i que quedi molt clar, ho vaig dir a la comissió, però ho reitero, aquest Govern seguirà amb l'aplicació de la Llei de barris, una llei que varen impulsar vostès, però que nosaltres sentim com a nostra.

En segon lloc, que en funció de les disponibilitats pressupostàries, que encara no coneixem amb exactitud, programarem convocatòries perquè puguin realitzar-se nous projectes de remodelació i cohesió social als barris més necessitats d'inversió del nostre país.

I en tercer lloc, que aquest Govern prendrà les decisions corresponents, i així ja ho hem avançat, per tal que els ajuntaments disposin de dos anys nous de pròrroga per a les actuacions de la Llei de barris vinculades a inversió. Això, aquesta proposta, neix de la demanda dels mateixos ajuntaments que ens diuen que se'ls fa una mica difícil poder fer front als seus compromisos econòmics contrets en el moment en què se'ls va atorgar l'ajut. Penso que amb aquesta decisió el que pretenem és permetre la realització del total de les actuacions previstes en els programes de remodelació aprovats.

I per acabar, deixi'm fer una darrera consideració política. El nostre Govern és el Govern de tot el país i entre els seus primers objectius hi ha el de garantir la cohesió social de la nostra societat. Com a país no en podem deixar enrere uns quants, i menys els qui més ens necessiten. Aquelles parts del territori que estiguin més degradades, nosaltres les atendrem, més tard o més d'hora, però al cap i a la fi són part del nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. El senyor Corbacho té la paraula per al seu torn de rèplica.

Celestino Corbacho i Chaves

Gràcies, senyor president. Bé, senyor conseller, entenc i es desprèn de les seves paraules que vostès mostren la seva satisfacció per aquesta llei, pel seu contingut, i també entenc que es desprèn de les seves paraules el seu compromís per continuar-la, no en el pla jurídic, sinó en el terreny econòmic. I, per tant, estic convençut que vostès donaran ple suport a la propera moció que nosaltres presentarem, que anirà en aquest direcció.

Per mi no sé si és un honor o no fer-li una interpellació. És evident que vam compartir responsabilitats de govern, vostè com a vicepresident, jo com a president. Vostè va ser un bon vicepresident. Haurem d'esperar una mica més de temps per veure si al final també és un bon conseller. Això ho veurem amb el temps.

El senyor Pere Macias i el senyor Felip Puig van participar en la meua ciutat en un gran projecte de transformació, un dels més importants segurament de Catalunya, que va ser i és la transformació de la Gran Via, però no els recordo participant activament en la transformació del barri de Collblanc i de la Torrassa. Sí, per contra, que recordo perfectament... (*Pausa.*) La senyora Meritxell Borràs diu que sí; jo, com a alcalde, no els vaig veure per allà participant activament en projectes. Sí que recordo perfectament, en canvi, estar presents el senyor Pasqual Maragall, el senyor Montilla i d'una manera molt especial el senyor Nadal. Però en fi...

Miri, senyor conseller, deia l'altre dia el president de la Generalitat, responent a una pregunta que li feien del tema de l'ocupació..., i deia el senyor president una cosa que comparteixo i estic d'acord totalment amb ell, que el principal problema que té aquest país, Catalunya, que té Espanya, que té Europa, però d'una manera molt singular i especial Catalunya i Espanya, és l'ocupació; sí, el que és la taxa d'atur tan important. I deia ell, el president de la Generalitat: «El repte és crear ocupació, però l'ocupació no es crearà a través de les grans multinacionals, l'ocupació no es crearà a través de les grans infraestructures» —que també, i tota l'ocupació que es creï a través d'aquestes dues vessants, millor—, «sinó que es crearà a través de les petites i mitjanes empreses.» I es va oblidar de dos sectors molt importants: els autònoms i els emprenedors. Però estic d'acord amb ell; és evident que l'ocupació l'hem de crear a través de les petites i de les mitjanes empreses. Però hem de ser coherents: si diem que el principal problema, el repte i l'objectiu és la creació de l'ocupació, hem d'apostar per aquelles polítiques que directament creen més ocupació. I precisament totes les inversions que es deriven de la Llei de barris van directament a millorar, sens dubte, el que és l'economia, a través de les petites i mitjanes empreses, dels emprenedors, i també dels autònoms.

Escolti'm, els ajuntaments tenen dificultats, ara i fa..., des de l'any 79, tenen dificultats; però això no pot ser l'excusa per dir si a la llei se l'ha de dotar de l'economia suficient, o no, per a la seva continuïtat. Jo crec que el compromís que avui li demanem, precisament pensant en els ajuntaments, pensant en l'ocupació, pensant en les petites i en les mitjanes empreses i pensant en la necessitat de continuar transformant els barris de moltes ciutats i de molts pobles de Catalunya, és que vostès es comprometin a donar continuïtat econòmica a aquesta llei, i això, ho repeteixo, ja ho veurem, si donen o no suport a la propera moció que presentarem.

Jo, el que li demano finalment, senyor conseller, és que vostè faci defensa d'això en el si del Govern. Jo sé el que és un problema econòmic dins d'un govern, però li garanteixo que a vegades s'ha de fer una defensa per part de qui en té la responsabilitat directa, perquè el conjunt del Govern entengui que això ha de formar part d'una prioritat, més enllà de les dificultats. Espero, per tant, que en aquesta defensa del particular, per l'interès general que té, prevalgui por sobre de l'interès economicista de les retallades. Confio també en la seva sensibilitat.

Moltes gràcies, senyor president.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Corbacho, escolti'm, de les seves paraules finals sembla que es pugui deduir que aquest Govern fa dels ajustos una mena de divertiment; és a dir, que ens congratulem, doncs, ajustant pressupostos, retallant... Bé, jo ja sé que vostè això no s'ho creu, no s'ho pensa, no?, és un gest retòric o de retòrica parlamentària, però, en tot cas, permeti'm que ho desmenteixi contundentment. Perquè vostè em deia: «Escolti'm, nosaltres també ens vam trobar una situació compromesa i, malgrat això, vam tirar endavant la Llei de barris.» No, escolti, vostès es van trobar una situació compromesa, però vostès no es van trobar, com nosaltres, un dèficit públic anunciat del 2,4 per cent, que després es concreta en el 3,9 per cent, i un govern de l'Estat que ens obliga a ressituat-lo a l'1,3 per cent, i això ens limita el nostre marc de despesa. Això, senyor Corbacho, no s'ho van trobar vostès, i nosaltres ens ho vàrem trobar, o ens ho hem trobat, i tenim la necessitat de poder-ho resoldre. I això és el que ens tenalla a l'hora de poder, doncs, prendre decisions de despesa.

Clar, vostè esmentava, a la seva primera intervenció, la necessitat que aquest país, doncs, mantingui la prioritat en les polítiques educatives, de sanitat, polítiques socials..., el que un company seu que intervenia en la interpellació anterior en deia «les línies vermelles que no es poden traspasar». Jo és que hi estic totalment d'acord; però és que, perquè no traspassem aquestes línies vermelles i els pressupostos que afecten aquests àmbits perdin només una mica de greix i no perdin en cap cas múscul, departaments inversors com el que jo dirigeixo en aquest moment, doncs, haurem de perdre una mica més. Fer política i repartir els pressupostos, doncs, al final és optar. I en el nostre cas nosaltres optem per allò que garanteix la cohesió social.

La Llei de barris garanteix la cohesió social, ja ho he dit, i en aquest sentit, doncs, estem d'acord. I, a més, la inversió que comporta un projecte com aquest és una inversió que és un revulsiu per a l'economia, crea ocupació directa, crea ocupació indirecta, i al final, doncs, està generant riquesa per al país. Per tant, aquest element el contemplem.

Estarem molt atents a la seva moció, és clar. Ara, pensi una cosa, i no entengui que m'estic posant la bena abans que la ferida, perquè no sé exactament quina moció ens proposaran vostès, però per si de cas ens proposen una moció en la qual ens demanen que comprometem una despesa determinada, home, jo li diria que, és clar, si només fos conseller d'aquest departament, els diria que endavant, que m'hi apunto, i posi'm uns quants zeros més. Però, és clar, per damunt de la meua responsabilitat al capdavant d'un departa-

ment, hi ha la responsabilitat com a membre d'un govern i la solidaritat amb els altres membres d'aquell Govern i amb la política global d'aquell Govern. Li dic amb això que jo penso –i és una opinió, però en tot cas els parlaments tenen vida pròpia, i els grups parlamentaris tenen vida pròpia– que no podem fer el presupost a cop de moció.

Bé, escolti'm, res més. Penso que els seus plantejaments i els nostres, més enllà dels gestos retòrics, doncs, són àmpliament coincidents. Esperem, doncs, molt d'interès la seva moció. La nostra voluntat de continuar traient convocatòries de la Llei de barris..., em va recordar el seu company, el senyor Labandera, en la meua primera compareixença parlamentària, que segons la llei tenim obligació de treure una convocatòria anual. Jo li vaig respondre que jo voldria que les convocatòries no fossin convocatòries simbòliques, per complir la llei, sinó que tinguessin un cert gruix, per poder mantenir la capacitat transformadora d'aquesta llei. Haurem de trobar un punt d'equilibri. Però, en tot cas, li manifesto –i vull que quedi molt clar davant de la cambra, davant de vostè, del seu grup i en el diari de sessions– que la nostra disposició és arribar a un acord, en uns termes raonables, que espero, doncs, que es recullin a la moció, sobre un projecte de llei que –ho dic per darrera vegada– la van promoure vostès, la va promoure el Govern del president Maragall, la va desenvolupar el conseller Nadal, però també la sentim nostra, eh?, també la sentim nostra, i espero que durant el temps que a nosaltres ens toqui estar al capdavant del Govern la puguem desenvolupar amb el consens del grup que vostè representa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre el present i el futur
de l'energia nuclear a Catalunya
(tram. 300-00030/09)

A continuació, el desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el present i el futur de l'energia nuclear a Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, senyora presidenta. Volia començar fent que les meves primeres paraules fossin de solidaritat, i de solidaritat amb el poble japonès, que és víctima avui del terratrèmol, del tsunami, i del desastre nuclear més greu que hem patit al planeta després de Txernòbil, amb els tècnics, amb el personal i amb les persones que se'n puguin veure afectades avui, però potser d'aquí a trenta anys, perquè aquestes són les conseqüències d'accidents nuclears.

En segon lloc, volia confessar-los la pretensió d'aquesta interpellació: que el Govern parli del que representa el debat que avui hi ha al planeta entorn del futur de l'energia nuclear. Mirin, després de l'accident de Fukushima, en parla tothom, entorn de les mesures de seguretat que s'han d'implementar, de quin és el futur de l'energia nuclear. En parlen a la Xina, en parlen a Alemanya, en parlen al Japó, però no en parla un govern d'un país, d'una nació, Catalunya, que no ha obert la boca entorn de quin és el futur de l'energia nuclear en un país fortament nuclearitzat, que vostès que saben que acumula gran part dels incidents que s'han produït a les centrals nuclears espanyoles els darrers anys, i amb una forta dependència energètica, en aquest cas de l'energia nuclear. Aquest, per tant, és l'objectiu: que en parlin. La totalitat, avui, dels estats que tenen centrals nuclears estan encarant el debat. I, lamentablement, el Govern de la Generalitat, un govern que es considera sobiranista i catalanista, és un govern que ni tan sols n'ha parlat.

Els haig de dir que el que estem vivint, lamentablement, no és una situació nova. Three Mile Island, ja fa una pila d'anys, va suposar el primer dels grans accidents, amb problemes en els murs de contenció, i es va dir que se'n prendria nota, que després de l'accident de Harrisburg la seguretat es garantiria. Després de Txernòbil ens van dir que mai més tornaria a passar el que lamentablement va succeir, amb grans danys, amb grans perjudicis, amb conseqüències sobre la salut i sobre el medi ambient a tres quartes parts del continent europeu, i ens van dir que hi hauria un increment de la cultura de la seguretat. Tres anys després de Txernòbil, a Vandellòs vam estar en el límit del desastre, l'any 89. Però és que aquí no s'acaba la història: Tokaimura, una fàbrica de tractament experimental, l'any 99, residus i proves amb sis-centes persones exposades a radiació, i amb 320.000 persones evacuades. El 2007, una central nuclear del Japó, després d'un terratrèmol –6,8 graus, escala Richter–, amb fugues d'aigua radioactiva... I aquesta és la història, el no parar de l'energia nuclear, any rere any.

De fet, jugàvem a ser déus, però no tenim –si existeix– la seva infal·libilitat, i la realitat és que, per un imprevist o per un altre, per un tsunami o per un terratrèmol, per la degradació de la cultura de la seguretat o pel que sigui, cada ics anys, cada deu, quinze anys, hi ha un greu accident nuclear.

Avui s'ha trencat el mite, i el mite era que en l'energia nuclear tot estava previst. Pot ser un terratrèmol, pot ser un tsunami, pot ser la ruptura d'una presa, pot ser un accident aeri o un atemptat: no, l'energia nuclear suposa riscos, molts riscos. I des d'Iniciativa Verds i Esquerra Unida creiem que aquests riscos no val la pena assumir-los, perquè hi ha alternatives, hi ha altres opcions. I el discurs que ridiculitzava aquells que deïem que l'energia nuclear era intrínscament insegura, el discurs que menystenia el fet que l'energia nuclear no sap què fer amb els residus, el discurs que menyspreava l'argument que avui l'energia nuclear és cara –la central nuclear de Finlàndia està quadruplicant els seus costos en la seva construcció–, crec que

és un discurs que avui, perdonin, ja no té ni present ni futur.

El debat avui no és com multipliquem les mesures de seguretat; el debat és, avui a Europa i avui al món, quin és l'horitzó per tancar, per desconnectar-nos de l'energia nuclear. I aquí és on volem portar el debat, senyor conseller. Volem que el Govern opini, que opini sobre els increments en la cultura de seguretat, sobretot quin és el futur de l'energia nuclear a Catalunya i sobre quin n'és l'horitzó. Perquè un govern que no opina acaba decidint, i acaba decidint que el 2020, si no opinem, tindrem centrals nuclears que s'han envellit, amb la cultura de seguretat degradada i amb més problemes.

Encara ens ha sorprès més, però, que el Govern no hagi opinat amb els precedents que tenim a Catalunya. Després de Vandellòs I del seu accident, el 89, vostès saben que els incidents a les centrals nuclears catalanes s'han multiplicat. Les tres centrals que tenim acumulen el 50 per cent dels incidents que es produeixen a Espanya. El 2004, la central nuclear de Vandellòs II va estar operant amb els trens de refrigeració oxidats durant sis mesos; i no ho va denunciar el Consell de Seguretat Nuclear, ho van denunciar Greenpeace i la formació política a la qual jo pertanyo. Els anys 2007-2008, amb emissió de partícules radioactives a l'exterior a partir de l'incident d'Ascó I, on s'abaixen els nivells d'alerta, potser perquè no es despert i no es generi alarmisme, però amb emissions de partícules radioactives a Ascó I i amb visites escolars posteriors a la mateixa planta: un cas que està sent jutjat avui, com vostès saben, en el Jutjat d'Instrucció de Gandesa.

I aquí és on volem que s'ubiquin el Govern i aquest Parlament, en el debat sobre els increments de les mesures de seguretat i en el debat, en tot cas, sobre un horitzó, i un horitzó en què no necessitem aquesta tecnologia.

Si una cosa ens ensenya l'accident del Japó és que ha caigut el mite de la propaganda nuclear que tot està previst. No, el problema és que els accidents nuclears, sigui per la degradació de la cultura de la seguretat o per qualsevol imprevist, sigui un terratrèmol o la ruptura de l'embassament de Riba-roja, o qualsevol altre element que no puguem arribar ni a imaginar, poden tenir danys, sí, catastròfics. I des d'una perspectiva ètica, des d'una perspectiva moral i, afegeixo, des d'una perspectiva econòmica, qualsevol govern, i més un govern amb tantes centrals nuclears, té l'obligació i la responsabilitat d'encarar el debat.

Senyor conseller, a Catalunya, el 19 per cent, el 19,7 per cent del consum d'energia primària és degut a l'energia nuclear; el 53 per cent de la producció elèctrica és d'origen nuclear. Però també és veritat que els darrers anys a l'Estat espanyol hi ha 105.000 megawatts, diuen alguns experts, i també això ho acrediten informes de la Comissió Nacional de l'Energia, d'excés de potència instal·lada; també és veritat que hi ha molts dies que hi ha més energia d'origen eòlic que d'origen nuclear, i, a diferència de l'accident de Txernòbil, avui podem acreditar que hi ha alternatives. De

fet, si ara mateix prescindíssim de l'energia nuclear no tindríem problemes. I amb això no els estic dient que tanquem avui per demà, no estic dient això, però podríem operar i podríem funcionar.

És per això que nosaltres estem convençuts que avui aquest debat s'ha d'encarar, i s'ha d'encarar entenent que és viable un país sense nuclears. A altres països quan les centrals nuclears continuen funcionant i ja estan amortitzades..., al Govern de la senyora Merkel el que fan amb aquestes centrals nuclears amortitzades és demanar-los que el que facin és que els diners que guanyen de més es destinin a estratègies de renovables i estalvi i eficiència. En aquest país, segons acredita la Comissió Nacional de l'Energia permetem que les hidroelèctriques, però també les nuclears amortitzades... (*veus de fons*) –sí, sí..., Comissió Nacional de l'Energia, no els d'Iniciativa, eh?, no s'espantin–, guanyin 5.000 milions d'euros cada any a partir dels beneficis caiguts del cel, els coneguts com els *windfall profits*. Doncs, bé, aquí és on nosaltres volem trobar-nos un govern mínimament exigent.

Mirin, avui el que necessitem també és un govern que revisi i que actualitzi el pla Penta... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., aquest pla que avui exigeix que hi hagi equips de megafonia en els entorns de les plantes. I no és que el denunciem nosaltres, ho denuncia l'alcalde de l'Ametlla. Avui a l'Hospitalet de l'Infant tenim garanties que tots els equips de megafonia que es van instal·lar fa ara..., vaja, quinze anys, funcionen? Avui els sistemes d'evacuació s'han garantit? Avui aquests programes s'ha garantit que funcionin amb l'evacuació pertinent en cas d'accident, però fent-ho de forma pràctica?

Portem quinze anys d'aplicació d'aquest pla Penta, i el que nosaltres plantejem... –jo ja sé que vostès sempre tenen el recurs del retrovisor–, el que nosaltres plantejem és que, i en positiu, el que fem és una actualització del pla Penta, que, per cert, vostès saben –ho suposo que ho saben– que ha tingut moltes resistències del Govern central, per part del Govern central, d'aplicació, perquè això s'apliqui. I el que entenem és que el Govern ha de liderar un debat i ha d'entendre que després de l'accident de Fukushima, amb tres plantes nuclears, i, a més, amb tres plantes nuclears que, segons un òrgan, jo ho crec, tan poc independent com el Consell de Seguretat Nuclear que ha acreditat que en els titulars de Vandellòs II i d'Ascó I i d'Ascó II s'havia degradat la cultura de seguretat, en aquests llocs el que cal és implementar encara més aquests elements d'increment de la seguretat.

Acabo ja, senyora presidenta, a l'espera d'escoltar la seva reflexió i els seus arguments, però a l'espera, sobretot, de la voluntat que vostès simplement vulguin encarar el debat, afrontar el debat i situar-se al nivell que avui se situen tots els països capdavaners i mínimament moderns. Sé que no podem decidir des de Catalunya, però també sé que tenim instruments fiscals, per exemple, sobre l'energia nuclear, per materialitzar horitzons no gaire llunyans en què sigui possible la desconnexió de l'energia nuclear amb una alternativa d'estalvi i eficiència –d'estalvi i eficiència–, d'impuls de les renovables, de xarxes intel·ligents, de les *smart grids*, i d'un model de generació més distribuïda.

Crec que això és factible i és possible, però perquè això sigui necessari, perquè això sigui realitat, només cal una cosa: un govern que, en primer lloc, parli i opini. Opina tot el món excepte un govern, i és el Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyor diputat, senyor Joan Herrera, el Govern i aquest conseller no només parla, i n'ha parlat molt, sobre qüestions d'energia nuclear aquest dies, sinó que també escolta, i ha escoltat molta gent, i ara també l'he escoltat a vostè molt atentament. I, fins i tot, aquest matí mateix he tingut dues preguntes orals sobre el tema i també n'he parlat, i on han de parlar el conseller sobre aquests temes és aquí, al Ple del Parlament de Catalunya quan un grup i un diputat l'interpel·len. I, per tant, és aquest el moment on hem de parlar i a altres llocs que també ho hem fet.

I no fa gaire dies, fruit d'una altra interpellació sobre principals línies d'actuació en política energètica, ja comentava que el sistema energètic és el sistema nerviós de l'economia i que en una legislatura el model energètic és un horitzó de curt termini, però sí que és veritat que es poden, ja, assenyalar línies d'actuació.

Catalunya té un pla d'energia 2006-2015, revisat l'any 2009, també uns escenaris exploratoris de la prospectiva energètica de Catalunya a l'horitzó 2030, el Proenecat 2030, i també un informe del grup d'experts en energia sobre la política energètica al nou escenari mundial: Reflexions i propostes des de Catalunya. Aquest Govern ha anunciat un nou pla d'energia de Catalunya 2012-2020, ho vaig anunciar justament aquí, fruit d'aquesta interpellació que ara esmentava, i quan encara no havien succeït tots els esdeveniments que hem viscut aquests darrers dies del Japó. Deia que aquest Pla d'energia de Catalunya 2012-2020, particularment, ja que no mouríem substancialment l'existent, el que sí incorporaria és un pla de contingències; i, òbviament, dintre d'aquest pla de contingències, encara que ho podríem imaginar, no preveia el que està succeïnt, l'accident de la central nuclear de Fukushima Daiichi.

Deixi'm que la primera part de la intervenció la dediqui una mica a qüestions de present i posar la rellevància d'aquesta situació i com pot impactar amb la situació present, i, si ho vol, després parlaré més de cara a futur.

Miri, hi ha hagut una reunió de reguladors europeus recentment, sempre ells molt discrets, a Helsinki, i, sens dubte, aquests esdeveniments impactaran amb els reguladors de l'energia nuclear a Europa. I això significarà, de ben segur, nous requeriments. I ja veurem –ja ho veurem– com això modifica l'equació de costos del mix energètic, perquè, sens dubte –sens dubte–

que l'accident a la central nuclear de Fukushima Daiichi, influirà –hi influirà– en el pla energètic d'Europa, i nosaltres ens atindrem molt en això. I, per tant, al llarg d'aquest any, i perquè abans que acabi l'any volem, ja, haver elaborat aquest Pla d'energia de Catalunya 2012-2020, que hi anirem incorporant..., sobre calent, òbviament, no farem res que no sigui necessari.

Deixi'm que li expliqui, ràpidament, el que hem escoltat de les fonts que ens subministren aquesta informació, el mateix Japó, de l'Organització Internacional de l'Energia Atòmica i del Consell de Seguretat Nuclear.

L'accident de la central nuclear de Fukushima Daiichi ha estat greu: l'11 de març del 2011 passarà a la història. M'afegeixo al condol i a la solidaritat que vostè ha expressat amb tota la seva extensió. De seguida, com a conseller d'Empresa i Ocupació em vaig adreçar al voltant de cent seixanta empreses japoneses que són aquí, i més d'una vintena catalanes al Japó, expressant la solidaritat i oferint allò que calgués.

Efectivament, hi ha hagut un terratrèmol que va destruir les torres elèctriques exteriors de la central, que van aturar automàticament els reactors 1, 2 i 3, els 4, 5 i 6 ja ho estaven per manteniment, amb un tsunami posterior que va espatllar els generadors dièsel, que va comprometre la refrigeració del reactor. Una part de les barres de combustible van quedar al descobert, és conegut, generant hidrogen; la seva concentració, ja fora de la contenció del reactor va explotar tot destruint la coberta exterior de l'edifici. Això va ser qualificat amb un grau cinc de l'escala INES, per tant, molt greu. Les piscines de combustible, gastat, per altra banda, sense aigües de refrigeració, va requerir que es llancés aigua des d'helicòpters i amb mànegues amb pressió des de cisternes. Les autoritats japoneses, per posar tota la informació que vam rebre de forma fidedigna, van evacuar la població resident a menys de vint quilòmetres de la central, i va subministrar pastilles o xarop de iode no radioactiu per protegir la glàndula tiroides.

Les mesures de radiació ambiental, mesurades amb mil·lisieverts, fora d'aquest radi de vint quilòmetres no han representat, fins ara, perill per a la salut humana i la contaminació per iode-131 i cesi-137, segons ens informen, a la llet, als espinacs i altres productes alimentaris, mesurats amb becquerels per quilogram no han superat els límits establerts. Ara, li vull senyalar, també, les diferències que hi ha entre aquestes centrals nuclears i les de Catalunya, una mica per posar la informació sobre el faristol, en aquest cas.

Primer, en tecnologia, Fukushima és molt més antiga, són reactors d'aigua en ebullició –General Electric–, mentre que Ascó i Vandellòs II són reactors d'aigua a pressió –Westinghouse, eh?–, on el vapor es produeix en uns generadors de vapors externs al vas del reactor.

L'antiguitat? Fukushima va endegar la seva activitat els anys setanta; Ascó I inicia operacions l'any 84; Ascó II, el 86; Vandellòs II, el 88; per tant, són una generació posterior.

Perill d'inundacions? Ascó no es veuria afectada per un nivell màxim de vinguda catastròfica per un tren-

cament progressiu de les preses de Mequinensa, Ribarroja i Flix. I Vandellòs II està protegida de l'embat marí per una escullera i està a una alçada de vint-i-tres metres sobre el nivell del mar, de manera que els equips elèctrics es troben protegits per un mur i els motors dièsel estan protegits, addicionalment, pels edificis de contenció auxiliars, combustible i turbina.

Els sistemes de refrigeració d'Ascó i de Vandellòs, a més del riu Ebre i de la mar Mediterrània, tenen uns sistemes de seguretat addicional: en el cas d'Ascó, una bassa de salvaguarda en alçada, i, de Vandellòs II, un nou sistema de refrigeració de seguretat d'equips essencials, de recent posada en servei, que pot proporcionar refrigeració en cas d'emergència, amb una bassa de trenta mil metres cúbics, situada molt per damunt del nivell del mar.

I, pel que fa referència a l'activitat sísmica, tenim sèries històriques que es remunten al segle XIII, segons els geòlegs, la ubicació d'Ascó i Vandellòs II, emplaçaments amb baixa activitat sísmica. Les normes de l'Organització Internacional de l'Energia Atòmica estableixen un grau de robustesa davant de la severitat sísmica que estableix això que en diuen ells «el terratrèmol, base de disseny», un sisme que és el més gran esperable, que significa aturada immediata. Això són fets.

Ara, també és veritat una cosa, aquests fets els hem d'incorporar, perquè Ascó I i Ascó II renoven llicència properament. L'informe del Consell de Seguretat Nuclear ha d'estar establert abans de finals d'agost de 2011, i la renovació de la llicència, que serà per deu anys, s'endega el setembre del 2011 –per deu anys. Als Estats Units són quaranta més vint, aquí, com saben, són deu anys. Bé. Això ho hem de tenir present –ho hem de tenir present– com Govern de Catalunya, ho han de tenir present els organismes de seguretat internacionals i de l'Estat. Perquè, com saben, i de seguida després en la segona part entraré una mica en..., cosa més de prospectiva, ja he comentat aquest matí que, segons la Llei 33/2007, de 7 de novembre, l'article 1, «el Consell de Seguretat Nuclear és l'organisme competent en seguretat nuclear i protecció radiològica». Nosaltres tenim l'encomanda. Tenim una encomanda que, com saben, ens permet seguir la vigilància radiològica ambiental a l'exterior de les centrals. Això ho fem.

Vostè ha esmentat, precisament, alguns dels incidents dels successos notificables més rellevants, alguns tenen a veure amb aquest punt: mostres que es recullen del medi ambient, dels aliments, en el conveni que tenim amb universitats catalanes, la UPC i la UB, a través de la Fundació Bosch i Gimpera. Tenim estacions de mesura en temps reals –en temps reals– que podem controlar amb la xarxa de videovigilància, els equips de mesura, la taxa de dosi equivalent i el riu Ebre, pel que fa referència a l'aigua a la xarxa general a les grans conurbacions catalanes, i també a la frontera amb França. I tenim, també, el control en aquesta encomanda de les instal·lacions radioactives.

I, d'altra banda, el Departament d'Empresa i Ocupació està molt lligat al tema de la informació sobre la

seguretat nuclear a Catalunya. Vostè es referia al pla Penta, i als comitès locals d'informació d'Ascó i Vandellòs. I, lògicament, molt lligats als successos o esdeveniments notificables com aquest, molt particularment, del 4 d'abril del 2008.

Aquests són els fets. I això ho hem de tenir present. I això segur que ens influirà, a tot el món, a Europa i, per tant, a nosaltres. No ho farem en calent. En la segona part de la intervenció, com li dic, entraré més a considerar com creiem, perquè ho farem al llarg d'aquest any, incorporar aquestes noves realitats, també les passades. Pensin que fa anys es llençaven, fins i tot, els residus radioactius en bidons no gaire protegits al fons del mar, i, per tant, ha evolucionat això, eh? Això passava. I, per tant... (*remor de veus*), hem d'anar incorporant aquests aspectes.

A la segona part de la intervenció li faré palès quines són les idees substancials que, al llarg d'aquest any, incorporarem al pla d'energia 2012-2020.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, té la paraula per replicar l'illustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Mena, vostè és un gran narrador, no li ho discuteixo, eh? Explica molt bé allò que ha succeït a Fukushima Daiichi, però és que no es tracta d'això. Volem saber què opina el Govern de la Generalitat en torn al nou escenari sobre el debat nuclear. És diferent.

I, miri, si vostès diuen: «Mirin, nosaltres som el Govern més pronuclear d'Europa.» Doncs, digui'ns-ho. Però el que no val és que m'expliqui el que ha passat i no opini. Vostè no és un agent neutral ni un relator, ni un professor, és un agent polític –polític–, i el Govern de la Generalitat ha d'opinar entorn del futur de l'energia nuclear, quan està opinant tothom. I, és més, està molt bé que ho faci el conseller, però ho ha de fer el president de la Generalitat. El president de la Generalitat ha de pronunciar-se, perquè ho fan tots els líders mundials, i jo vull que el president del meu país opini, igual que fan tots els líders mundials. Però segurament, com l'incomoda i les darreres enquestes diuen que potser si opina el que ha fet, en coherència amb el que ha opinat fins ara, potser això li fa baixar les enquestes, amaga el cap sota l'ala i tira milles. I això és el que no pot passar. El país mereix un president que opini i que digui el que creu entorn del futur de l'energia nuclear. I això és el que demanem.

Dos. «És un debat que no es pot fer en calent.» Mirin, per l'amor de Déu, fa quatre setmanes es discutia en el Congrés dels Diputats la Llei de responsabilitat civil en cas d'accident nuclear. Iniciativa va presentar una esmena a la totalitat; ni una línia, ni se'n va parlar. Però la realitat és que la responsabilitat civil de l'energia nuclear està limitada, perquè si no estigués limitada simplement no podrien operar, perquè cap assegurança asseguraria l'energia nuclear en cas d'accident. Per tant, escolti'm, quan vostès diuen: «No fem el de-

bat en calent»..., però és que quan el fem en fred no el fan, simplement; tiren milles, mantenen determinats privilegis per a l'energia nuclear, com estan fent amb la Llei de responsabilitat civil nuclear, i ja està. I això és el que no pot ser. No, se n'ha de parlar ara, perquè ara és quan es parla, i ara és quan n'està parlant tot el planeta.

Mirin, nosaltres el que plantegem és un pla pont. I un pla pont a partir del qual, a partir de l'amortització d'aquestes plantes, els darrers anys, com ho han plantejat a Suècia i a Alemanya –nosaltres hem parlat amb els verds suecs i amb els verds alemanys–, els darrers anys, quan les centrals estan amortitzades, aquests recursos de les centrals es destinen a estalvi i eficiència, a impuls de renovables i a alternatives econòmiques a l'entorn de les plantes –prou important–, i, per descomptat, a un increment de la seguretat. Això depèn de Madrid, és cert; però vostès tenen l'obligació de plantejar-ho i nosaltres volem que ho plantegin.

Dos. Com que no depèn del que digui el Govern de la Generalitat, sinó del que faci Madrid, plantegin vostès un impost sobre l'energia nuclear. Dirà algú: «Això puja el preu de l'electricitat.» No és veritat, perquè, com vostès saben, el preu de l'electricitat es defineix en el *pool* en funció de l'última tecnologia que ha entrat, i, com vostès saben, hi ha informes de la Comissió Nacional d'Energia que acrediten que l'energia nuclear s'està embutxacant més quartos del compte, i d'això ningú en parla. Molta gent parla del que costa l'energia d'origen renovable, però ningú parla dels sobrecostos –informe de la Comissió Nacional d'Energia– que es deriven d'aquesta mala regulació.

Per tant, vostès tenen instruments. O és que només tenen força per fer retallades en el social, però no tenen esma per plantejar un impost sobre l'energia nuclear, quan, a més, la indústria nuclear a casa nostra guanya tants quartos, un cop s'ha amortitzat? Aquesta és una proposta ben concreteta, i nosaltres els la plantegem.

Nosaltres els diem: «Escoltin, anem a implementar tots els elements en matèria de cultura de seguretat i d'increment de la cultura de seguretat.» I aquí és on jo li vull fer –permeti'm, eh?– una esmena a la totalitat. Vostè em diu: «Ascó I i Ascó II i Vandellòs II són diferents de Fukushima.» Molt bé. Però sap quin és el problema, senyor Mena? Que després de cada accident, de Harrisburg, de Txernòbil, de Vandellòs I, després de l'accident (*veus de fons*) –sí–, després de l'incident –després de l'incident– de Vandellòs II, amb l'oxidació dels trens de refrigeració, després de l'emissió de partícules a Ascó I el 2007-2008, ens han dit: «Hi haurà un increment de la cultura de la seguretat.» S'aprova una multa, «millloreu», i para de comptar.

I resulta que avui el que cal és plantejar que l'energia nuclear té elements intrínsecament segurs, i que hi ha alternatives, i que en aquestes alternatives hi podem entrar. I que no val la pena, perquè aquestes alternatives són viables, i perquè, a més, econòmicament ens permeten potenciar estratègies d'estalvi i eficiència en política industrial al voltant, d'impuls de renovables amb polítiques actives en matèria industrial i de

fer front al repte energètic. I això és el que volem que facin.

Per acabar, senyora presidenta, aquí s'hi afegeix, a més, un altre debat, que és el debat sobre el magatzem temporal de residus radioactius d'alta *activitat* –ho dic perquè sempre escurcen el nom i no diuen això últim–, també conegut com a «cementiri nuclear». I aquí nosaltres li demanarem, concretament, que el que diguin obertament és que a Catalunya no ve, perquè el que no pot ser és que el territori més nuclearitzat de l'Estat, a més, hagi d'emmagatzemar tots els residus radioactius.

I, per últim, senyor Mena, mirin, jo ja sé que un tsunami com el que han viscut al Japó a Catalunya no el podem viure, i un terratrèmol de grau 9, tampoc. Però, miri, un accident aeri, la ruptura d'una presa, un atemptat..., mil i una circumstàncies, es poden viure. I sap quina és la característica dels accidents imprevistos? Com el seu nom indica, que no són previstos. I sap quin és el problema? Que no val la pena, senyor Mena; havent-hi alternatives, no val la pena. Després de Txernòbil, no se sap si hi havien alternatives, però avui sí que n'hi ha –avui sí que n'hi ha. I del que es tracta és que el seu Govern no s'amagui dient: «D'això no en parlem», perquè no parlant-ne, no discutint-ho, vostès estan optant i estan decidint, i estan decidint que el 2020, 2025, 2030 tinguem centrals nuclears obsoletes...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...amb la cultura –acabo ja, senyora presidenta– de seguretat degradada, però que depenguem d'elles.

Hem demanat un debat monogràfic. Sap què ens ha contestat, el senyor Oriol Pujol? Que això ja ho encarraran en el debat sobre la revisió del Pla de l'energia. No, senyor Mena, això s'ha d'encarar en un parlament madur, que parla en una comissió sobre energia –no només sobre energia nuclear, però sobre energia–, i en un parlament madur que fa un debat monogràfic quan tot el planeta l'està fent. Sé que vostès volen democràcia de baixa intensitat i un govern una mica més regional; nosaltres volem un país, i un país que parli de futur. I avui parlar de futur és parlar d'energia i parlar del futur de l'energia nuclear.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula l'honorable conseller Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta... Senyor Joan Herrera, jo parlo i escolto; vostè parla però no escolta –no escolta. (*Veus de fons.*) No escolta, perquè en la meva anterior interpellació vaig respondre a moltes de les pregun-

tes que vostè ha fet, però no hi era. Aquest matí m'he posicionat molt explícitament sobre el magatzem temporal centralitzat, ho he fet molt explícitament. Aleshores, penso que no cal repetir coses que ja s'han dit, i fins i tot en aquesta sala.

I hem de distingir. Òbviament que hi han hagut incidents i accidents nuclears. Txernòbil, que va rebre la qualificació 7, va ser un accident gravíssim, nuclear, però l'origen va ser un altre. Txernòbil l'hem de deixar de cantó, l'origen va ser un altre: un model organitzatiu social incapaç de gestionar una central nuclear. (*Remor de veus.*) Això és una cosa que no té a veure amb el que n'estem parlant avui aquí.

I el que m'estranya també és que, si vostè creu això que ha expressat, que no arrenqui a córrer! Escolti, si jo pensés el que vostè pensa, jo arrencaria a córrer.

Miri, aquest tema, com hem dit, de model energètic s'ha de fer amb tranquil·litat. I ja ho hem dit, ho vam dir en una ocasió anterior: el model energètic que volem impulsar en el Pla d'energia 2012-2020 intentarà adreçar-se al model energètic de la Unió Europea a l'horitzó 2020. Vint, vint, vint: reducció del 20 per cent del consum d'energia via eficiència energètica, passar de la gestió de l'oferta a la gestió de la demanda; reducció del 20 per cent d'emissions de CO₂, i increment del 20 per cent d'energies renovables en el consum d'energia final. Ja ho hem dit. Intentant, amb aquesta equació energètica, resoldre el que a la cimera europea de 2005 a Hampton Court va ser aquell triangle: seguretat i qualitat del subministrament; eficiència; sostenibilitat mediambiental. I ja vaig explicar en l'anterior interpellació com intentaríem combinar aquest mix entre d'on partim: l'energia fòssil primària, la hidroelèctrica, la nuclear, les energies renovables..., èdica; èdica marina, que volem fer una aposta important; termosolar, l'altre dia vam inaugurar una planta termosolar; solar fotovoltaica; biocombustibles; biomassa forestal i agrícola, i fins i tot geotèrmica, que li'n puc explicar moltes coses perquè ho coneix molt bé.

Miri, l'energia nuclear al món no està, ni molt menys, de retirada. Ara veurem què passarà amb això. Ja ho he dit, ho haurem de reavaluar, i potser canviarem. Però, ara per ara, hi han 400 reactors operatius, 62 reactors en construcció i 150 a mitjà termini, una tercera part d'ells a la Xina. Nosaltres tenim, com sabeu molt bé, tres grups nuclears: Ascó I, inici d'operacions el 84, final programat el 2024; Ascó II, inici d'acoblament a la xarxa el 86, final programat el 2026, i Vandellòs II, 1988 inici d'operacions, acoblament a la xarxa, final de programació 2028, amb aquesta tecnologia de què hem parlat. Una potència de generació instal·lada de 3.147 megawatts i una producció bruta de 24.810 gigawatts per hora. És a dir, aporta al voltant –vostè ho ha dit– del 50 per cent de la producció d'energia elèctrica de Catalunya.

Farem un pla d'energia, el farem de manera..., escoltant a tothom, no només parlant, perquè s'ha d'escoltar a tothom; també a vostè, jo l'he escoltat. Però el fet és que tenim ara un Proencat que l'any 2020 l'escenari E4, que és el del Pla d'energia de Catalunya, estableix

que la producció d'energia elèctrica d'origen nuclear serà el 42,5 per cent i que en matèria de demanda d'energia elèctrica seria el 41,9 per cent.

Això és el que tenim. Incorporarem els accidents de Fukushima a la nostra anàlisi, òbviament, i veurem com reorientem això. Ara per ara, tenim aquests tres grups nuclears: Ascó I, propietat al cent per cent d'Endesa Generació; Ascó II, el 85 d'Endesa Generació i el 15 per cent d'Iberdrola Generació, i Vandellòs II, 72 d'Endesa Generació i 28 d'Iberdrola Generació. I sé que és difícil a vegades negociar amb aquestes grans companyies, ho sé prou bé, però no dubti que amb el Pla d'energia 2012-2020 no ens tremolaran les cames si hem de reorientar la presència de l'energia nuclear en el nostre mix. Això sí, complint aquella equació de garantia de subministrament, menor cost possible, internalitzant totes les externalitats per famílies i empreses, i sostenibilitat mediambiental.

Senyora presidenta...

La presidenta

A continuació, l'onze punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la desocupació juvenil i les polítiques de joventut.

Interpellació

al Govern sobre la desocupació juvenil
i les polítiques de joventut
(tram. 300-00033/09)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, honorable conseller, la joventut actual pot ser, malauradament, la primera generació que visqui pitjor que els seus pares. Avui més d'un 40 per cent de joves que ho volen no poden treballar, i els que poden treballar més de la meitat tenen un contracte precari, un contracte temporal. Per tant, set de cada deu joves es troben en una situació d'incertesa, d'inquietud, inclús de possible exclusió social, bé perquè no tenen treball, bé perquè tenen un treball precari i temporal. Per tant, Catalunya està enviant el seu futur a l'atur, està deixant el seu futur sense oportunitats, per la qual cosa molts joves es veuen abocats a sortir, a deixar, a abandonar Catalunya, a causa de les mancances i impossibilitats que ofereix el mercat laboral català.

Senyor conseller, molts joves fan el contrari del que fa algun membre d'aquest Govern, es veuen obligats a rebaixar, a reduir, a disminuir la seva formació i títols en el *curriculum vitae* per tal de ser contractats. Després, alguns ens queixem, alguns es queixen de desafecció política dels joves.

Senyor conseller, vostè té les principals eines dins del Govern per canviar la greu situació d'atur i de desocu-

pació massiva que viuen els i les joves catalans i catalanes. Per això li pregunto: quines mesures concretes ha pres la seva conselleria, en aquests gairebé tres mesos de Govern, per acabar amb la situació d'atur juvenil que viu Catalunya, que viuen els joves catalans?

Fins ara, els únics *inputs* que han rebut els joves per part del Govern ha estat l'anunci de retallada de 140 milions d'euros en universitats, ha estat l'anunci d'increment de taxes universitàries i ha estat l'anunci de fer pagar als estudiants de formació professional pel fet d'estudiar. Vostè creu, senyor conseller, que l'actual posició de les universitats catalanes al món justifica que s'hagi de retallar el pressupost en universitats en 140 milions d'euros? Vostè creu de debò que aquestes mesures ajuden a canviar la situació d'atur juvenil que viuen els joves catalans i catalanes?

Jo no crec que existeixi una generació «nini», sinó que existeix una generació de joves castigats per l'atur i per la precarietat laboral. Algunes persones agosarades s'atreveixen a dir que aquesta situació és deguda a la crisi econòmica internacional, però la realitat és que avui Alemanya bat el rècord d'ocupació entre els més joves. Avui la taxa d'atur juvenil a Alemanya és del 8,6 per cent; a Holanda, del 8,2 per cent; a la Unió Europea la mitjana d'atur juvenil és del 20,4 per cent, mentre que a Catalunya supera el 40 per cent. Jo no crec que hi hagi una maledicció bíblica que faci que l'atur juvenil a Catalunya hagi de duplicar la mitjana d'atur juvenil de la Unió Europea. Jo no crec que hi hagi una maledicció bíblica que faci que l'atur juvenil hagi de quintuplicar l'atur juvenil d'Alemanya o Holanda. Avui Catalunya es troba més propera a la taxa d'atur juvenil dels països del Magrib que no pas d'alguns països veïns i socis nostres de la Unió Europea, com Alemanya o Holanda.

Tot això, aquesta greu situació que viuen els joves catalans és la conseqüència de no haver creat les condicions econòmiques, formatives, fiscals, administratives i laborals necessàries que permetin crear ocupació en la línia que ho fan països com Alemanya o Holanda, entre d'altres.

Senyor conseller, l'atur és el primer problema de Catalunya. L'atur és el gran problema, és el problema: un problema que necessita solucions urgents, que necessita la màxima atenció, que necessita tots els esforços per aconseguir canviar la situació d'atur juvenil que viuen els catalans i catalanes, els joves catalans i catalanes.

Per això, senyor conseller, en aquests gairebé tres mesos de govern, quines mesures, plans i projectes s'han posat en marxa, s'han iniciat, per lluitar contra la morositat entre particulars i particulars i sector públic? Quines mesures, plans i projectes s'han posat en marxa, s'han iniciat en aquests gairebé tres mesos de govern per afavorir la incorporació dels joves en el mercat laboral i disposar d'un mercat laboral més segur, de més qualitat i més sostenible, tal com afirma el programa electoral de Convergència i Unió? Quines mesures plans i projectes s'han posat en marxa, s'han iniciat en aquests gairebé tres mesos de govern per afavorir l'obtenció de crèdit per part d'autònoms i pimes? Quines

mesures, plans i projectes s'han posat en marxa, s'han iniciat per millorar la internacionalització, la productivitat i la competitivitat de l'economia catalana, i, així, atreure més inversions i treball a Catalunya?

El prestigi d'una societat es dona per la importància que li dona aquesta societat al seu futur. Per això, el primer pas d'un govern ha de ser creure en el futur, apostar pel demà i confiar en els seus ciutadans. Així, doncs, hem vist com en les primeres decisions d'aquest Govern, en l'elaboració de l'estructura d'aquest Govern, l'àrea de joventut quedava relegada en un departament sectorial que no té cap tipus de competència en matèries tan importants per als joves com és l'accés a un lloc de treball, com és l'accés a un habitatge.

Quan vaig proposar aquesta interpellació, vaig pensar en el fet d'interpellar el conseller responsable de l'àrea de joventut. Però, quin sentit tindria interpellar un conseller que no té cap competència en matèries com ocupació, habitatge, ensenyament i universitats, que, per cert, són les matèries que ens permeten canviar la situació d'atur, la falta d'oportunitats i la precarietat que viuen els joves catalans i catalanes. Però no n'han tingut prou amb això, sinó que també han rebaixat l'àrea de joventut de secretaria a direcció general, el contrari del que deia Convergència i Unió en les legislatures del tripartit, on reclamava que l'àrea de joventut depengués del Departament de Presidència i no d'un departament sectorial.

Citant paraules textuales del cap de llista per Lleida, de Convergència i Unió, i diputat..., el senyor Albert Batalla deia: «Ubicar l'àmbit de joventut en un departament sectorial suposa pèrdua d'eficàcia, ja que tots i cada un dels departaments del Govern han de desenvolupar polítiques dirigides als joves.»

Per això, senyor conseller, li pregunto: «Quins contactes ha mantingut, vostè, amb les altres conselleries imprescindibles per acabar amb l'actual situació d'atur que viuen els joves catalans?» Potser vostè em contesta que se'ls troba a cada Consell Executiu i que parlen, la qual cosa em sembla raonable, normal i lògic, però el que jo li demano és si tenen previst, amb altres conselleries –Economia i Coneixement, Ensenyament, Agricultura, Territori, entre d'altres–, elaborar plans de xoc, mesures conjuntes, programes concrets per combatre la greu situació d'atur que viuen els joves catalans i catalanes.

Els joves no volem ser una generació subsidiada o subvencionada, tal com plantegen alguns grups d'aquesta cambra. I així ho van dir els joves el 28 de novembre, i van castigar aquells partits que només oferien subsidis i subvencions als problemes dels joves. Els joves volem ser una generació lliure i no intervinguda. Volem ser una generació amb iniciativa, on puguem portar a terme les nostres idees, on puguem fer realitat els nostres projectes, on tinguem menys traves i més oportunitats.

Imagino, senyor conseller, que estarà d'acord amb totes aquestes afirmacions. Per això, senyor conseller, li pregunto: «Quines iniciatives han posat en marxa en

aquests tres mesos de Govern per afavorir autònoms i emprenedors?»

Des del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, considerem que no hi ha temps per perdre, que s'han de fer reformes urgents i immediates a favor de l'ocupació i l'autoocupació a Catalunya, que cada minut que es perd és un minut de desesperança, és un minut de desesperació de molts joves que volen i no poden treballar i és un minut que ens allunya de sortir de la crisi.

Per això, senyor conseller, li demano que posi en marxa, de forma urgent i immediata, totes les mesures que facin que els joves puguin tenir treball i que permetin que els joves puguin participar del «miracle català», com vostè diu, d'aixecar-se aviat al matí i treballar dur durant tot el dia. I no oblidí que, com deia John Fitzgerald Kennedy, la dificultat és una excusa que la història mai accepta.

Per tant, no utilitzi la crisi, el deute, el dèficit, que és cert que ho han deixat altres, per no encetar en temps i forma les reformes que l'economia necessita, que l'ocupació necessita i que també necessiten els joves per sortir de la crisi, per recuperar les oportunitats i per tenir un lloc de treball.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable senyora presidenta... Senyor diputat, bé, aquí hi ha hagut una mica a tort i a dret: el matí demanar austeritat, a la tarda demanar que tornéssim a crear una secretaria sectorial..., i, per tant, intentaré ordenar les respostes.

Fonamentalment, què farem per resoldre la desocupació juvenil i, en general, l'atur? Dues coses: primer, fer bullir l'olla –fer bullir l'olla–, tornar la confiança a l'economia, tornar la confiança en els emprenedors i en les empreses, en general, perquè generin llocs de treball i que aquelles persones que tenen ocupabilitat, per tant, es col·loquin. I, per l'altra banda, incidir... –vostè ha prejutjat algunes opinions meves que encara no havia escoltat, ara les escoltarà–, doncs, en fer reformes, sí, molt profundes, per exemple, integració de sistemes de formació professional com a Alemanya que deia vostè, per assolir l'ocupabilitat de les persones, per tant, l'ocupació i, com deia aquest matí, la productivitat i la competitivitat de les empreses catalanes.

Però, deixi'm, abans d'entrar en mesures concretes, que li caracteritzi una mica la situació de la desocupació juvenil, ja que la interpellació anava sobre desocupació juvenil i polítiques de joventut. I vostè ha obert tant el focus que ens hem anat, pràcticament, a tota la política del Govern. Política del Govern que, lògicament, és solidària i que ja veurà que tenim molts sistemes d'integració, n'acabo de comentar un: la integra-

ció dels sistemes de formació professional –inicial reglada i ocupacional–; per tant, dos departaments que aniran de la mà, però, n'hi hauran més, amb Benestar i Família, que té la Direcció General de Joventut, etcètera, ja tenim moltes actuacions conjuntes amb només aquestes setmanes que portem en marxa.

Deixi'm, primer, que li caracteritzi una mica quina és la situació de la desocupació juvenil. Els fets estil·litzats, podríem dir, tres..., i, després, ho desenvoluparé amb alguna dada, eh?, perquè els il·lustres senyors diputats els tinguin, encara que són conscients de la realitat que tenim, de la xacra que tenim sobre l'atur juvenil.

Miri, primer, la taxa d'atur dels joves, considerant joves dels setze als vint-i-nou anys, duplica la taxa d'atur de la població en general; és també doble, duplica la de la Unió Europea, com vostè esmentava, i, si considerem només els joves joves, diguem-ne, de setze a vint-i-quatre anys, encara és més alta.

Segon fet estil·litzat –aquest, potser, no tan dramàtic per, a vegades, relacionat amb els joves, dramàtic en general, eh?–: la contractació temporal. Entre setze i vint-i-nou anys duplica la taxa de temporalitat de la població en general i la triplica si considerem només el segment de setze a vint-i-quatre anys.

Desajustos amb relació a les necessitats del mercat de treball; d'això en parlaré, després, a la segona part de la meua intervenció.

Per una banda, tenim molts universitaris per als llocs de feina que requereixen, en principi, aquesta formació. Hi ha, per tant, un desacoblament. En canvi, en formació professional, en tenim menys del que hauríem de menester, i, clarament, hi ha un gran nombre de persones sense formació, ara, agreujat per la immigració, i, molt característic, el fracàs escolar. Per tant, tenim una polarització entre titulats superiors, per una banda, i fracàs escolar, per una altra.

Miri, segons les dades estadístiques, a Catalunya, hi ha, entre setze i vint-i-nou anys, un total d'1.144.600 joves. Compte!, perquè la taxa d'activitat –és a dir, les persones que, tenint aquestes edats, volen treballar– és molt alta. I això és molt important, a vegades parlem molt de l'atur, però no de taxes d'activitat i taxes d'ocupació: 67,3 per cent, i ocupats, eh?, d'aquelles persones, 545.300 persones.

És veritat que, si bé la taxa d'activitat dels joves, els joves actius representen el 20,2 per cent de la població total, en canvi, en ocupació, només el 17,4 per cent. Clarament, l'atur se centra en els joves: un de cada tres desocupats és jove. I, a més a més, aquí, hi ha hagut un recorregut circular, els joves són els que abans van notar la crisi i són els que més els està costant retornar al mercat de treball.

Clarament, ha caigut la taxa d'activitat, perquè els joves, davant de la desesperança que no troben feina, doncs, es desanimen i dediquen aquell temps a formar-se. Ara, aquesta caiguda de la taxa d'activitat ha estat molt més forta entre els joves, més entre els nois que entre les noies.

Algun fet estilitzant més: la taxa d'ocupació ha caigut entre els joves, però s'ha igualat entre nois i noies. Abans era molt més elevada la dels nois, i, ara, les noies, que han patit menys el sotrac de l'atur, de la crisi..., ha igualat la taxa d'atur. I, sobre el pes total de la població, els joves que estan en atur representen el 32,8 per cent, mentre que, en població, serien només el 18,8 per cent.

Amb taxa d'atur, com hem dit..., la taxa d'atur dels joves està en 29,25 per cent; és a dir, onze punts per sobre del conjunt de la població, quan, ara, només fa tres anys i escaig estava només a dos punts. I si consideréssim la taxa d'atur només dels joves de setze a vint-i-quatre anys està en 39,7 per cent, quan, a Europa, és el 19,7 per cent, i aquest diferencial pujaria 13,15 punts.

Amb la crisi, ha canviat, com he dit, el tema de la taxa d'atur, perquè, ara, resulta que hi ha més taxa d'atur entre els joves nois, 33,81, que entre les joves dones, 24,25 per cent.

També és interessant analitzar en aquesta descripció –a banda, després, entraré en les mesures– les transicions. Els joves es caracteritzen per la inestabilitat a la feina; és a dir, troben feina, però la perden, i, després, els costa molt transitar de l'atur a l'ocupació; els costa més trobar feina que a la mitjana de la població.

I, com he dit, hi ha aquest efecte desànim, de tal manera que, de l'atur, passen a la inactivitat, deixen de declarar-se actius d'una manera molt més ràpida que el conjunt de la població.

Pel que fa referència a la taxa d'ocupació, ja ho he dit, hi ha 545.300 joves ocupats i, ara, contràriament al que succeeix al conjunt de la població, s'ha igualat més nois i noies. Hi ha un excés, com dic, amb relació a la demanda, d'estudis superiors. La major part que tenen feina són assalariats, hi han pocs emprenedors entre els joves, el 94 per cent són assalariats i una taxa de temporalitat, que ja l'he esmentada, del 37,4 per cent, amb un temps parcial també molt elevat, propi de combinar estudis i feina, majoritàriament als serveis: 75,8 per cent.

D'aquests joves desocupats, un de cada quatre són no catalans, eh?, el 24,3 per cent per ser exactes. De l'atur registrat, aquests 109.047 joves aturats, el 56 per cent són nois, el 44 per cent són dones, ho esmentava. Que estiguin sis mesos o menys a l'atur són el 70 per cent. Aquells que romanen a l'atur entre sis i dotze mesos són el 16 per cent i els que estan durant més d'un any a l'atur, el 14 per cent.

Alguna dada més? Amb contractes, la major part temporals..., del total, 189,6 per cent, només indefinits, el 10,4 per cent.

I, finalment, en aquesta caracterització que l'enquesta, la darrera que tenim, anual, d'estructura salarial..., és que els joves de menys de vint-i-cinc anys cobren un salari brut de 13.000 i escaig euros, entre vint-i-cinc i trenta-quatre anys, una mica més de 20.000 euros. Bé. Aquesta és la radiografia o la fotografia.

Què hem fet? Bé. Moltes coses: assumir i seguir impulsant programes ja existents que tenien plurianualitats i que, per tant, hem de seguir.

Li esmento aquests que ja existien i que, d'alguna manera, hem seguit impulsant, i després li comentaré la nova política que volem orientar de cara a polítiques de joventut amb relació a l'ocupació.

Programes que existien: al mercat de treball, col·laboració amb l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil a Catalunya, que té vigència fins al 2012; el Programa d'orientació i assessorament laboral, inclou la Xarxa Nacional d'Emancipació Juvenil, que agrupa les oficines de joves arreu del territori en consells comarcals i ajuntaments; el Bicat, la borsa de treball virtual; el «Parlem de feina a les escoles», als centres d'ensenyament secundari, particularment a quart d'ESO; la Guia d'ocupació juvenil; el treball amb universitats, que vostè requeria també, per millorar les condicions d'accés al mercat de treball dels universitaris i fomentar l'esperit emprenedor; el programa d'emprenedoria, un projecte de suport a la presència juvenil als vivers d'empresa, eh?, de joves emprenedors que ja tenen un projecte en marxa; projecte de tallers d'habilitats d'emprenedors. Per tant, falta de programes no n'hi ha.

Els plans extraordinaris d'ocupació local, a què el 2010 es van destinar més de 90 milions d'euros, destinats a onze mil joves. Estem passant progressivament de polítiques passives a actives. El programa «Suma't», de tan mala imatge, eh? El Programa de qualificació professional inicial, els famosos PQPI. Les noves cases per a nous oficis –gestió de medi ambient, de l'aigua, residus, energies. Els programes de formació d'aprenentatge professional; un conveni entre el Departament d'Ensenyament i el SOC. I la mobilitat internacional a què vostè ara feia referència, i que jo no la veig tan malament: que els joves tinguin pràctiques a empreses a Europa; per això s'hi ha dedicat també un programa.

I de seguida li explicaré tots els programes, les polítiques actives, que volem impulsar, de polítiques de transició de la formació a l'ocupació, i que impulsem, juntament amb el Departament d'Ensenyament i la Direcció General de la Joventut del Departament de Benestar Social i Família, i com ja hem comentat aquest matí i després li ho repetiré, el programa «Forma i contracta» que s'està traduint en la contractació de centenars de joves per part d'empreses.

Senyora presidenta...

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. Per replicar, té la paraula l'illustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Honorable conseller, vostè ja porta vuitanta-quatre dies com a conseller, gairebé tres mesos al capdavant del Departament d'Empresa i Ocupació. El mes de gener

l'atur va créixer en 26.950 persones, a Catalunya. El mes de febrer l'atur va créixer en 12.988 persones, a Catalunya, dels quals una gran part són joves. Durant aquests primers mesos hem vist expedients de regulació d'ocupació d'empreses que no marxen ni a la Xina, ni a l'Europa de l'est, sinó a França i a Itàlia. L'IPC del mes de gener, la inflació, va ser del 3,3 per cent; l'IPC, la inflació del mes de febrer va ser del 3,6 per cent, amb els consegüents problemes per a la competitivitat de l'economia catalana. Per tant, hi ha una preocupació important per part de la societat catalana respecte a l'economia catalana i a l'ocupació present i futura. Li ho torno a reiterar, senyor conseller, necessitem solucions urgents i immediates per pal·liar la situació d'atur i especialment d'atur juvenil que viu Catalunya.

Per tot això a la primera intervenció li he fet un conjunt de preguntes que veig que li haig de tornar a plantejar perquè o bé no m'ha contestat, o bé m'ha contestat amb generalitats i vaguetats. De fet, s'ha passat, del seu temps, fins que això s'ha posat en groc, tota aquella estona, la que era en verd, se l'ha passat explicant-nos dades, dient..., ampliant les meves dades, que jo ja he dit. Jo no li feia aquestes preguntes, que em digués més dades; ja sé les dades. I l'altre minut, la part en groc, l'ha destinat a explicar-me el que ha fet el tripartit, que també ho sabem i sabem els resultats que ha donat el que ha fet el tripartit.

Per això li torno a plantejar les mateixes preguntes que li he plantejat abans, perquè no m'ha contestat. A mi el que m'hauria agradat és que vostè m'hagués contestat, i ara poder, doncs, conformar un debat respecte al seu balanç d'aquests vuitanta-quatre dies i el que té pensat fer, però sobretot el que ha fet en aquests gairebé tres mesos de govern.

Per tant, li ho torno a plantejar: quines mesures, plans i projectes s'han posat en marxa, s'han iniciat en aquests gairebé tres mesos de govern per afavorir la incorporació de joves al mercat laboral i fer un mercat laboral, disposar d'un mercat laboral més segur, més sostenible, de més qualitat, tal com diu el programa electoral del seu partit, de Convergència i Unió; quines mesures, plans i projectes s'han posat en marxa, s'han iniciat, per millorar la internacionalització, la productivitat i la competitivitat de l'economia catalana; quines mesures, plans i projectes s'han iniciat, s'han posat en marxa en aquests gairebé tres mesos de govern per afavorir l'obtenció de crèdit per part d'autònoms i pimes.

Senyor conseller, sembla que tot ho han deixat a l'espera de la cimera d'aquest proper divendres. Però vostès són l'executiu, vostès són el Govern, vostès són els que han de prendre decisions, per això no es preguntí què farà la cimera econòmica per l'economia catalana, sinó preguntí's què ha fet vostè per l'economia catalana, i el seu Govern, en aquests vuitanta-quatre dies, per l'economia catalana, per l'ocupació a Catalunya i especialment per l'ocupació juvenil a Catalunya. Senyor conseller, no esperi al dia 25, sinó comenci des d'avui mateix a plantar llavors per crear les condicions econòmiques necessàries per recuperar l'ocupació i especialment l'ocupació juvenil a Catalunya.

Aquests vuitanta-quatre dies podrien haver estat clau per a la recuperació, podrien haver significat les bases, els fonaments per tornar a aixecar l'economia catalana, l'ocupació i especialment l'ocupació juvenil. Però avui tenim els mateixos problemes que teníem el dia 29 de desembre de l'any 2010, quan els consellers van prendre possessió d'aquest Govern. La situació dels joves és molt delicada, amb la impossibilitat d'accedir al mercat laboral com a primer i gran problema, amb una greu crisi econòmica i de confiança en l'economia catalana. On està la llum al final del túnel que Convergència i Unió prometia en campanya electoral?

Per tot això és imprescindible iniciar reformes en la millora de la competitivitat per fer més àgil i accessible l'economia catalana, per fer possible el crèdit per a autònoms i petites i mitjanes empreses, i també per crear els mecanismes adequats per afavorir la contractació del més de 40 per cent de joves que volen i no poden treballar.

Senyor conseller, no hi ha temps per perdre, cada dia que passa sense reformes a favor de l'economia productiva, tal com li he dit abans, és un dia de crisi, és un dia d'estancament i és un dia de desesperació de molts joves que volen i no poden treballar.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyora presidenta... Senyor diputat, insisteixo que al donar a tort i a dret es desenfoca una mica la qüestió, i no podem edificar castells a l'aire, hem d'edificar-los sobre la realitat, i per això li he descrit la realitat; li he descrit la realitat, li n'he fet la radiografia per no donar trets a tort i a dret.

I li he comentat que ara en aquest segon torn li ho especificaria, un cop ja ho havíem situat, i havíem també reconegut que hi han programes pluriennals que nosaltres el que estem fent és amb aquesta primera estratègia de xoc..., després també hi hem de posar llums llargs, perquè és clar que la desocupació juvenil, aquesta que li he radiografiat, no l'arreglarem d'una nit al dia, no l'arreglarem, això està clar, necessitem un temps.

I li he comentat que atacarem per dos fronts. Un primer que és això que li he comentat de fer bullir l'olla. I això ja ho hem començat, ja hem començat... I vostè em demana com restaurarem la confiança de les empreses perquè tornin a invertir i per tant a crear ocupació, perquè aquesta conselleria es diu d'Empresa i Ocupació com una declaració d'intencions: si volem ocupació hem de tenir empreses i si tenim empreses crearem ocupació.

Doncs bé, ja hem començat a establir..., i aquí mateix, en una interpellació que se'm va fer sobre política industrial, vaig explicar tota la política industrial que a

través, per exemple, d'ACCIO, doncs, pensàvem endegar.

Vaig parlar dels programes d'autònoms, per cert, que hem tornat a convocar, perquè en aquella convocatòria que es va fer al març i es va exhaurir, el pressupost, al maig-juny, es van seguir acceptant sol·licituds quan aquelles persones només podien tenir una resposta denegatòria, que malauradament hem hagut de donar nosaltres, perquè així era com estaven establertes les condicions de la convocatòria.

A banda d'això, de mobilitzar l'economia retornant la confiança als emprenedors, que això farà que aquelles persones que ja tenen competències transversals trobin les oportunitats professionals, a banda d'això, el que hem de fer també és desenvolupar aquestes competències. Perquè li he dit, en aquesta caracterització, que si no la tenim ens equivocarem, que una de les característiques del nostre mercat de treball juvenil és que hi han moltes persones que no tenen competències, i, per tant, les hem de desenvolupar.

Què farem? Miri, li comentaré només dos programes, dels molts que tenim en marxa ja. Un l'hi he comentat i li vull desenvolupar breument: la integració dels subsistemes de la formació professional, que en definitiva és replicar el que van ser l'Escola Industrial o de Treball de la nostra Mancomunitat o el que són les escoles de formació professional a Alemanya; és a dir que els nois joves entrin en la formació inicial reglada integrada ja en la formació ocupacional. Per tant, formació dual i en alternança, teòrica i pràctica, com fan a Alemanya, de manera que aquests nois en lloc d'acabar abocats al fracàs escolar, desenvolupin un ofici; aquelles habilitats, aquelles capacitats, aquelles competències que fan que tinguin ofici. Si tenen ofici, a l'aula i a les pràctiques, i ja li asseguro que això, integrar aquestes cultures, no és fàcil, si tenen ofici, tindran ocupabilitat, i per tant tindran feina, i si tenen feina, com he dit, millorarem la productivitat i la competitivitat de l'economia catalana.

I aquest matí li comentava, i com ho he esmentat abans també hi insistiré ara, un programa, el programa «Forma i contracta», que el Servei d'Ocupació de Catalunya va convocar el 24 de febrer de 2011 i que persegueix com a objectiu prioritari seleccionar i finançar el cent per cent de la formació de joves amb el compromís que aquella empresa que estableixi acords amb el Servei d'Ocupació de Catalunya, com ja n'hi ha alguna, i molt important, que ho ha fet, es comprometi a contractar-ne indefinidament un mínim del 60 per cent.

Vol coses concretes? N'hi podria dir diverses, però li concreto aquesta. No fa gaire dies el vicepresident de recursos humans de SEAT –ho comentava aquest matí–, el senyor Josef Schelchshorn, una persona feta a si mateixa, igual que els que ara formarem, i jo mateix vam signar un acord per formar 1.200 aturats, normalment joves amb cicles formatius de grau mitjà o superior, especialitat industrial, ho comentava aquest matí, de tal manera que aquesta empresa, SEAT, s'ha compromès a contractar, i ho farà en les properes setmanes, un mínim –un mínim– de set-cents joves per fabricar, com deia, l'Audi Q3, a Martorell. I això ho farà en un centre de formació en què, per nosaltres, ens emmirallarem: el Centre de Formació de SEAT.

Per tant, aquest és un exemple concret, d'uns altres que posaré al seu abast si hi té interès, del que amb aquest pla de xoc hem posat en marxa amb la idea de millorar l'ocupabilitat i l'ocupació dels joves de Catalunya.

Senyora presidenta...

La presidenta

Acabem aquí l'ordre del dia. I demà es reprendrà la sessió a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i tretze minuts.